ABBY
JIMENEZ
Autoarea romanului Playlist cu happy-end, bestseller The New York Times
Viața
e prea
scurtă
NEMIRA
FICTION

Abby Jimenez

Viaţa e prea scurtă

Traducere din limba engleză de

ROXANA OLTEANU

EDITURA NEMIRA

Abby Jimenez este autoare de bestsellere The New York Times şi nu numai. În 2022 a câştigat premiul Minnesota Book Award pentru Viața e prea scurtă. A câştigat competiția culinară televizată Food Network şi a fondat magazinul de brioşe Nadia Cakes, începând în bucătăria proprie. Produsele ei au câştigat numeroase premii şi competiții culinare, declanşând un cult internațional. Abby îndrăgeşte romanele bune de dragoste, cafeaua, gogoşile, cățeii şi îi place să petreacă cât mai mult timp acasă.

Bunicii mele, care a fost întruchiparea vieții frumos trăite.
Mi-aş fi dorit să mai fii aici, să ții această carte în mână.

clickbait (substantiv)
Definiție: ceva (precum un titlu) menit să îl facă pe cititor să dea click pe un hyperlink, în special când acel link duce la un conținut de o valoare sau de un interes îndoielnic
– cf. Dicționarului Merriam-Webster

CAPITOLUL 1

AM AUZIT PLÂNSETE DE ALĂTURI, CE AM DESCOPERIT A FOST ŞOCANT!

ADRIAN

Bocete.

Scâncete de pui de demon din apartamentul de alături, pentru a mia oară. Stăteam întins în pat, uitându-mă în tavan pe întuneric.

Rachel a scos un geamăt lângă mine.

— Trebuie să faci ceva. Du-te acolo.

M-am strâmbat.

— Nu mă duc. N-o cunosc.

Cred că o văzusem pe vecina mea o singură dată pe hol, când îşi ridica corespondența, dar vorbea la telefon şi nu s-a uitat la mine, aşa că n-am salutat-o. Acum regretam că n-o cunoşteam suficient de bine, ca să-i dau un mesaj şi să-i spun să se mute într-o cameră care să nu aibă perete comun cu dormitorul meu.

Rachel a expirat cu frustrare, iar eu m-am răsucit pe o parte şi am strâns-o la piept.

S-a încordat. De fapt, se încorda aşa de când venise, acum trei zile.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-a vorbit peste umăr.

— Nimic. Pur şi simplu sunt obosită. Mai stau două secunde şi mă duc să-mi iau o cameră la hotel, ca să pot să dorm. *Fără* tine, a glumit ea.

Am râs, obosit. Ştia cum să mă întărâte, asta era clar.

Nu aveam la dispoziție decât un weekend pe lună cu iubita mea. Să pierd ultima noapte pentru că pleacă la un hotel înainte să se întoarcă în Seattle era un preț pe care nu eram dispus să-l plătesc pentru vecina mea *sau* pentru copilul ei.
Băga-mi-aş.
Habar n-aveam dacă o să deschidă uşa. Era patru dimineața şi eu eram un necunoscut. Rachel probabil ar fi chemat poliția dacă ar fi văzut un bărbat necunoscut bătându-i la uşă în toiul nopții.
— Cine e? a strigat o voce de femeie peste plânsete.
—Vecinul tău.
Lanțul a zdrăngănit de cealaltă parte şi uşa s-a deschis.
Dap, femeia de la cutiile poştale. Arăta ca naiba. Un tricou lăbărțat, de un negru decolorat, cu o gaură pe umăr, şi nişte pantaloni de trening legați cu şiret şi pătați. Cearcăne negre sub ochi, păr ondulat şi ciufulit.
— Ce e? a întrebat ea, uitându-se la mine peste micul ghemotoc gălăgios pe care îl ținea la piept.
Nu mai văzusem niciodată un copil aşa de mic. Aveam bucăți de brânză în frigider mai mari decât el. Nici măcar nu părea real.
Dar *suna* real.
S-a uitat la mine cu ochii mari, nerăbdătoare.
— Da?
— Am o depoziție în patru ore. E vreo posibilitate să...
—Vreo posibilitate *să ce?*
S-a uitat urât la mine.
— Vreo posibilitate să vă mutați în altă parte a apartamentului? Ca să pot dormi?
— *Nu există* o altă parte a apartamentului. E o garsonieră.
Da. Ştiam asta.
— Ok... Păi, ați putea să...
— Să ce? Să o fac să tacă?
A înclinat capul.

— Eventual s-o bag într-un dulap? Fiindcă aş minți dacă aş spune că nu m-am gândit la asta.
— Mă...
— Nu e o trompetă la care cânt eu. Nu e un televizor pe care l-am dat prea tare. E un omuleț. Nu poți să te înțelegi cu el şi nu reacționează la tentative de negociere, aşa că nu ştiu ce să-ți spun.
A legănat puțin bebeluşul care urla şi el a continuat să plângă.
— E mâncată, spălată şi uscată. Nu are febră. E prea mică să-i apară dinții. I-am dat Tylenol şi sirop pentru colici. Am săltat-o, am legănat-o şi am ajuns la concluzia că, pur şi simplu, mă pedepseşte karma pentru crimele pe care le-am comis într-o viață anterioară, fiindcă altfel nu pricep *în ruptul capului* cu ce greşesc.
A început să îi tremure bărbia.
— Aşa că nu, nu pot s-o fac să tacă. Nu am cum să te ajut *nici pe tine, nici pe mine, nici pe ea.* Şi îmi pare sincer rău că iadul meu e un inconvenient pentru tine. Ia-ți dopuri de urechi.
Mi-a trântit uşa în nas.
Am rămas acolo, uitându-mă țintă la vizorul ei.
Perfect. Acum eu eram nesimțitul.
Mi-am trecut mâna peste barbă, am expirat prelung şi obosit şi am bătut iar la uşă. Ştiam că se uită pe vizor, fiindcă plânsetul venea fix din spatele uşii. A deschis.
— Ce e?
Îi curgeau lacrimile pe față.
I-am făcut semn să-mi dea copilul.
— Dă-mi-l mie.
S-a uitat fix la mine.
— Du-te şi fă un duş. O țin eu.
A clipit uimită.
— Tu glumeşti?

— Nu, nu glumesc. E clar că ai nevoie de o pauză. Poate o să prindă bine.
Dacă ar fi continuat să facă acelaşi lucru, rezultatele ar fi fost aceleaşi. Ce făcea ea nu funcţiona şi era clar că situaţia nu avea să se rezolve fără o intervenţie din afară.
S-a uitat la mine de parcă aş fi luat-o razna.
— Nu-ţi dau copilul.
— De ce? Ţi-e teamă c-aş putea să-l enervez?
Ca şi cum ar fi vrut să-mi confirme spusele, plânsul copilului s-a mai ridicat cu o octavă.
— O ţin eu în braţe până eşti gata. Dacă niciunul dintre noi nu doarme, n-are niciun sens să suferim amândoi. Şi ai vomă în păr.
S-a uitat în jos, la părul adunat peste umăr, şi a văzut vâscozitatea albă. Şi-a dat ochii peste cap, ca şi cum n-ar fi fost surprinsă, după care s-a uitat la mine.
— Uite ce e, apreciez ce încerci să faci, dar nu e problema ta.
Mi-am frecat fruntea, obosit.
— Ei bine, dă-mi voie să te contrazic. Atâta vreme cât împărţim acelaşi perete, suntem amândoi implicaţi. Uneori, o schimbare de circumstanţă poate să ducă la o schimbare de comportament. S-ar putea să conteze să o ţină altcineva în braţe cât te duci tu să-ţi atenuezi anxietatea.
A săltat zadarnic bebeluşul în braţe, iar acesta a continuat să plângă. Puteam să îi văd frustrarea în ochi. Părea epuizată.
— Nu te cunosc, a spus ea.
— Mă numesc Adrian Copeland. Stau în apartamentul 307, lângă tine, şi sunt proprietarul acestei clădiri. Am treizeci şi doi de ani, nu am cazier, sunt asociat la firma Beaker & Copeland din St. Paul. Sunt inofensiv şi stau aici, pe hol, la – m-am uitat la ceas – la ora patru şi şapte minute dimineaţa, încercând să te ajut. Dă-mi voie să intru şi să o ţin în braţe.

M-am uitat la fața ei, cum analizează situația. Avea să cedeze. Mă pricepeam să citesc oamenii. Era precum un jurat nehotărât, care avea să se plieze pe opinia celorlalți – şi a cedat.
A deschis uşa larg şi mi-a dat voie să intru. Am păşit în casă.
Băga-mi-aş, garsoniera ei era un dezastru.
Părea un loc care arătase cândva bine. Avea tot felul de chestii de tipul Pottery Barn. Dar garsoniera era mică şi înțesată de lucruri pentru copil. Un scaun de maşină, un pătuț lângă patul king size din fundul camerei, un leagăn. Biberoanele stăteau grămadă pe dulapurile din bucătărie şi mirosea vag a rahat. A rahat adevărat. A rahat de la scutece murdare.
S-a uitat la mine.
— Aşa, ca să ştii, am breloc de autoapărare, deci să nu încerci să faci vreo prostie.
Am ridicat o sprânceană.
— Breloc de autoapărare?
A ridicat bărbia.
— Da. Chei de autoapărare, ştii? Şi am şi camere. O tonă de camere. Şi pistol, a adăugat ea. Am şi pistol.
Mi-am încrucişat brațele.
— Ok. Şi ştii să foloseşti pistolul ăsta pe care-l ai?
— Nu, a spus ea degajată. Ceea ce mă face şi mai periculoasă.
Am pufnit.
Stătea acolo şi îşi ținea copilul în brațe de parcă se hotărâse să mă lase să intru, dar nu era încă hotărâtă dacă să mă lase să o ajut. Am întins mâinile, dar ea a clătinat din cap.
— Mai întâi trebuie să te speli pe mâini.
Da. Mai auzisem asta. Bebeluşii aveau un sistem imunitar mai slab. M-am dus la bucătărie şi m-am spălat pe mâini peste teancul de vase murdare.

— Nu ai fost însărcinată, am spus eu peste umăr, ridicând vocea ca să mă audă peste plânsete. De unde ai luat-o?
— De la Target, a spus ea pe un ton mucalit. Era la ofertă şi, ştii cum e, niciodată nu poți să pleci doar cu un lucru, a mormăit ea.
Mi s-au ridicat colțurile gurii.
Rola de şervețele se terminase şi după starea în care erau toate, n-am avut încredere în prosopul atârnat de aragaz. Era un şervețel lângă un castron cu fructe, aşa că m-am şters cu el. S-a făcut cocoloş şi l-am aruncat în găleata de gunoi care dădea pe dinafară.
— O am în plasament, a spus ea peste plânsul copilului, - răspunzându-mi la întrebare.
S-a uitat atent la mine când m-am apropiat şi am întins iar mâinile să iau copilul. S-a răsucit într-o parte.
— Ai mai ținut vreun copil în brațe?
— Nu. Dar nu-mi imaginez că e mare lucru.
— Trebuie să-i susții gâtul. Aşa.
Mi-a arătat mâna ei sub ceafa căpşorului care semăna cu un kiwi.
— OK. Am înțeles.
— Şi trebuie să o legeni. Îi place.
— Se vede după bocetele asurzitoare, am spus eu sec.
S-a uitat la mine cu ochii căprui îngustați.
— Glumesc. O să mă descurc perfect, promit.
Tot nu s-a mişcat. Am aşteptat răbdător.
În cele din urmă, a încuviințat din cap.
— OK.
S-a apropiat să îmi dea copilul, suficient cât să-i miros părul când s-a aplecat să-mi pună copilul în brațe. Vanilie – şi o tentă de lapte stricat.
Am luat în brațe ghemotocul supărat. Era roşie la față şi furioasă. Nu cred c-avea mai mult de patru kile jumate, cinci, maximum.

— Eşti sigur? a întrebat ea, uitându-se la mine.
— Du-te. Mă descurc. Şi nu te grăbi.
A mai stat un moment.
— Sunt de partea cealaltă a uşii, dacă ai nevoie de ceva.
— OK.
— Ea e Grace. Eu sunt Vanessa.
— Mă bucur să te cunosc, Vanessa. Acum du-te. Şi. Fă. Un. *Duş.*
A mai stat câteva secunde, după care s-a întors în sfârşit, a scotocit după nişte haine în şifonier şi s-a dus spre baie. A închis uşa încet, uitându-se prin crăpătură la mine, până când uşa s-a închis de tot.
Un țipăt ascuțit s-a ridicat din pătura roz şi mişcătoare din brațele mele. M-am uitat iar la copil.
În general, puține lucruri reuşeau să mă neliniştească. De fapt, în afară de zborul cu avionul, nimic nu îmi crea stări de nervozitate. Eram avocat de drept penal. Priveam zilnic în ochi răutatea pură. Dar am fost uimit când m-am simțit cuprins brusc de o senzație de – nu ştiu ce era. Anxietate? – când m-am uitat la omulețul acela. Era aşa de fragilă. Mai subțire decât brațul în care se ghemuia.
Mi s-a părut mai sigur să stau jos, decât în picioare, aşa că m-am dus pe canapea.
Urletele au continuat cât a pornit apa de la duş. Era uimitor cât de mult poate să plângă cineva aşa de mic.
— Ce e în neregulă cu tine? am bombănit eu.
Încercam să mă gândesc ce anume ar fi putut să-i provoace supărarea. Exista un număr finit de chestiuni care ar fi putut să deranjeze pe cineva care încă nu se confrunta cu probleme precum taxele sau spaimele existențiale.
Vanessa spusese că îi dăduse să mănânce, deci nu era flămândă. Era uscată. Nu avea gaze, nu avea dureri. Trebuia să fie obosită, dar ceva o împiedica să doarmă.
Ce mă împiedica *pe mine* să dorm?

Şi atunci mi-a venit o idee.
Am aşezat-o pe perna de la canapea, am desfăcut păturica şi am început să îi pipăi salopeţica. Mi-am trecut degetele peste cusături şi în dreptul burţii l-am găsit. O bucăţică de plastic transparent în formă de „T”, cu care se prind etichetele, care rămăsese prins în material. Absolut invizibil.
— Nu e de mirare că eşti iritată. Şi eu aş fi, am spus.
M-am uitat în jur după o foarfecă. N-am văzut niciuna. Aşa că m-am aplecat şi am scos chestia aia cu dinţii. Pe urmă, am desfăcut fermoarul salopetei, am scos restul obiectului supărător şi i-am frecat pata roşie de pe burtică cu dosul palmei.
— Sst...
S-a oprit din plâns aproape imediat.

CAPITOLUL 2

UN TIP SEXY ÎMI POTOLEŞTE COPILUL!

VANESSA

Nu fusesem totalmente sinceră când spusesem că nu îl cunosc. Adrian Copeland era cel mai sexy tip din bloc, deci normal că îl ştiam. Sau mai degrabă, ştiam *de* el. Toată lumea ştia. Era un soi de holtei legendar pe aici.

El, probabil, nu mă cunoştea. Şi când l-am cunoscut, în sfârşit, era patru dimineața, puținul meu talent la parenting îl trezise din somn, iar eu aveam vomă în păr – pentru că normal că trebuia să am.
Sincer, eram mult prea obosită ca să îmi pese. Asta fusese cea mai grea noapte din cele mai grele două săptămâni ale anului. Mă trezisem aruncată instantaneu în maternitate, mă certasem oribil cu sora mea, iar acum, Grace avea un soi de cădere nervoasă epopeică pe care nu o puteam înțelege.
Pur şi simplu nu pricepeam. Grace era un copil incredibil de bun. Adică extraordinar de bun. Dacă ar fi trebuit să mă aleg cu un bebeluş surpriză lăsat la uşa mea, n-aş fi putut să găsesc altul mai bun. Nu era plângăcioasă, dormea bine, ne formaserăm o anumită rutină în ultimele două săptămâni – şi, pe urmă, brusc, după baie, îşi pierduse calmul ei drăgălaş.
Încercasem totul. Ba chiar am inițiat un apel video cu pediatrul ei, care nu părea deloc tulburat şi care mi-a spus să o duc mâine la el dacă tot va fi „agitată."
Propunerea lui Adrian fusese prea bună ca să fie refuzată.
În primul rând, raționamentul lui era logic. Ceea ce făceam eu – sau *nu* făceam – nu funcționa. Şi eu eram extrem de deschisă la sugestii în momentul acela. Aş fi încercat şi un exorcism, dacă persoana care mi-ar fi bătut la uşă ar fi fost un preot, şi nu un avocat de fițe.
În al doilea rând, omul avea prea multe de pierdut ca să facă vreo prostie.
Era un tip care apărea în *Star Tribune* cel puțin o dată pe lună pentru reuşitele lui profesionale. Ştiam asta pentru că, ori de câte ori apărea în paginile cotidianului, Yoga Lady de la 303 îmi trimitea link cu vreo douăzeci de emojiuri cu inimioare pe post de ochi. Cred că avea fixat un Google Alert. Practic, era urmăritoarea lui.

Adrian era ca mine. Avea o reputație și o imagine de păstrat. Asasinarea mea și a lui Grace ar fi fost ceva extrem de nepotrivit și un lucru rău pentru afacerea lui. În plus, credea că se află într-o casă plină de camere de luat vederi – ceea ce nu era adevărat – dar el nu știa asta.

Și ultimul argument? Nimeni nu venea să mă salveze. Nimeni altcineva nu îmi bătea la ușă să mă ajute în a șaptea mea bolgie a infernului. Și aveam nevoie de dușul acela. *Rău*. Pur și simplu, simțeam nevoia să mă spăl de vomă și transpirație și să mă schimb cu o pereche de pantaloni care nu aveau pe ei pipi de copil. Iar Grace avea nevoie de cineva care să o țină în brațe cât făceam asta. De fiecare dată când încercasem să o pun jos, plângea așa de tare, că ai fi zis că o să explodeze.

Nu îmi trebuiau decât cinci minute. Doar cinci minute scurte. Poate că ajuta la ceva – iar dacă nu ajuta, cel puțin aș fi avut o altă dispoziție mentală să mă descurc în continuare cu țipetele, fiindcă în situația aceea, mai aveam două secunde și îmi pierdeam complet mințile.

M-am dezbrăcat și m-am spălat de parcă eram cronometrată. La aproximativ patru minute după ce am intrat în duș – duș care, dacă nu a fost de departe cel mai bun din viața mea, a fost cel mai scurt –, am oprit apa să ies și am fost întâmpinată de o *liniște* stranie, rece.

Mi s-a strâns inima.

O, Doamne!

Ceva nu era în regulă.

M-am înfășurat așa de repede cu prosopul, încât era gata să alunec pe gresie.

Ce a fost în capul meu? Nu îl cunoșteam pe omul acela. Adică *îl cunoșteam*, dar nu îl cunoșteam. Dacă a răpit-o? Dacă a aruncat-o de la balcon? Dacă era un tip perfect normal care fusese la un pas de o cădere nervoasă, iar

plânsetele îl scoseseră din minți şi acum o zgâlțâise până o omorâse? Fusesem atât de proastă!
Am dat de perete uşa la baie, pregătită pentru Dumnezeu ştie ce, şi am înlemnit.
Adrian stătea întins pe canapeaua din sufrageria mea slab luminată, cu capul pe o pernuță şi cu degetul la buze. Grace stătea pe spate, ghemuită în brațul lui îndoit, şi *dormea.*
Am rămas acolo, uitându-mă cu gura căscată la el. Nu îmi venea să cred. A trebuit să mă apropii de ei în vârful picioarelor, cu apa picurând, ca să văd de aproape.
Era vrăjitorie? Cum făcuse asta? Era un soi de expert în liniştirea copiilor sau ceva? Grace a gângurit încet în somn şi mi-am dus mâna la inimă.
Probabil că există un comutator primar interior care se activează când vezi un bărbat care are grijă de un copil, pentru că jur că în clipa aceea m-am simțit puțin îndrăgostită. Vreau să zic, tipul era superb şi fără vrăjitorie, dar acum? La naiba!
Eram udă fleaşcă doar uitându-mă la el. Când a văzut că nu fac nicio mişcare să plec, s-a uitat la mine clipind şi m-a gonit cu un gest discret. Am roşit şi m-am forțat să mă duc înapoi în baie să mă îmbrac.
Când m-am întors, împletindu-mi părul într-o coadă udă, Grace nu se mişcase. Am rămas lângă canapea, răsucind un elastic în jurul părului.
— Gata? a şoptit el.
Am dat din cap şi m-am aplecat să o iau în brațe.
Doamne, ce bine mirosea! Ceva somnoros, cald şi masculin emana din el. Bumbac curat şi testosteron.
Am luat-o pe Grace în brațe, rugându-mă să nu se trezească şi să înceapă iar să plângă când o pun în pătuț.
Nu s-a trezit.

Când m-am întors la Adrian să-i mulțumesc, deja se îndrepta spre uşă. S-a oprit, mi-a luat sacul din coşul de gunoi şi a plecat fără să mai spună un cuvânt.
Mi-am dat laoparte părul de pe frunte cu mâna. Dumnezeule. Mare.
Trebuia să fac un video. *Acum*.
În ultimele două săptămâni nu mai postasem nimic. Canalul meu de YouTube fusese complet abandonat. Fusesem nevoită să renunț la toată echipa mea de producție pentru această pauză. Doar cameramanul meu, Malcolm, mai era pe statul de plată. Nu numai că nu făceam bani, dar pe deasupra îmi dezamăgeam şi abonații. Dar nu avusesem nimic de spus.
Să stai acasă cu copilul nu e tocmai fascinant. Ieri avusesem un apel video cu Malcolm, să discutăm segmentele pe care le puteam face de acasă. Cam toate erau jalnice. Mai mult tutoriale de beauty. Eu, încercând măşti tâmpite de argilă şi vopsindu-mi părul în diverse culori. Un vlog în care deschideam corespondența de la fani. Plictisitor. Dar asta...
Am luat laptopul şi m-am dus în vârful picioarelor la baie. M-am aşezat pe toaletă şi am intitulat filmulețul „Un tip sexy îmi potoleşte copilul!" Nu m-am obosit să-mi usuc părul sau să mă machiez. Îmi plăcea să fie autentic conținutul. Am inspirat adânc şi am apăsat pe butonul de înregistrare.
— Salutare tuturor! Ia uitați-vă, sunt în viață!
Am făcut cu mâna la cameră.
— Ei, au fost două săptămâni interesante pe-aici. Am tot primit mailurile voastre de îngrijorare. Vă mulțumesc pentru grija voastră, copii. Şi da, am spus pas la conferința din L.A. de săptămâna trecută. Ştiu că mulți dintre voi au fost dezamăgiți şi îmi pare tare, tare rău. Dacă ați cumpărat bilet

ca să mă vedeți pe mine, trimiteți-i lui Malcolm o fotografie cu el şi adresa voastră la e-mailul de aici.
Am arătat cu degetul deasupra capului, unde Malcolm urma să pună adresa de e-mail.
— Şi eu o să îi spun să vă trimită fotografia mea cu autograf. Ştiu că nu e acelaşi lucru, dar vă jur că am avut un motiv serios. Sunt sigură că toți v-ați întrebat unde am dispărut. Aşa cum vedeți din titlul postării, am un copil! Sunteți surprinşi? Pentru că eu cu siguranță am fost!
Am lăsat capul într-o parte şi m-am holbat la cameră.
— O persoană la care țin urma să aibă un copil. Cu trei săptămâni în urmă, a născut o fetiță sănătoasă. Pe urmă, acum două săptămâni, a lăsat copilul la mine ca să meargă la magazin să cumpere ceva şi nu s-a mai întors.
Din păcate, mama lui Grace nu se simte tocmai bine. Tatăl lui Grace lipseşte din peisaj, aşa că eu sunt temporar tutorele unui bebeluş pe care habar n-am cum să-l îngrijesc. Inutil să mai spun că excursia în Mexic, pe care o planificasem pentru segmentul de Crăciun, de peste trei săptămâni, e acum anulată, şi, în loc de asta, vom explora cu toții o vreme cei două sute patruzeci şi patru de metri pătrați ai garsonierei mele.
Am tăcut o clipă înainte de a continua, ca să aibă timp să se gândească la ce am spus.
— Acum, sunt convinsă că toată lumea se întreabă ce legătură are tipul sexy cu toată povestea. Deci aici e trecut de patru dimineața şi eu eram trează, cu îngeraşul. Eram după vreun milion de ore neîntrerupte de plâns dezlănțuit. Amândouă, am adăugat eu. Şi vecinul meu a bătut la uşă să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor.
Dați-mi voie să vă spun câte ceva despre vecinul de alături. E cel mai sexy tip din bloc. Poate cel mai sexy tip de pe strada mea. E aşa de atrăgător, că dacă ar apărea pe o alee cu o dubă albă fără geamuri şi ar flutura o rolă de scotch,

pretinzând că-i o bomboană – m-aş urca în maşină. Nu numai că e un burlac important, dar mai are şi o barbă superbă. Când m-am mutat aici, în septembrie, ieşea la alergat fără tricou pe el, iar omul are nişte pătrățele dumnezeieşti. De fapt, aşa o să-l numim. Pătrățele dumnezeieşti.

Deci intră în casă ca un cavaler în pantaloni de pijama strălucitori. Eu am vomă în păr, şi nu genul ăla de vomă obținută în urma distracției, de tipul: „prea multă tequila în Cancun". Vomă de tipul: „mi-a vomitat un omuleț în păr". Se oferă să țină copilul cât mă duc eu la duş. Eu îl las. Vă rog să nu mă judecați. A fost un duş foarte rapid. Iar când am ieşit, el liniştise copilul. Stăteau amândoi întinşi pe canapea. Sincer vă spun, era cea mai sexy chestie pe care o văzusem vreodată. Semăna cu unul dintre modelele alea care postează fotografii cu ei aranjați, în care fac diverse lucruri prin casă, arătând sexy fără niciun efort. Nimeni nu arată aşa bine în viața reală. Serios.

După cum ştiți, sunt leşinată după bărboşii sexy. Sunt slăbiciunea mea. Dar pe bune, după săptămâna asta, cred că încep să mi se pară atrăgători tăticii. Vreau să zic că am ajuns într-un punct în care văd la Target un bărbat cu burtă de băutor de bere, cu părul rar şi cu un copil într-un marsupiu şi mă gândesc la el la modul: „pun pariu că tipul ăsta poate să schimbe scutece toată noaptea." Deci când l-am văzut pe bărbatul ăsta cu copilul meu plângăcios pe piept – e posibil să mă fi îndrăgostit un pic de el.

„Eşti pregătită să te îndrăgosteşti?" mă întrebați.

Înclin capul şi las coada să-mi cadă pe umăr.

— Nu. Poziția mea față de relații a rămas aceeaşi, lăsându-l laoparte pe Pătrățele dumnezeieşti. Aşa că nu vă agitați. În plus, chiar dacă atracția *ar fi* reciprocă şi ar fi vorba de un tip dispus să treacă cu vederea multele şi marile mele neajunsuri – aa, şi *asta*...

M-am ridicat, am deschis uşa la baie şi am întors camera să se vadă dezastrul care domnea în garsoniera mea. Am închis uşa şi am îndreptat din nou camera spre mine.
— Da, ce-aţi văzut pe măsuţa aia sunt chiar scutece pline de fecale umane. Aşa arăta casa când a venit. Cum să nu te îndrăgosteşti, nu? În fine, tot nu voi fi pe piaţă în viitorul apropiat, din motive pe care le-am mai discutat de multe ori până acum. Dar o fată poate să admire vitrinele.
Am căscat, cu mâna la gură.
— E vremea de culcare. Încă două lucruri înainte să închid. Dacă v-a plăcut acest video, aveţi grijă să vă abonaţi la canalul meu. Şi, ca întotdeauna, orice donaţie pentru organizaţia mea caritabilă e binevenită. Împreună, putem găsi un tratament.
Am încheiat filmuleţul şi i l-am trimis lui Malcolm. El va insera linkuri, va adăuga hashtaguri şi în două ore îl va urca pe canalul meu de YouTube, unde abonaţii mei, care probabil au crezut că am murit, după ce n-am mai postat nimic de aproape două săptămâni, se vor repezi la el ca nişte urşi turbaţi.
Mai departe aveam doar o idee vagă legată de unde se va ajunge. Eu eram vlogger de călătorii. Videoclipurile mele erau întotdeauna filmate într-o anumită locaţie. Niciodată nu făcusem un video din apartament. Era diferenţă mare faţă de ce făceam de obicei şi aş fi putut chiar să pierd abonaţi din cauza asta. Sincer, nu ştiam ce va fi.
Aveam fani devotaţi, care mi-ar fi rămas alături oricum. Dar majoritatea internauţilor îşi pierdeau rapid interesul. Dacă nu le ofeream constant ceva interesant, dispăreau.
Dacă îmi pierdeam abilitatea de a face bani...
Am încercat să nu mă gândesc la asta.
Adică, într-un fel ştiam ce o să se întâmple cu filmuleţul. Chestiile clasice. Urma ca unii să mă susţină în rubrica de comentarii, alţii nu, iar cei care aveau să mă susţină urma

să-i atace pe *hateri*. Urma ca probabil destui să-mi critice decizia de a lăsa un necunoscut să stea cu copilul. Alții aveau să comenteze despre starea apartamentului meu. Aveau să fie şi comentarii standard legate de înfățişarea mea.
Cele mai multe mă vor lăsa rece. După ce am fost în centrul unei astfel de atenții mai bine de doi ani, nimic nu mă mai putea răni. Plus că mai aveam şi o chestiuță numită perspectivă, într-o doză mai mare decât majoritatea oamenilor, şi nu mă dădeam de ceasul morții pentru lucruri minore.
Niciodată.
Şi majoritatea lucrurilor sunt, în marea schemă a lumii, cu adevărat minore...
Mai ales când e posibil să nu mai ai de trăit decât un an.

CAPITOLUL 3

MINCINOSUL E PRINS!

ADRIAN

Am aruncat gunoiul Vanessei la tomberon. Când m-am întors în apartament, era aprinsă lumina în camera mea. Rachel se dăduse jos din pat şi se învârtea prin cameră, aruncând nişte lucruri în troller.
Am rămas în uşă, clipind nedumerit.

— Ce faci?
— Îmi fac bagajul.
M-am încruntat.
— Cum? Pleci? Credeam că ai avion abia la trei. Stabiliserăm să luăm masa împreună.
Nu mi-a răspuns. A intrat în baie şi am auzit de acolo mişcări, sertare deschise şi închise, pocnetul dulăpiorului cu medicamente. A venit înapoi, şi-a pus trusa de machiaj în valiză, a tras fermoarul şi i-a ridicat mânerul.
— Rachel...
— Iau avionul de şapte şi un sfert, a spus ea fără să se uite la mine. Pregătim un angajat nou şi trebuie să fiu acolo.
— Trebuie să fii acolo? Ai decis asta acum, la patru dimineaţa?
S-a oprit o clipă şi s-a uitat în podea înainte să ridice ochii spre mine.
— Adrian, cred că trebuie să luăm o pauză.
Am înlemnit pe loc.
— Poftim? *De ce?*
S-a uitat la mine din celălalt capăt al camerei şi i-a tremurat bărbia.
— N-ar trebui să fiu aici. Am responsabilităţi şi angajamente, n-ar trebui să fiu în celălalt capăt al ţării...
Am dat din cap.
— OK. Ai dreptate, n-ar trebui să vii numai tu. Lasă-mă să vin eu la tine o perioadă. Vin cu maşina, îmi iau liber o săptămână.
A clătinat din cap.
— Nu. Chestia asta pentru mine nu merge. Nu asta voiam. Nu mă aşteptam ca relaţia noastră să devină aşa de serioasă. Nu pot să mă implic mai mult, nu în situaţia mea...
Am clătinat din cap.
— Ce situaţie?

— Adrian, sunt căsătorită.
Cuvintele ei m-au izbit ca un pumn.
— *Cum?* am spus dintr-o suflare.
Îi tremura bărbia.
— Sunt căsătorită, a repetat ea.
Am stat aşa, uitându-mă la ea, treizeci de secunde bune.
— N-am vrut să te rănesc, a şoptit ea. Aveam de gând să-l părăsesc, şi n-am făcut-o... Asta trebuia să fie o aventură de o noapte şi... pur şi simplu, *nu a fost*. Şi nu eram pregătită să simt asta pentru tine şi...
Mi-am trecut palma peste gură şi m-am aşezat pe marginea patului, şocat.
Am trecut printr-o avalanşă rapidă de emoţii. Uimire, un - sentiment de trădare, durere, confuzie. Fuseserăm împreună opt luni. Opt luni, în puii mei. Şi ea era *căsătorită?!*
Am expirat, încercând să mă calmez, şi m-am uitat la ea, cum stătea lângă uşă.
Ea şi-a şters obrajii.
— Îmi pare rău. Nici măcar nu ştiu ce altceva să spun.
Şi-a pus geanta de laptop pe umăr, apoi a făcut o pauză lungă.
— O să-mi fie dor de tine.
Mi-a mai aruncat o privire încărcată de regret şi apoi a ieşit.
Zece ore mai târziu, asistenta mea mi-a trântit pe birou un dosar, iar eu m-am rezemat de spătarul fotoliului şi m-am frecat la ochi.
— Care-i treaba cu tine azi? m-a întrebat Becky fără menajamente.
Mesteca gumă. Cu zgomot. *Din nou.*
Îmi plăcea consilierul meu juridic/asistenta mea. Făcea treabă bună. Era ambiţioasă şi competentă. Începuse ca stagiar şi făcuse o treabă aşa de bună, încât o angajasem cu normă întreagă. Dar oricât de mult îmi plăcea, câteodată

parcă aveam o liceană care lucrează pentru mine, nu un profesionist plătit. Becky avea filtru zero. Nu îi păsa de nimic. Mi-ar fi spus nu numai că am cravata pătată de cafea, dar şi că ei i se pare că e o cravată oribilă.
— Scapă de guma aia, te rog, am mormăit eu, deschizând dosarul. Nu am dormit prea bine.
Ea a scos guma din gură şi a rămas cu ea în mână cât timp răsfoiam dosarul.
— Mda, azi eşti mai emo ca de obicei.
Am inspirat adânc.
— Cred că o s-o tai mai devreme.
S-a uitat la mine clipind.
— OK, sper că nu te duci acasă şi te apuci să scrii haikuuri deprimate, nu? Fiindcă n-ar fi deloc corect faţă de mine să fiu nevoită să le citesc.
M-am strâmbat.
— Nu, nu mă duc acasă să mă apuc de scris haikuuri.
— Bine. Cu toate că ar trebui să-ţi spun că la horoscopul de azi zicea că viaţa ta urmează să se schimbe dramatic.
M-am uitat la ea cu o sprânceană ridicată.
— Mi-ai citit horoscopul?
— Nu suntem amândoi Capricorn? m-a întrebat ea iritată, ca şi cum ar fi trebuit să ştiu asta.
A pus o mână în şold.
— Tu nu pleci niciodată mai devreme acasă. De două luni eşti dat peste cap. Nu te-ai mai dus la sală...
— De unde ştii tu că n-am fost la sală? am bombănit eu, vorbind spre dosarul pe care îl răsfoiam.
— Pentru că prietenul meu merge la Life Time Fitness şi mi-a spus că te duceai acolo zilnic, iar acum nu te mai duci deloc. Abia îţi termini prânzul, eşti tot o îmbufnare. Care-i treaba?
Mi-am umflat obrajii şi mi-am ridicat privirea din hârtiile pe care le aveam în faţă.

— Nu ştiu. Nu e anul meu cel mai bun. Şi m-am despărţit de Rachel.
— Dumnezeule, o detestam.
M-am strâmbat, uitându-mă la ea.
— Poftim?
Ea a ridicat din umeri, indiferentă.
— Nu mi-a plăcut niciodată. Iar contul ei de Instagram zici că e fals.
M-am uitat la ea cu fruntea încreţită.
— Ce e?
A scos un sunet enervat.
— Doamne, habar n-ai pe ce lume trăieşti! Cont. *Fals,* a spus ea rar, ca şi cum în felul acesta mi s-ar fi clarificat totul. O făcătură?
Am strâns din buze, dând scurt din cap.
— Păi ar avea sens, am spus eu. Şi aş fi apreciat dacă mi-ai fi atras atenţia mai demult.
Am închis dosarul.
— Azi trebuie să-mi iau liber, pur şi simplu.
A scos un sunet de resemnare.
— Bine. O să-ţi eliberez programul. Dar îţi jur, Adrian, ai face bine să ieşi din blegeala asta. De ce nu adopţi un căţel sau altceva?
Mama îmi spusese acelaşi lucru cu câteva săptămâni în urmă. Se pare că, dacă adopţi un câine, ţi se rezolvă toate problemele.
— Să nu-ţi iei pisică, a continuat ea. O să se urce pe masă şi o să-ţi verse băutura. Nu eşti suficient de puternic emoţional pentru asta.
Am pufnit.
— Mersi de pont. O să ţin minte.
— Am un prieten care are un adăpost de animale. Sunt în căutare de oameni care să aibă grijă de câini. Vrei să-ţi iau

unul? Dacă vrei, poți să-l adopți, dacă nu, îl adoptă altcineva.
Nu era o idee rea. Presupun că puteam să-l iau cu mine la birou, sau ceva. S-o pun pe Becky să-l plimbe, când eram la tribunal. Chiar *mi-era dor* să simt că am un rost în viață.
Petreceam mult timp cu mama şi bunica, dar în octombrie, se mutaseră în Nebraska cu noul soț al mamei.
Acesta fusese evenimentul care mă aruncase în depresia de care se plângea Becky. De sărbători aveam să fiu singur.
Mă invitaseră acolo, dar nu îmi plăcea soțul mamei, Richard. Nu mă dusesem la nunta lor, în august, şi refuzasem să mă duc la ei de Ziua Recunoştinței şi de Crăciun.
Vizitele lui Rachel erau singurul lucru pe care îl mai aşteptam.
Gaura neagră apărută brusc în viața mea personală fusese ultimul cui bătut în sicriul dispoziției mele.
Avocatul nostru junior, Lenny, a băgat capul în birou şi s-a uitat pe lângă Becky, care stătea şi acum în fața biroului meu, cu telefonul în mână.
— Hei, tocmai mi-a dat mesaj Becky şi mi-a spus că te-ai despărțit de Rachel. Naşpa, frate.
— Da, mersi.
Mi-am pus în servietă dosarele pe care voiam să le iau acasă.
El s-a rezemat de cadrul uşii, cu brațele încrucişate.
— Hei, vrei să luăm masa împreună săptămâna asta? Ai timp?
— Are timp, a spus Becky, fără să ridice ochii din telefon.
I-am aruncat o privire înainte să-i răspund lui Lenny.
— Să-mi spui când.
El a ciocănit în cadrul uşii, a îndreptat spre mine degetele simbolizând un pistol şi a plecat. Becky stătea tot în fața biroului şi trimitea mesaje pe telefon.

Am rămas aşa, aşteptând-o să observe că mă uit fix la ea.
— Becky..., am spus eu, uitându-mă la ea iritat.
A spart un balon de gumă.
— Cred că ți-am găsit un cățel.
— Perfect. Grozav. Continuă căutarea în biroul tău. Şi încearcă să te abții să mai povesteşti cuiva problemele mele personale, în drum spre birou.
A rânjit, nepăsătoare ca întotdeauna, şi s-a întors să iasă.
Peste cinci minute, a intrat Marcus.
— Salut, amice.
Marcus Beaker era fondatorul firmei şi partenerul meu. Avea un metru cincizeci şi opt, era chel, uşor supraponderal şi avea limba ascuțită. Avea o căsnicie, şi nu fericită, cu o doctoriță care abia putea să-l suporte şi căreia îi plăcea să plece în vacanțe lungi fără el.
Făceam echipă bună. Eu reprezentam bine firma în cazurile importante – rareori eram prins cu garda jos şi eram simpatizat de media. Marcus avea reputația de câine rău şi era singura persoană care se potrivea cu mine deontologic.
S-a trântit pe fotoliul din fața biroului.
— Am auzit că pleci mai devreme, a spus el.
Ştiam de ce venise. Plecarea mea acasă înainte de ora cinci echivala cu o sirenă care umplea biroul cu sunetul ei asurzitor. Cu un cal de curse premiat care şchioapătă pe pistă.
Nu avea de ce să-şi facă griji. Când eram stresat şi nefericit, eu mă refugiam în muncă. Întotdeauna făcusem aşa. Chiar şi în liceu. Cu cât aveam mai multe rahaturi pe cap, cu atât mai productiv deveneam. Din acest motiv terminasem mai repede şcoala, fusesem şef de promoție şi căpătasem burse. Viața mea personală deprimantă împingea acum firma asta în topul primelor cinci din Minnesota. Dar nu îi purtam pică lui Marcus că mă verifică. Îmi plăcea că e viclean.

— Am două moțiuni ex parte miercuri, am spus eu. Pot face documentele acasă. Cred că mă pândeşte o migrenă, am mințit.
Dacă i-aş fi spus adevăratul motiv, n-aş fi făcut decât să-l îngrijorez şi mai mult.
— Eu pot să dau oricând altcuiva cazul Keller, a spus el cu ochii spre cravata pe care o netezea.
Mi-am păstrat o expresie neutră.
Făcea asta ca să mă întărâte. Mă anunța că, indiferent ce problemă am, se aştepta să trec repede peste ea şi să mă întorc la treabă.
Din nou, *chiar* îmi plăcea că e viclean.
Nu am ridicat ochii pentru că îi scriam un mail lui Becky.
— Nu cred că ar putea altcineva să se descurce cu ce am eu.
Am apăsat în final *Send* şi m-am uitat la el.
Marcus s-a rezemat de spătarul fotoliului, cu degetele împletite pe burtă.
— Keller şi Garcia? Ce au mai făcut idioții ăia?
— Garcia a încălcat săptămâna trecută hotărârea de custodie şi şi-a dus fata peste granița statului să-şi viziteze mama. Cer decăderea completă din drepturi până la finalizarea procesului.
A dat uşor din cap.
— Tipul e acuzat de evaziune fiscală. Nu e o infracțiune care să presupună violență. Nu le vor acorda asta.
— Ştiu. Poate îi dau un avertisment sau o sentință mai blândă.
— Şi Keller?
M-am strâmbat.
— Fosta soție l-a surprins masturbându-se în fața geamului ei, încălcând ordinul de protecție.
— Auci, a râs el.
— Şi ea solicită decăderea din drepturi.
S-a uitat la ceas.

— Şi o s-o obțină. Tipul nu îşi poate ține scula în pantaloni. Asta n-o să-l ajute în cazul de agresiune.
— Nu, n-o să-l ajute.
Iar eu nu aş fi avut încredere în altcineva să rezolve problema asta – şi nici el n-ar fi avut.
Marcus a dat din cap câteva clipe.
— Ei, atunci noapte bună.
S-a ridicat, apoi s-a oprit cu o mână pe spătarul fotoliului.
— Hei, de ce nu vii cu noi la cabană de Crăciun, luna viitoare? Jessica abia a instalat un jacuzzi pe terasă.
Am clătinat din cap.
— Cred că s-ar putea să plec în Nebraska. Mama mă tot cheamă să văd cum au renovat casa.
Altă minciună.
Nu îmi plăcea să-mi petrec Crăciunul singur, dar să-l petrec cu Marcus, să stau cu soția lui morocănoasă şi să fiu martor la mariajul lor lipsit de iubire... pentru mine, ăsta era iadul. Cariera lui Marcus era un monument închinat muncii susținute şi dedicării, dar viața lui personală era o poveste din care să tragi învățăminte.
Mi-am strâns lucrurile din birou şi am plecat la ora trei.
În drum spre casă, m-a sunat mama.
M-am uitat fix la notificarea dată prin Bluetooth de maşina mea. Nu aveam dispoziția necesară pentru ea, dar nu voiam să las să intre căsuța vocală, ca nu cumva să se fi întâmplat ceva – ceea ce era foarte posibil în situația ei.
Am expirat prelung şi am apăsat pe butonul de răspuns, străduindu-mă să par mai entuziast decât eram.
— Bună, mamă.
— Adrian. Am sunat doar să te întreb cum a fost de Ziua Recunoştinței.
Normal.
Mă suna să mă bată la cap ca să vin de Crăciun. Cu speranța că mi-am învățat lecția după ce am petrecut Ziua

Recunoştinței singur, şi că acum eram gata să mă port frumos.
Nu.
— A fost OK, am spus eu sec.
Nu fusese OK. Îmi petrecusem ziua singur, mâncând mâncare chinezească şi citind transcrieri.
A oftat.
— Nu trebuie să fie aşa, să ştii. Noi *vrem* să vii aici. Te rog, vino de Crăciun.
Mi s-au încleştat fălcile.
— Nu.
Aproape că o simțeam țintuindu-mă cu o privire dezaprobatoare.
— Ştii că nu-l răneşti doar pe Richard cu boicotul ăsta. Mă răneşti şi pe mine şi o răneşti şi pe bunica. Nu înțelege de ce nu eşti aici. E pe zi ce trece mai confuză şi nu se ştie cât timp mai ai de petrecut cu ea. Chiar vrei să sacrifici asta pentru o... o neînțelegere *măruntă?*
Am hohotit, uimit.
— Neînțelegere măruntă? Asta e o glumă?
Îmi închipuiam cum îşi azvârle brațele în sus.
— A făcut o greşeală. Şi, indiferent ce crezi tu despre el, Richard e acum soțul meu, şi el vrea să te cunoască...
— Eu n-am nici cea mai mică dorință să-l cunosc. Nu e suficient de bun pentru tine. N-ar fi trebuit să te căsătoreşti cu el după ce-a făcut.
A tăcut câteva clipe.
— Poate că într-o zi vei avea şi tu nevoie ca cineva să te ierte, Adrian. Şi cineva *te va ierta.*
Am tăcut amândoi.
Plângea. O auzeam trăgându-şi nasul la celălalt capăt al firului. Am parcat maşina în garajul subteran şi am tras frâna de mână.

Fusesem apropiat de mama înainte de asta. Înainte de *el*. Aveam grijă de ea – *întotdeauna* avusesem grijă de ea. Făcusem asta de când aveam cincisprezece ani, de când nemernicul meu tată ne părăsise. În mod normal, mă duceam în fiecare duminică să iau masa cu ea şi cu bunica. Plăteam cheltuielile casei, o duceam pe bunica la doctor.
Apoi a cunoscut mama dragostea la prima vedere.
Şi aşa era destul de rău, dar pe urmă, şi ea, şi bunica s-au mutat cu el în Nebraska mă-sii.
Situația se degrada progresiv, şi cum Richard nu pleca, iar mama nu îşi lua inima în dinți s-o facă, se părea că *eu* sunt cel care trebuia să fie flexibil. Asta, sau să-mi iau adio de la familia mea. Astea erau variantele.
Şi erau imposibile.
Şi-a suflat nasul.
Am strâns din ochi.
— Nu putem să vorbim despre altceva?
— Adrian, ştiu că ți-a fost greu. Poate că ar trebui să vezi pe cineva...
— Nu. Dacă dau două sute de dolari pe un terapeut, tot n-o să mă facă să-mi schimb părerea.
Şi-a tras nasul.
— Bine atunci. Presupun că nu mai avem nimic de discutat. Sună-mă când te-ai hotărât ce e mai important pentru tine.
A închis.
Am stat în maşină, masându-mi şaua nasului un minut înainte să mă dau jos.
Când am ajuns în bloc, mi-am ridicat corespondența şi am luat-o pe scări. Mai aveam un etaj până la mine când am auzit țipătul.
O femeie.
La etajul *meu.*
Am urcat treptele două câte două şi am năvălit pe hol.Un tânăr cu un aer plictisit, îmbrăcat cu o geacă din denim şi

cu un fular, derula cu degetul pe telefon; alături de el era o blondă scundă, cu un hanorac gri. Un alt bărbat era intrat pe jumătate în apartamentul Vanessei.
— la mâna! a strigat Vanessa dinăuntru. Chem poliția!
— Hei! am strigat eu.
Toți au înlemnit. M-am apropiat de ei cu paşi hotărâți, iar bărbatul a lăsat mânerul uşii şi s-a dat un pas înapoi. Era mai în vârstă. Poate la vreo cincizeci de ani. Avea părul încărunțit, sprâncene stufoase şi purta un tricou în carouri pe sub impermeabil.
Femeia era drogată. Avea pupilele ca nişte bile.
Vanessa a scos capul pe hol prin crăpătura uşii. Avea buza însângerată.
Am strâns din dinți.
— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat, uitându-mă furios la cel mai în vârstă.
M-a măsurat din ochi.
— Nu e treaba ta, polițai de hol ferchezuit. Nu avem nevoie de ajutorul tău. Nu te băga.
S-a uitat iar la Vanessa.
— Avem tot dreptul s-o vedem! a spus el, amenințând-o cu degetul.
Vanessa a ridicat bărbia.
— Ăă, *nu*. Nu. De fapt, eu am primit tutela temporară. Dacă Annabel vrea să-şi vadă fata, aduceți-o când nu se mai droghează.
Cel tânăr a pufnit cu nerăbdare.
— OK, Vanessa. Eu am venit doar pentru rucsacul ăla Gucci pe care mi l-ai promis. Dacă mi-l dai prin uşă, eu plec de pe hol.
— Du-te naibii, Brent!
A rămas cu gura căscată.
— De ce eşti supărată pe *mine*? Eu am venit doar să-i aduc cu maşina!

— Nu trebuia să-i aduci deloc! s-a răstit Vanessa.
El şi-a încrucişat braţele la piept.
— Eşti supărată că nu te ajut cu copilul? De-asta? Îmi vine foarte uşor să vomit, Vanessa, *nu pot* să umblu cu scutece murdare. Ţi-aduci aminte când ai comandat salata aia grecească la Nico's şi brânza Feta m-a făcut să vomit în ghiveciul ăla?
Vanessa a holbat ochii la el, furioasă.
— Brent, ia-i. Şi. Du-i. *Acasă.*
— Nu ne duce nicăieri! Nu înainte să o vedem pe Grace! A zbierat cel în vârstă. Asta e răpire!
Brent s-a strâmbat.
— Ăă, de fapt, nu e.
Şi-a încrucişat braţele.
— Hai să plecăm. E ceva atât de nedemn...
Tipul mai în vârstă a părut că vrea să se repeadă iar la uşă. Am mai făcut un pas, ca să mă plasez între el şi Vanessa, iar el s-a retras. Eram la costum cu cravată, dar aveam unu optzeci şi nouă şi eram perfect conştient de cât pot să par de ameninţător dacă nu zâmbesc.
— Dacă nu ai custodia copilului, orice vizită trebuie stabilită la tribunal.
Tipul şi-a umflat pieptul.
— Nu plecăm până nu vedem copilul, şi gata! a spus el, uitându-se furios la mine.
— OK. Hai să chemăm poliţia să rezolve situaţia.
Am făcut semn cu capul spre femeie.
— Ea e clar sub influenţa drogurilor. Iar eu o să am grijă să menţionez că te-am văzut cum ai încercat să intri cu forţa în apartament. Vanessa sângerează, aşa că presupun că a avut loc o agresiune, situaţie în care eu o sfătuiesc să depună o plângere şi să obţină un ordin de protecţie. Şi îl *va obţine*. După care, dreptul vostru la vizită, pe care cel mai probabil

nu îl veți obține, se va face sub supraveghere şi va trebui să aibă loc la secția de poliție.
M-am uitat la el dur.
— Ceva îmi spune că voi doi n-o să vă simțiți prea bine la secția de poliție.
El stătea şi se uita la mine sfidător, iar blonda părea că nici măcar nu pricepe ce se întâmplă.
Brent mi-a zâmbit ca şi cum abia acum îşi dăduse seama că sunt acolo. S-a prefăcut că-şi ascunde vorbele cu mâna şi i-a spus Vanessei, care stătea şi acum cu capul scos pe uşă:
— Tu-l vezi cât e de sexy? Iar ăla e un costum Armani *foarte* scump.
L-am ignorat.
Tipul mai în vârstă şi-a îndreptat spatele şi s-a tras indignat de poalele impermeabilului.
— Bine.
I-a mai aruncat o privire Vanessei.
— Ne dăm şi noi seama când nu suntem bineveniți.
Nu s-a uitat în ochii mei când a pornit pe hol, trăgând-o de mânecă după el pe blondă. Brent s-a oprit o clipă înainte să se ducă după ei.
— Îmi place la nebunie cravata!
Pe urmă a plecat şi el.
M-am întors spre Vanessa. A clipit câteva secunde cu ochii mari – şi apoi mi-a trântit uşa în nas.
Încă stăteam acolo şi mă uitam la numărul de pe uşa apartamentului, când a deschis iar.
— Mulțumesc, a spus ea repede.
Şi pe urmă iar a trântit uşa.
OK...
Am aşteptat câteva momente să mă asigur că indivizii ăia, cine naiba or fi fost, nu se mai întorc.
Nu s-au întors.

Era aproape cinci, şi eu stăteam la barul din bucătărie, - uitându-mă pe hârtiile din dosar, când a bătut cineva la uşă. Am deschis şi am văzut-o pe Becky.
Cu *un cățel*.
— Te-am sunat de şapte milioane de ori, a spus ea. Am crezut că ai murit. Tu mereu răspunzi la telefon.
— Am putea să nu mai vorbim de mine ca mort? am spus eu, stând în uşă. Ce naiba e asta?
— E cățelul tău.
I-a ridicat laba şi i-a fluturat-o spre mine.
— Cel pe care am spus că ți-l iau?
Am clătinat din cap.
— Ăsta nu e cățelul meu.
Era un... nu ştiu ce era. Poate un chihuahua? Dar era bătrân rău. Avea o blană scurtă, maro, cu un petic chel pe piept, nişte ochi bulbucați şi apoşi şi o limbă care îi atârna de vreo trei centimetri într-o parte a gurii. Părea propria lui caricatură.
— Mm, ba da. *E* câinele tău, a spus ea clefetindu-şi guma.
Mi-am încrucişat brațele.
— Nu, *câinele meu* e un câine pe care pot să-l iau cu mine la alergat. *Câinele meu* e un câine prea mare ca să-l duc în brațe.
S-a strâmbat.
— Acum eşti pustnic, ai uitat? Îți aduc un Weimaraner sau ceva, nu îl scoți afară şi el îți distruge apartamentul. Pe urmă, te afunzi şi mai mult în gaura ta, iar eu trebuie să te vizitez în salonul de la psihiatrie şi să introduc pe furiş un telefon ascuns în lenjeria intimă ca să ți-l dau ție, pentru că ferească Dumnezeu să-ți iei tu o zi de concediu medical.
A făcut un balon.
— Cățelul ăsta e potrivit pentru stilul tău de viață.
M-am uitat la ea cu pleoapele îngustate.

— Tu eşti foarte meticulos cu gestionarea timpului şi cu rutina, el are trei medicamente pe zi. Vrei să stai acasă, la fel vrea şi el. Ai un apartament fiţos, el nu distruge. Nu năpârleşte, iar rahatul lui e cât un Tootsie Roll. Poartă scutec, aşa că nici nu trebuie să îl duci afară dacă n-ai chef să ieşi din casă. E perfect. Dacă nu îţi place, îl aduci mâine la serviciu şi îl duc înapoi.
Am oftat prelung şi m-am uitat la chestia aia micuţă.
— Măcar are dinţi?
— Nup. Ceea ce e bine, fiindcă muşcă.
Am pufnit.
Şi-a luat sacoşa de jos.
— Dă-mi voie să intru ca să-ţi arăt lucrurile lui.
S-a strecurat pe lângă mine şi am închis uşa în urma ei.
— Ia-l în braţe.
Mi-a întins căţelul care tremura. Când a văzut că nu îl iau, a holbat ochii şi mi l-a împins delicat în piept.
Căţelul a mârâit.
Ea şi-a băgat mâinile în sacoşa cu care venise.
— OK, deci are artrită, alergii şi o infecţie a pielii, deci ia câte una din astea în fiecare dimineaţă, şi din asta, seara.
A scuturat trei borcănele.
— Pune-i-le în cremă de brânză. O să le înghită. Nu poate să mănânce mâncare uscată din cauza chestiei cu dinţii, aşa că aici are mâncare umedă. Are nevoie de o baie cu medicamente o dată pe săptămână, fiindcă are pielea uscată. Aici sunt scutecele...
— Scutecele? am întrebat eu. *Are şi incontinenţă urinară?*
S-a oprit, cu mâinile în sacoşă, şi s-a uitat urât la mine.
— Are *paişpe* ani. Asta-i cam un milion de ani la oameni. Şi are şi viermi.
— *Ce?*
Şi-a dat ochii peste cap.

— L-au tratat deja pentru asta. O să-i scoată odată cu caca, sau ceva, aşa că nu intra în panică dacă vezi vreo tenie în el. Intri în panică doar dacă mişcă. Atunci trebuie să îl duci iar la veterinar.
— Dumnezeule, Becky!
Mi-am masat şaua nasului.
— Tu vrei să fiu infirmieră de căței, în puii mei.
— Dap.
S-a ridicat şi mi-a înmânat sacoşa.
Am oftat resemnat.
— Cum îl cheamă? am bombănit eu, uitându-mă la el fără tragere de inimă.
— Harry Puppins.
— O, Doamne...
— O să te descurci.
— Cu toate că horoscopul zicea azi că viața mea se va schimba dramatic?
A ridicat din umeri.
— Păi, din câte văd, nu se poate schimba decât în bine.
A mai făcut un balon şi a plecat.

CAPITOLUL 4

ACEST VIDEOCLIP ŞOCANT
TE VA FACE SĂ-ȚI ACOPERI OCHII!

VANESSA

Mă dădeam cu Carmex pe buza spartă când am auzit discuții pe hol. M-am aplecat în vârful picioarelor ca să trag cu ochiul pe vizor. Adrian, cu o fată care ținea în brațe un chihuahua.

Pe el abia puteam să-l văd din unghiul acela, dar pe ea o vedeam perfect.

Era drăguță, ceea ce presupun că nu era o surpriză. Bărbatul era de nota zece. S-ar fi putut întâlni probabil cu top-modele dacă ar fi vrut.

Adrian s-a apropiat de ea să se uite la cățel şi a intrat în raza mea vizuală. Era încă îmbrăcat cu costumul de mai devreme, numai că îşi scosese sacoul şi cravata. Cei doi nasturi de sus ai cămăşii bleu erau desfăcuți şi mânecile le avea suflecate.

Doamne, era sexy. Puteai să faci un calendar cu diversele ipostaze ale lui Adrian Copeland şi să strângi bani suficienți pentru a finanța cercetările pentru tratarea cancerului. Adrian alergând fără cămaşă. Adrian în costum. Adrian cu nepoata mea plângăcioasă pe piept.

Părea iritat. Ținea brațele încrucişate la piept. Nu puteam să aud despre ce vorbesc.

Laptopul meu a bipăit, anunțând o convorbire pe Skype.

Drake.

Mi-am părăsit postul, m-am aşezat şi am răspuns.

Fața bronzată a lui Drake Lawless a apărut pe ecranul meu. Judecând după palmierii din spatele lui, era într-o zonă tropicală. Deja eram invidioasă.

Avea la gât lănțişorul lui cu colțul de rechin, nu purta cămaşă, ca de obicei, iar părul blond îi era ciufulit. Practic, puteam să simt prin computer mirosul de cocos al cremei de protecție solară şi de ocean.

— Hai, salut, frumoaso.

Mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui uluitoare.

— Deeeci... Pătrățele Dumnezeieşti?

Am pufnit.
— Nici nu-ți închipui. Tipul e un dar de la Dumnezeu pentru noi toți, am spus eu, bâjbâind cu mâna pe birou după o pilă de unghii.
Păcat că probabil n-aveam să-l mai văd niciodată, decât dacă mă uitam pe vizor.
Drake nu a avut ocazia să răspundă, pentru că prin spatele lui a trecut Laird, dezbrăcat.
— Laird? am țipat eu şi m-am întors repede spre stânga.
Amândoi bărbații au râs din laptopul meu.
— Hei, Nessa, a strigat Laird.
Am pufnit indignată, cu ochii spre podea.
— Laird, tot nu vorbesc cu tine.
— Ei, hai.
Puteam să-i aud zâmbetul în voce.
— Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.
M-am uitat cu prudență spre ecran. Laird stătea şi îmi zâmbea peste umărul lui Drake, şi vederea directă a organelor lui genitale era, din fericire, obturată de corpul lui Drake.
Mi-am încrucişat brațele.
— Mai întâi mă părăseşti pentru Drake şi mă faci să mă agit să caut un alt cameraman, iar acum mă faci să-ți văd boaşele. Exact când credeam că mai rău nu se poate.
Amândoi au râs, iar Laird a ieşit din ecran cu penisul pendulând. M-am uitat iar la Drake.
— Te rog, cumpără-i angajatului tău nişte pantaloni sau dă-i o frunză de smochin, o cârpă sau ceva.
El a râs, binedispus.
Tipic pentru Drake. *Zero* decor. Tabăra Lawless era ca o comunitate hippy. Yoga în pielea goală şi discuții despre chakre. N-aş fi fost surprinsă dacă ar fi trecut prin cadru o capră cu o ghirlandă de flori la gât şi o găină pe spate.
Drake a înclinat capul.

— Ai nevoie de ceva, fluturaş? Cum merge cu maternitatea?
— Bine. Grozav. E uimitor cât de mult te schimbă. Mă trezesc că spun chestii de felul „e doar pipi de copil.” Ca şi cum e ceva OK, ca şi cum e superior tipului obişnuit de pipi şi ar trebui să nu mă deranjeze că e pe pilota mea matlasată.
A râs.
Am expirat prelung.
— N-am idee cum o să scot în continuare conținut din situația asta.
— Nicio schimbare cu Annabel? Ai idee unde e?
M-am strâmbat.
— Ştiu *exact* unde e. E acasă la tata. Şi, apropo de tata, a venit aici cu ea mai devreme, cu pretenția s-o vadă pe Grace. Ea era complet euforică. După care, tata mi-a dat din greşeală cu uşa peste gură.
Am dat cu limba peste rană.
— Pătrățele Dumnezeieşti a venit acasă şi i-a pus pe fugă – fiindcă nu era suficient că până atunci doar eu păream nebună în ochii lui.
A reuşit să se prefacă preocupat şi amuzat în acelaşi timp.
— Ea cum arăta?
Mi-am întors privirea de la el.
— Nu arăta mai bine. E chiar mai rău decât am văzut-o eu vreodată, am recunoscut.
Drake cunoştea foarte bine problemele din familia mea. Nu trebuia să-l pun la curent cu detaliile. Ştia totul despre ziua în care Annabel mi-a lăsat-o pe Grace şi nu s-a mai întors.
Se dusese la baie înainte să plece. Furase un flacon întreg de hidrocodonă, îmi băuse tot siropul de tuse cu codeină, după care umpluse sticluța cu apă, ca să nu observ – am observat.
— Încerc să o duc la un centru de reabilitare, dar nu vrea, am spus.

— Nu poți să vorbeşti cu tatăl tău?
Am pufnit.
— Da. Tata nu se poate controla nici pe el, am spus eu cu amărăciune.
Mi-am frecat fruntea. Ochii lui mi-au urmărit mâna şi s-au fixat pe orteza mea. Pentru prima dată, probabil singura, am văzut cum îi piere veselia şi colțurile gurii i se lasă în jos. Drake zâmbea *întotdeauna.* Îl văzusem zâmbind când era dus cu targa, cu arsuri de gradul trei. Fericirea acestui om nu avea buton de oprire.
Mi-am scos brațul din cadru.
— E doar pentru tastare, am mințit eu.
El a tăcut o clipă.
— Nu te duci să ți-l vadă cineva? m-a întrebat el cu voce scăzută.
Am strâns din buze.
— N-are niciun sens să pierd luni întregi în spital, să mi se ia sânge şi să mi se facă tot felul de analize, ca să primesc un diagnostic care nu va schimba nimic. N-o să-mi trăiesc viața ca ciclopii, renunțând la un ochi ca să aflu care îmi va fi finalul. Bunica mea a avut asta. Sora mea, Melanie, a avut asta. Mătuşa mea, Linda, a avut. Şi mama a avut. Toate femeile, toate au murit până în treizeci de ani. Sunt cincizeci la sută şanse să fi moştenit gena şi, bazându-mă pe linia feminină, eu aş zice că procentul e mai mare de atât. Vreau să fiu fericită în ignoranța mea, până când va fi dureros de clar cum se termină. E *alegerea* mea. Trebuie să suport, cam cum trebuie să suport *şi* alegerile de rahat ale celorlalți. Nu puteam să fac nici măcar o testare genetică ca să văd dacă sunt purtătoare. Doctorii nu puteau să identifice gena mutantă care se moştenea în familia mea. Dacă *într-adevăr* mă născusem cu ea, nu puteam să aflu asta decât atunci când începea să mă omoare.
M-a studiat în tăcere.

— Nu există tratamente experimentale? N-ar strica să încerci?
Am clătinat din cap. Drake ştia ce părere am şi despre asta.
Melanie o apucase pe drumul acesta anevoios când se îmbolnăvise.
Încercase totul. Îmi promisesem că, dacă mă voi îmbolnăvi, nu voi trece prin asta. N-ar avea sens.
— Probabil nu e nimic. O să fiu OK. Şi, hei, putea fi şi mai rău, am spus eu. Puteam să am gene care să facă pătrunjelul să miroasă a săpun.
Asta l-a făcut să zâmbească forțat.
Văzând că nu vreau să continui discuția, lui Drake i s-a făcut milă de mine şi a schimbat subiectul.
— Dacă eşti în căutare de conținut, am putea oricând să reluăm relația.
Mi-am dat ochii peste cap.
— A, ha, ha.
A zâmbit.
— Ne simțeam minunat împreună, fluturaş. Mi-e dor de tine. Şi dacă vii aici, ți-l dau înapoi pe Laird.
— Păstrează-l. L-am văzut cât să-mi ajungă o viață.
A râs.
— Oricum, nu pot să scot copilul din țară. Sunt captivă în apartamentul meu, îmi bat capul cu cei de la Protecția Copilului şi mă lupt să mi se acorde de urgență tutela pentru un bebeluş abandonat, fiindcă încă o dată familia mea îmi aruncă pe cap responsabilitățile lor.
— Vrei să te trimit la naturopatul meu?
Am râs un pic.
— Nu, e în regulă. Mă descurc. Întotdeauna mă descurc.
În fine, o să mă descurc *cât o să pot.* Până când nu o să mai fiu pe aici ca să o fac.
Iar ziua aceea putea să vină mai repede decât credeam eu.

CAPITOLUL 5

UN BĂRBAT SALVEAZĂ UN CÂINE, DAR STAI SĂ VEZI CE I-A FĂCUT ÎN APARTAMENT!

ADRIAN

Cățelul se căca peste tot.

Aveam potaia de mai puțin de trei ore şi deja număram secundele rămase până când urma să i-o înapoiez lui Becky. Scutecele înfăşurate pe burta lui împiedicau doar urina să ajungă peste tot – lucru pentru care presupun că ar fi trebuit să fiu recunoscător. Dar nu erau eficiente împotriva rahaților ca budinca pe care îi lăsa prin tot apartamentul. Din fericire, nu făcuse asta decât pe parchet, aşa că era nevoie de o curățenie minimă, însă era departe de a fi ceva plăcut.

Am sunat-o pe Becky să-i spun despre asta şi ea mi-a zis că probabil antihelminticul îl deranjase la stomac, dar că o să-i treacă.

Nu ştiam nimic despre căței. Nu avusesem niciodată unul în copilărie. Momentan, nu reuşeam să ne acomodăm unul cu celălalt.

În afară de mizerie, eram aproape convins că acel cățel nu era doar surd, ci şi orb. Se izbea de pereți şi de picioarele scaunelor. Mârâia de fiecare dată când îl luam în brațe, dar mai mult fiindcă nu mă vedea venind, şi cred că îl speriam.

M-am hotărât să-mi încerc norocul şi să-l scot afară, dar pe vremea aceea rece de sfârşit de noiembrie, a stat pur şi

simplu tremurând pe trotuar, cu un aer jalnic, până mi s-a făcut milă de el şi l-am băgat în geacă, să ne întoarcem în casă.
Mergeam pe hol, scoţându-mi cheile, când, trecând prin dreptul ei, mi-am aruncat privirea spre uşa Vanessei.
M-am oprit.
Dacă individul acela se întorsese după ce ieşisem eu afară?
Ar trebui să văd ce face.
Am bătut la uşă.
Când a deschis, Vanessa era într-o formă considerabil mai bună faţă de mai devreme. Spărtura buzei era aproape invizibilă acum, când nu mai sângera. Părul ei lung era împletit cu grijă într-o coadă care-i cădea pe umăr – fără vomă –, iar tricoul roz pe care îl purta era curat şi punea în evidenţă o siluetă frumoasă, pe care nu o observasem până atunci.
— Salut, eroul meu!
Mi-a zâmbit.
Am învârtit cheile în mână.
— Voiam doar să mă asigur că eşti bine – şi să văd dacă n-ai gunoi de aruncat. Îmi imaginez că ţi-e greu să-l duci, cu copilul.
— Da. Mi-ar plăcea să-mi faci acest serviciu, mulţumesc.
A înclinat capul.
— Uau, nu renunţi niciodată, nu?
— Îmi închipui că gândacii tăi de bucătărie sunt şi ai mei, am mormăit eu, mutându-mi privirea spre hol şi, pe urmă, înapoi la ea.
A zâmbit.
— Nu ştiam că ai un căţel.
M-am uitat la capul lui Harry, care se ţea din geaca mea. Limba îi atârna şi tremura din tot corpul.
— Nu am. L-am luat spre adopţie.

— Ah. Deci amândoi suntem părinți adoptivi. Mişto. Să ştii că asta poate veni la pachet cu multe satisfacții.
Am mormăit rezervat.
— Ei, momentan doar îşi face nevoile peste tot.
A râs.
— Da, şi a mea la fel.
— Hei, poate că ar trebui să facem schimb de numere de telefon, am spus eu. Ca să ştim cum să luăm legătura la nevoie.
Am ridicat mâna.
— Nu mă dau la tine, am adăugat.
S-a strâmbat.
— Ei, slavă Domnului, pentru că eşti *oribil.*
Am pufnit.
S-a rezemat de tocul uşii.
— Hei, mă pregăteam să comand o pizza. Vrei să-mi ții companie? Poți să aduci şi cățelul. Şi doar aşa, ca să ştii, nici eu nu mă dau la tine, a spus ea. Nu vreau relații. E doar în pur spirit de mulțumire, dar şi pentru că vreau să stau şi eu cu cineva suficient de mare cât să aibă permis de conducere.
Am stat pe gânduri o clipă, analizându-i oferta. Nu aveam chef de socializare – cu toate că ştiam că probabil *ar trebui* s-o fac. Să stau aşa să-mi plâng de milă nu îmi făcea bine. Auzeam, practic, vocea mamei în cap, spunându-mi să ies din casă şi să fac ceva.
Auzeam şi vocea lui Becky. Era mai enervantă, dar spunea acelaşi lucru.
— Deci?
Vanessa a ridicat capul.
— Da. Sigur.
De ce nu?
— Dar nu pizza. Asta-i mâncare pentru vremuri de foamete. Comand eu ceva.

A făcut ochii mari.
— Cum ar fi ce? Adică mâncare *adevărată*? De la restaurant? Un restaurant care nu livrează acasă?
— La asta mă gândeam.
Şi-a dus mâna la piept.
— O, Doamne. N-am mai mâncat ceva bun de câteva săptămâni.
Am schițat un zâmbet.
— Îți place Muffoletto's?
— Da, a răspuns ea dintr-o suflare. Pui Marsala şi... şi un - cannoli. Stai, nu. Tiramisù. Şi spaghete cu chiftele şi...
Am râs şi am scos telefonul.
— Uite, dă-mi numărul tău. Pe urmă, dă-mi mesaj cu ce vrei. Mă întorc în trei sferturi de oră, dacă e OK.
— E bine. Şi îți dau banii, a adăugat ea repede.
— Nu, e în regulă. Fac eu cinste. S-ar putea să fi avut o zi mai proastă ca a mea.
Dacă aşa ceva era posibil.
Mi-a scris numărul ei şi mi-a trimis comanda. Nu a cerut - cannoli, dar tot am comandat. Pe urmă, m-am dus la restaurant şi i-am luat câteva feluri de mâncare. Pui piccata, o lasagna şi încă un pui Marsala.
M-am oprit, uitându-mă la un raft cu vinuri.
Îmi plăcea un vin alb bun la mâncarea italienească, dar ar cam fi semănat cu o întâlnire dacă aş fi adus vin.
Ei, la naiba. Amândoi spuseserăm destul de clar că nu era vorba despre asta. Şi mi-ar fi prins bine ceva de băut. Am ales chardonnay-ul care îmi plăcea şi m-am întors la apartamentul ei cu cinci minute mai devreme.
A deschis uşa şi mi-a făcut loc să intru. Îşi pusese un pulover verde-închis, strâns la mijloc cu un cordon. Desfăcut în față. Şi se machiase un pic. Arăta bine.

Vanessa era o femeie frumoasă. Îmi amintea de actrița aceea – cum o chema? Jennifer Lawrence. Lăsând ironia laoparte, avea aerul acela de fată fără pretenții.
Mi-a ținut uşa cât am intrat cu sacoşele.
—Ta-daa! Curat! a declarat ea, întinzând mâna cu mândrie să-mi arate apartamentul. E mult mai simplu să faci curat când nu trebuie să ții în brațe un bebeluş care plânge.
Garsoniera arăta impecabil. Nici nu părea să fie acelaşi loc.
— Slavă Domnului! am spus eu, punând sacoşele pe măsuța de lângă bucătărie. Îmi făceam griji că va trebui să dăm laoparte scutecele ca să putem folosi masa.
A râs.
Grace dormea într-un legănuț de lângă canapea, care se mişca încoace şi încolo, cu o suzetă verde în gură.
Îl lăsasem pe Harry Puppins acasă, închis în baie, cu aşternuturi de unică folosință pe jos. Mă gândisem că n-aş fi fost un musafir bun dacă l-aş fi lăsat să-şi facă nevoile peste tot în apartamentul Vanessei.
Mă muşcase înainte să plec.
Am început să scot mâncarea.
— Ți-am mai luat câteva feluri de mâncare. E OK dacă le pun în frigider?
Le-am pus fără să mai aştept răspunsul.
— Ți-am luat şi un cannoli.
S-a uitat la mine suspicioasă.
— Sigur nu te dai la mine? m-a întrebat ea, încrucişându-şi brațele. Fiindcă trebuie să-ți spun, s-ar putea să mă bag.
A observat sticla cu vin şi a exclamat înăbuşit când a scos-o.
— Vai, îmi place *la nebunie* ăsta! N-am mai băut de luni bune un chardonnay Château Montelena.
Am arcuit o sprânceană, închizând frigiderul.
— Te pricepi la vinuri.

— *Ador* vinul. Odată am băut o sticlă întreagă de Château Margaux Margaux pe acoperişul hotelului meu, la Paris.
A scos desfăcătorul din sertar.
— N-o să uit niciodată mahmureala de a doua zi, dar a meritat *din plin.*
— Vin scump.
În jur de trei mii şi ceva. Mai mult, dacă era cumpărat de la hotel. Probabil că avea ceva bani.
— O viață ai, a ciripit ea. Dumnezeule, ştiu că nu mă ocup de chestiile astea cu copilul decât de câteva săptămâni, dar mi se pare c-a trecut o veşnicie. Nu trebuie să-i scoți prea des afară pe nou-născuți, pentru că sistemul lor imunitar nu e încă dezvoltat, aşa că mă simt ca o prizonieră.
Mi-a întins desfăcătorul.
— O desfaci tu?
Grace se trezise şi acum se uita la noi cu nişte ochi mari şi albaştri, ca şi cum ar fi urmărit conversația. Un copil drăgălaş.
Am desfăcut sticla cu vin şi i-am dat-o Vanessei.
— Cum de te-ai hotărât să adopți?
Ea a turnat în pahare.
— Într-un fel, n-am făcut-o. E copilul surorii mele. Fata care era pe hol mai devreme. Annabel.
Mi-a pus paharul în fața unui scaun de la masă şi a scos nişte farfurii din dulap.
— Are nouăsprezece ani. N-am idee cine e tatăl. A făcut vreo săptămână pe mămica, după care a venit la mine, a lăsat-o pe Grace, spunând că are ceva de făcut, şi nu s-a mai întors.
A făcut o pauză.
— Are probleme cu dependența de droguri.
— Îmi pare rău să aud asta, am spus, aşezându-mă pe scaun.
Ea a pus şervețele şi tacâmuri.

— Din fericire, nu a luat cât a fost însărcinată. Chiar era bine. Fusese la dezintoxicare aproape doi ani înainte de recidiva asta.
Ne dăduseră unt pentru pâine, dar Vanessa a scos două farfurii şi a turnat peste ele ulei de măsline. Pe urmă, le-a stropit cu oţet balsamic, a pus piper proaspăt măcinat şi a desfăcut două pachețele de parmezan, pe care le-a presărat pe deasupra.
Am scos din pungă casoletele, i-am pus puiul Marsala pe farfurie şi am aşezat farfuria în faţa scaunului ei.
— Şi deci ceilalţi doi cine erau?
— Fratele meu vitreg, Brent. Şi tata.
M-am oprit şi m-am uitat la ea.
— Ăla era tatăl tău?
A ridicat din umeri.
— Vrea să-şi vadă nepoata. Nu pot să-l condamn – dar nu o primesc pe Annabel aici când e drogată. N-a vrut să-mi spargă buza, apropo. S-a împins cumva în uşă şi uşa m-a lovit peste gură. În fine, n-am idee ce fac cu copilul ăsta. Jumătate din timp mi se pare că le încurc pe toate.
S-a aşezat pe scaun.
— Ei, ar trebui să ştii că motivul pentru care plângea azi-dimineaţă era o bucăţică de plastic de la etichetă, care - rămăsese prinsă în pijama. Nu avea nicio legătură cu tine şi cu calităţile tale de părinte.
M-a privit uimită.
— Tu vorbeşti serios?
Am desfăcut capacul casoletei mele cu ravioli şi am pus mâncarea în farfurie.
— NU mint niciodată când e vorba de plasticul cu care se prinde eticheta.
Vanessa a izbucnit în râs. Zâmbetul larg i-a luminat faţa.
— Dumnezeule!
A clătinat din cap.

— Biata Grace!
— M-am gândit să mă uit doar pentru că nu suport etichetele de la haine. Mi-am închipuit că ar putea să fie asta. Puteam foarte bine să n-o văd.
— Ei, îți sunt recunoscătoare că ai venit.
A mişcat furculița pe deasupra farfuriei.
— Ştii, eşti un soi de legendă pe aici.
Am tăiat un ravioli în două.
— Nu mai spune. De ce?
— Tu eşti burlacul sexy din clădirea asta. Şi eşti tot timpul rece şi distant. Ai toate chestiile alea de mascul alfa sexy. Ai venit aici, la mine, cu o atitudine de tipul: „dă-mi copilul," a spus ea cu o față dură, imitând o voce masculină.
Am pufnit. Nu eram nici rece, *nici* distant. Cel puțin, *nu mi se părea* că sunt. Dar pe urmă, când m-am mai gândit puțin, mi-am dat seama că eu nu prea vorbeam cu nimeni din bloc. Nu fiindcă voiam să fiu nepoliticos. Pur şi simplu, plecam de acasă devreme, mă întorceam târziu şi, de cele mai multe ori, eram grăbit.
Am făcut în gând un jurământ să zâmbesc mai des când sunt pe holuri.
Ea a luat o bucățică de ciupercă, a mestecat-o şi a înghițit-o.
— N-o să le vină *să creadă* că am stat la masă cu tine.
— Cui? am întrebat eu, ridicând paharul cu vin.
— Doamnelor.
Am ridicat o sprânceană.
— Doamnelor?
— Da. E doamna cu yoga de la 303. E doamna ultramatinală, cu joggingul, de la 309. Şi cele două doamne lesbiene de la 302 – care, apropo, ar vrea să ştie dacă poți să le donezi nişte spermă.
M-am înecat.

— Plănuiesc să-şi facă o familie, a continuat. M-au rugat să te întreb, când te mai văd, dacă ai fi dispus să faci asta, fiindcă au văzut că stăm uşă în uşă. Dar nu-ți face griji, le-am spus că e puțin probabil. Adică, nu poți să te duci aşa la un necunoscut şi să îl întrebi: „Îmi donezi şi mie nişte spermă?" Le-am zis ceva de genul: „Hai, fetelor, măcar faceți-i omului cinste cu o masă întâi," a spus ea, strâmbându-şi gura într-o parte.
Am tuşit în pumn, cu ochii înlăcrimați.
— Să zic mersi?
— Cu plăcere. Adică, nu le condamn. Dacă aş fi fost interesată de asta, probabil şi eu aş fi vrut să-ți cer. E clar că eşti inteligent. Ai o constituție bună, iar ochii tăi verzi sunt foarte drăguți.
Mi-am dres glasul şi am luat o înghițitură bună de vin. Ei, măcar aveam şi eu *aceste* atuuri.
A zâmbit.
— Deci spune-mi despre tine. *Chiar eşti* burlacul sexy din bloc? Sau ai pe cineva? Ar fi cazul să punem punct zvonurilor.
M-am şters la gură cu un şervețel.
— Am avut o prietenă. Rachel.
— Ai avut? Ce s-a întâmplat?
În mod normal, n-aş fi intrat în detalii personale. Mai ales cu un străin. Dar nu-mi explic ce s-a întâmplat, pur şi simplu n-aveam chef să filtrez informația. Poate pentru că Vanessa nu părea să facă nici ea asta.
— Ne-am cunoscut pe un site de *dating*, în urmă cu opt luni. Locuieşte în Seattle. E şi căsătorită. Am aflat azi-dimineață.
A tras aer în piept printre dinți.
— Auci. Asta-i naşpa.
Dădea impresia că-i pare sincer rău să audă asta.
— Deci aveați o relație serioasă?

— Era cea mai serioasă relație din ultimul timp, am spus eu cu sinceritate.
— Te întorci iar acolo? Să pui pe jar site-ul de *dating*?
Am râs sec.
— Nu. Am terminat-o oficial cu relațiile în viitorul apropiat.
Mă săturasem. Cel puțin momentan. Eram absolut secătuit. N-aş fi zis că aveam inima frântă – nu fuseserăm împreună suficient de mult timp pentru asta. Dar mă simțeam rănit, dezamăgit şi îmi puneam serios la îndoială puterea de a mai avea încredere în oameni. Să spun că eram pe moment indisponibil emoțional ar fi fost prea puțin.
A schimbat subiectul.
— Deci tu deții clădirea asta?
— Da. Am o companie de management care se ocupă de ea. Eu nu am de-a face cu niciun chiriaş. De fapt, i-am oferit garsoniera ta asistentei mele, Becky, înainte s-o închiriezi tu.
— E cumva femeia care ți-a adus cățelul?
— Ai văzut-o? am întrebat.
— Am auzit discuții. M-am uitat pe vizor. E drăguță. Ați fost împreună?
Am clătinat din cap.
— Nu, suntem şi am fost mereu doar colegi.
— De ce? Are prieten sau ceva?
M-am strâmbat.
— Câteodată.
— N-a vrut să aibă o relație cu tine?
— Nu, din câte ştiu. Iar sentimentul a fost reciproc.
— Ei, înseamnă că are un autocontrol herculeean.
A făcut semn cu furculița spre pieptul meu.
— Adică, nu eşti propriu-zis greu de promovat. Corpul ăsta arată de parcă abia ai ieşit din puşcărie.
Am pufnit. Spunea pur şi simplu tot ce-i trecea prin cap, nu?

— Dar tu? am întrebat eu. Ai spus că nu vrei o relație.
A oftat dramatic.
— Păi, femeile din familia mea tind să moară de tinere. Mă gândesc că nu e prea corect să pun pe cineva să mă îngroape, aşa că nu-mi rămâne decât celibatul.
Am ridicat o sprânceană.
— Nu vrei să dezvolți?
A clătinat din cap.
— Nup, nu chiar.
— OK. Deci cu ce te ocupi?
— Sunt YouTuber.
M-am încruntat.
— Ce?
— Video blogger? Am un canal de călătorii. Practic, mă duc în diverse locuri şi fac videoclipuri despre ele.
A început să-şi taie puiul. Am observat că mânuieşte greu cuțitul. Mâna dreaptă nu părea să strângă cum trebuie. Dar mai avea puțin şi termina, aşa că nu m-am oferit să o ajut.
— Şi cum eşti plătită pentru asta? am întrebat eu şi mi-am mutat privirea, ca să nu par nesimțit. Sponsori?
— Dap. Asta, şi cei care plătesc reclame care să apară în filmulețele mele. Mai apar pe la convenții şi chestii de genul. Primesc un procent din ceea ce vând pe Instagram şi o mulțime de centre spa mă invită la ele în schimbul unui vlog în care să-mi prezint experiența.

- Hmm. Şi deci unde ai fost?

A ridicat din umeri.
— Peste tot. Am umblat prin toată lumea. Am fost la safari în Uganda, cu gondola prin Veneția. M-am cățărat pe vulcani şi am urcat un munte în Grecia călare pe un măgar. Tot ce-ți trece prin minte.
A băgat furculița în pui şi a luat o gură.
— Uau. Şi cum ai ajuns să faci asta?
A mestecat şi a înghițit.

— Păi, sora mea, Melanie, s-a îmbolnăvit la douăzeci şi şapte de ani. A murit în mai puţin de doi ani. Apoi, m-am hotărât ca, începând de la douăzeci şi şase de ani, să colind lumea ca şi cum aş mai avea doar un an de trăit. Aşa că am deschis o platformă GoFundMe, mi-am lichidat contul subțirel de economii şi m-am pregătit de plecare. Şi chiar înainte să plec, am făcut un video despre ce aveam de gând să fac, iar el a devenit viral. Restul e istorie.
— Pot să intru pe canalul tău? am întrebat eu.
— Sigur. Se numeşte Social Butterfly.
Nu auzisem niciodată de el. Pe de altă parte însă, nici nu mai țineam minte când am intrat ultima dată pe YouTube.
— Şi înainte de asta ce ai făcut?
A clătinat din cap.
— Nu spun nimănui.
Am ridicat o sprânceană.
— De ce?
— Îi las pe oameni să-şi dea silința să afle singuri.
A zâmbit.
— E mult prea tare ca să o spun direct.
— O să țin minte.
M-am jucat cu mâncarea.
— Cred că îți place ce faci acum. Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc mai des.
A ridicat dintr-un umăr.
— Fă-o. Ce te opreşte?
Am râs amar.
— Păi, în primul rând, eu nu merg cu avionul. Şi viața.
— Viața nu e o scuză, a spus ea. Întotdeauna trebuie să ştii că te aşteaptă o aventură. Să aştepți ceva cu nerăbdare înseamnă să fii fericit.
Am mai tăiat în două un ravioli.
— A, da?
S-a uitat direct la mine.

— Da. Chiar dacă nu ai bani, sau timp, sau dacă e vreme rea, tot poți avea o viață interesantă, dacă încerci.
— OK, am spus eu. Cum? Dă-mi un exemplu.
A lăsat furculița jos.
— Bine. Azi, de exemplu. Vremea e urâtă, aşa că joacă-te de-a v-ați ascunselea prin bloc. Sau inspectează toate colțurile şi toate firidele.
I-am aruncat o privire amuzată.
— Ce e? Vorbesc serios. Clădirea asta e *aşa de* mişto. Adică, ştiu că e a ta, dar ai explorat-o cu adevărat până acum?
— Normal. A fost moară pe la o mie opt sute. Unde e acum holul, era o platformă de încărcare a trenurilor. E unul dintre lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la proprietatea asta. Au pus podele peste şinele de cale ferată din zonele publice, dar dacă mergi în sala cazanelor, o să le vezi.
A zâmbit larg.
— Iubeeesc clădirea asta. Ştiai că în camera de serviciu din hol, de lângă cutiile poştale, sunt cărămizile originale pe care muncitorii de la moară îşi scriau numele?
Asta nu ştiusem...
— Poți să alegi un nume şi să-l cauți pe Google. Să vezi cum a trăit.
S-a întors la mâncare.
— Oricând poți găsi o modalitate de a te distra. Chiar dacă nu poți să pleci nicăieri.
Hmm.
Pun pariu că era bună la ce făcea. Avea chestia aia, de energie fără limite. Acel ceva vioi şi strălucitor pe care prezentatorii de ştiri se prefac că îl au când transmit.
— Deci de-asta nu prea te văd eu pe aici, am spus. Eşti mai mult plecată.
— O, dar sunt pe aici.
Mi-a zâmbit glumeț.

— Probabil nu te-ai uitat tu.
Grace a început să scoată nişte sunete în leagănul ei. Vanessa s-a ridicat şi a luat un biberon din maşina de spălat vase. Am privit-o cât era cu spatele la mine. Avea un fund frumos. Totul era frumos la ea, de fapt.
Mi-am întors privirea de la Vanessa, care se apleca peste dulap ca să ia laptele praf de sus.
— Câți ani ai? am întrebat-o, căutând un subiect de discuție.
— Douăzeci şi opt.
A măsurat laptele cu o lingură.
—Tu ce înălțime ai?
— Unu optzeci şi nouă.
— Ce înalt, a spus ea, umplând biberonul cu apă.
Şi-a arcuit buzele într-un zâmbet.
— Dacă am nevoie de ceva dintr-un dulap mai înalt, pot să-ți dau mesaj să vii să îl iei tu? Sau aş abuza de privilegiile noului meu număr de telefon?
Am râs.
— Sigur.
— Şi am probleme cu desfăcutul capacelor de borcan. N-am putere în mâini.
Şi-a fluturat degetele.
— Pot să mă bazez pe tine şi pentru asta?
— De ce nu?
— Ce drăguuuț, a spus ea, vărsând laptele în biberon. Să ştii că o s-o fac.
M-am şters la gură cu şervețelul şi am arătat cu capul spre leagăn.
— Îi dau eu biberonul. Tu mănâncă.
A agitat biberonul, ținând degetul pe vârful lui.
— Pe bune?
M-am şters pe mâini cu şervețelul.

— Niciodată nu m-am ocupat de un copil. E primul pe care l-am ținut în brațe.
— Serios? Ei, eşti un talent înnăscut.
M-am dus la leagăn, m-am aplecat şi am luat-o pe Grace aşa cum îmi arătase Vanessa de dimineață, şi m-am aşezat din nou la masă.
Vanessa s-a aşezat pe vine lângă mine.
— E destul de simplu.
I-a băgat lui Grace biberonul în gură şi copilul a început să sugă cu lăcomie, scoțând şi nişte gânguriri.
— Doar să-i ții biberonul în unghiul ăsta, ca să nu-i intre bule de aer în stomac.
Capul Vanessei era la doar câțiva centimetri sub nasul meu când s-a aplecat spre Grace cu biberonul, şi iar m-am gândit ce frumos îi miroase părul. Era mai bine fără vomă.
Am luat biberonul şi Vanessa s-a aşezat din nou să mănânce.
— Hei, vrei să ne uităm la un film? a întrebat ea. Aici. După ce mâncăm? Mă simt ca în izolare. Sunt plictisită *rău de tot* şi vreau să stau şi eu cu cineva.
Acum, că spărsesem gheața şi venisem la ea, mi-am dat seama că nu mă deranja să mai stau. Citisem cât putusem din transcriptele Keller pentru o singură zi. Şi sincer, nu-mi surâdea ideea de a mă duce, peste câteva minute, înapoi în apartamentul meu gol, ca să stau şi să analizez situația cu Rachel / mama / Richard până când oboseam suficient ca să adorm. De ce nu?
— Sigur, am spus eu, uitându-mă la Grace, dar vorbind cu Vanessa.
— Ura! Deci ce vrei să vezi?
— Ce vrei tu, am spus eu, zâmbindu-i lui Grace.
Adormea în timp ce mânca, moțăia cu laptele care i se scurgea în jurul guriței.
Era aşa de mică. Aşa de încrezătoare.

Niciodată nu fusesem cu adevărat convins că vreau copii. Întotdeauna îmi făcusem griji că o să dau greş. Că o să-i dezamăgesc cumva. Nici eu nu avusesem o copilărie prea frumoasă. Părinţii mei avuseseră un mariaj tumultuos. Pe urmă, tata ne-a părăsit, iar din acel moment, practic, m-am crescut singur. Nu avusesem propriu-zis un exemplu de urmat.

I-am mângâiat obrazul mic şi rozaliu cu dosul palmei.

Dar poate asta însemna să fii tată. Pur şi simplu, să fii acolo şi să faci ce trebuie făcut, sarcini mici după sarcini mici, până când se adună ceva bun.

Poate dacă începi cu începutul şi rămâi lângă ei...

Vanessa a luat telecomanda.

— Ştiu exact ce trebuie să vedem. N-ai cum să dai greş cu *The Office,* chiar dacă probabil l-ai văzut de un milion de ori.

— Nu l-am văzut niciodată, am spus eu.

A pălit.

— Niciodată nu l-ai... Tu vorbeşti *serios*?

S-a uitat la mine de parcă eram nebun.

— Unde-ai trăit? Cum înţelegi tu o memă?

— Nu reprezintă o parte aşa de importantă a activităţilor mele zilnice.

S-a uitat la mine clipind.

— O, Doamne. Asta e... OK, ştii ceva?

A făcut un gest cu mâna.

— O să rezolvăm problema. O să începem acum, ca de mâine încolo să nu mai trebuiască să le spui oamenilor că nu ai văzut niciodată *The Office,* ca un înapoiat mintal.

Am râs. Din nou.

Trei ore mai târziu, mă ridicasem să mă întind. Televizorul ne întreba dacă vrem să ne mai uităm, şi eu speram să ne mai uităm. Îmi plăcea serialul – şi cu Vanessa mă simţeam în largul meu. Era genul acela de persoană care, pur şi

simplu, se pliază pe situație. Genul de persoană cu care nu trebuie să depui eforturi ca să întreții atmosfera.
Grace a scuipat suzeta şi eu m-am aplecat peste leagăn să i-o bag înapoi în gură.
Azi schimbasem primul meu scutec. Eram aici, aşa că puteam să fac bine să-i dau Vanessei o pauză. Mi-a arătat cum să o fac, şi data următoare l-am schimbat eu.
Ea îl ținea în brațe pe Harry Puppins.
După vreo oră de serial, începuse să mă mustre conştiința şi mă dusesem să îl aduc. Mă gândeam că atâta vreme cât îl ține cineva în brațe, nu va mai avea accidente. Vanessa a fost mai mult decât încântată s-o facă. Din câte se pare, îi plăceau câinii.
A muşcat-o când l-a luat de jos.
Nu avea niciun dinte. Muşcătura nu durea, dar ideea conta. Mi-era teamă că asta îi va tăia elanul, dar ea nu se mai oprea din râs. Spunea că e ca un cartof înfuriat cu picioare.
— Deci aici e dormitorul tău? m-a întrebat ea, arătând spre peretele din spatele patului ei.
— Dap.
Tăblia patului meu era lipită de acelaşi perete. Noaptea eram despărțiți doar de vreo treizeci de centimetri de cărămidă şi tencuială. Era cam ciudat să te gândeşti la asta.
Am simțit o uşurare retroactivă că Vanessa nu ne auzise prin perete făcând sex. Nu îmi dădusem seama că e aşa de subțire.
Vanessa închiriase garsoniera doar de trei luni. Când Rachel venise în septembrie şi octombrie, stătuserăm la hotelul în care compania ei îi închiriase o cameră. Iar ultima oară era pe stop şi nu voise să facem sex. A fost alegerea ei, nu a mea. Mie îmi era indiferent. Dar acum mă întrebam dacă scuza aceea fusese sinceră. Probabil că nu. Probabil că venise ştiind că vrea să ne despărțim şi încercase să pună un pic de distanță între noi.

Nu mai fuseserăm împreună de la începutul lui octombrie. Era aproape decembrie.
Trebuia să-mi fi dat seama că ceva nu e în regulă.
Nu mă puteam împiedica să caut toate semnele acelea. Să iau la puricat ultimele luni, căutând indicii pe care ar fi trebuit să le sesizez. Amândoi eram ocupați. Ea era inginer software şi, la fel ca mine, lucra până târziu şi avea un program haotic, aşa că, dacă nu puteam vorbi cu ea, asta nu îmi ridica neapărat semne de întrebare. Dar era greu să nu mă supăr pe mine că nu am observat că ceva nu e în regulă.
Am încercat să îmi alung asta din minte şi să încerc să îmi concentrez atenția asupra altor lucruri, înainte să îmi revină proasta dispoziție.
M-am uitat prin garsoniera Vanessei. Avea un perete plin cu creații artistice.
— E o fotografie frumoasă, am spus eu, arătând cu capul spre un tablou înrămat.
Era un cățel arămiu pe malul unui lac. Părea să fie făcută pe undeva prin nord.
Ea s-a apropiat şi s-a oprit lângă mine.
— Nu e o fotografie. E o pictură.
Am ridicat din sprâncene.
— Serios?
— Da. Am luat-o de la o strângere de fonduri organizată de Mame împotriva condusului în stare de ebrietate. Am dat o groază de bani pe ea. E un Sloan Monroe.
— A, soția lui Jaxon Waters. O cunosc, a spus el, studiind tabloul.
— *O cunoşti?* m-a întrebat ea de alături. *Cum aşa?*
— Vărul meu, Josh, e căsătorit cu cea mai bună prietenă a ei. E vecin cu ei în Ely. Şi odată am ieşit cu ea la o întâlnire.
— Minți.

M-am uitat la ea şi avea ochii mari. Am scos telefonul şi am intrat pe Instagram. Am găsit pagina lui Sloan şi i-am întins telefonul.

— O, Doamne, a spus ea dintr-o suflare, uitându-se la fotografiile cu Sloan şi cu Jaxon, printre care erau intercalate şi fotografii de familie, în jurul focului de tabără, la masa de Ziua Recunoştinţei, jucându-se cu copiii.

— Ce tare e! Tocmai ai devenit şi mai grozav prin asociere, mi-a spus ea zâmbind. Sunt mare fan. *O iubesc* – e *aşa* de talentată. Există liste de aşteptare de vreo trei ani pentru tablourile ei.

— Înţeleg de ce, am spus eu, uitându-mă din nou la tablou.

N-avea cum să fie ieftin. Probabil că făcea bani frumoşi cu treaba asta cu vlogul, ca să-şi permită vinuri fine şi un tablou Sloan Monroe.

Am înaintat pe hol să văd următoarea creaţie. Era făcută din aripi adevărate de fluturi, aranjate după un model complicat şi plin de culoare.

— Sunt aşa de diferite.

— Mă înconjor de lucruri care mă fac fericită. E un fel de regulă a mea. Pe ăsta îl am din Costa Rica.

— Şi ăsta?

Am arătat spre o schiţă în creion care înfăţişa o femeie pe jumătate dezbrăcată, înfăşurată într-un cearşaf. Ţinea capul înclinat şi părul îi acoperea un ochi.

— Un artist din Sicilia. Şi aia sunt eu, apropo.

M-am uitat la ea cu o sprânceană ridicată.

A râs.

— Antonio are vreo şaptezeci şi cinci de ani şi e foarte profesionist. Am vrut să mă picteze cineva ca pe franţuzoaicele lui Jack, înainte să mor.

M-am uitat iar la desen. Era făcut cu gust. Dar era dezbrăcată de la buric în sus.

— Puteai să-i provoci bătrânului un atac de cord.

A râs iar.
— A pictat-o topless pe Sophia Loren. Sânii mei nu aveau nicio şansă să-l afecteze.
Îmi permiteam să am o altă opinie.
Îl expusese, deci probabil nu avea nicio problemă că se uită lumea la el, dar eu nu admiram, de fapt, creația – admiram *priveliştea,* şi nu era acelaşi lucru. M-am mutat la următorul, doar ca să nu mă mai holbez la ea, goală.
Era o fotografie cu un zid de cărămidă pe care era desenată cu graffiti o femeie îmbrăcată ca Statuia Libertății, care ținea în mâini un glob.
— De ce mi se pare cunoscut?
— E Banksy, a spus ea.
M-am uitat cu pleoapele îngustate la fața femeii.
— Şi aici eşti tot tu?
A ridicat din umeri.
— Da. L-am întâlnit într-un parc acvatic din Shanghai.
— L-ai întâlnit pe Banksy, faimosul artist stradal anonim, la un parc acvatic din Shanghai, am spus eu sec.
A ridicat iar din umeri.
— Adică, *nu ştiam* că e el. Am stat de vorbă vreo douăzeci de minute lângă bazinul pentru copii. Şi pe urmă, după vreo două zile, mi-a fost livrată fotografia asta la hotel – ceea ce a fost super ciudat, pentru că eu nu-i spusesem unde stau. A scris pe spate: „De la tipul cu care ai vorbit lângă bazinul pentru copii – Banksy.”
M-am uitat la ea clipind.
— A autentificat-o pe site-ul lui. Ar trebui să reprezinte unitatea globală prin călătorii şi îmbrățişarea alor culturi, sau ceva? Nu ştiu, e destul de confuz. Se vând copii după el.
Am clătinat din cap.
— Cum arăta?
— Nu ştiu. Un tip normal? Nu la fel de frumos ca tine.
Am pufnit.

S-a uitat la mine.
— Şi tu ce fel de avocatură practici, Adrian?
— Sunt avocat de drept penal.
— Ha. De ce?
A înclinat capul.
M-am uitat din nou la Banksy.
— Îmi place provocarea.
— Ai mulți clienți vinovați?
M-am strâmbat.
— *Majoritatea* sunt vinovați.
— Şi asta nu te deranjează, să încerci să-i faci să scape, când ştii că ar merita să meargă la puşcărie?
— Toată lumea are dreptul la apărare, am spus eu.
A tăcut un moment, lângă mine.
— Ştii, cineva ca tine chiar ar putea să schimbe lumea, dacă ar vrea.
M-am întors spre ea.
— Şi să fac ce?
— Să lupți pentru ceva ce merită. Cum ar fi drepturile oamenilor cu dizabilități.
— Drepturile oamenilor cu dizabilități. Foarte concret.
— Sora mea a avut nevoie de cărucior înainte să moară. Nu poți *să-ți închipui* cum e pentru oamenii cu dizabilități.
A înşirat pe degete.
— Discriminare, lipsă de resurse, lipsă de accesibilitate elementară. Adică, să locuieşti singur. Tu ştii ce greu e să găseşti o casă accesibilă pentru o persoană cu dizabilități, pe care să şi-o permită? De-asta mulți dintre ei ajung la azil sau trăiesc în condiții mediocre sau nesigure.
Mi-am încrucişat brațele la piept.
— Şi tu crezi că această cauză mai are nevoie de încă un avocat bun?
— O, da.
I s-au arcuit buzele într-un surâs.

— Mai ales de unul căruia îi plac provocările.
I-am zâmbit un pic şi m-am uitat la ceas.
— Cred că ar trebui să te las să te culci. E aproape miezul nopții.
Nu puteam fi sigur, dar mi s-a părut că văd o umbră de dezamăgire pe fața ei. Mi l-a întins pe Harry.
— Mersi că ai stat cu mine.
— Mersi că m-ai invitat.
Peste o jumătate de oră, stăteam întins în pat şi Vanessa mi-a bătut în perete, deasupra tăbliei patului.
Am zâmbit şi am bătut şi eu.

CAPITOLUL 6

DACĂ AI ACEST SIMPTOM, E POSIBIL SĂ FII PE MOARTE!

VANESSA

Amorțeala îmi revenise în mâna dreaptă.
Mă trezisem în această dimineață şi bâjbâisem după telefon cu nişte degete care păreau moarte.
Era ora şase treizeci şi patru. Sâmbătă dimineața. Stăteam în pat turceşte, pe întuneric, înfăşurată în pătură, şi încercam să fac exercițiul acela de calmare: inspiră pe nas, expiră pe gură, cum mă învățase yoghina.

Dar groaza mă copleşise în valuri. S-a făcut din ce în ce mai mare, până când mi-a țâşnit de pe buze într-un hohot de plâns înăbuşit.
Nu voiam să o trezesc pe Grace, aşa că m-am împleticit până la baie cu mâna la gură.
Am lăsat capacul de la toaletă ca să stau pe el, am deschis telefonul ca să citesc încă o dată articolul de pe WebMD, strângând pumn mâna dreaptă şi fiind sigură că mi-am pierdut puterea de a strânge.
SLA(Scleroza laterală amiotrofică) poate debuta cu simptome simple, precum senzația de slăbiciune în mâini sau în picioare. E o boală care atacă celulele din creier care controlează multe din mişcările musculare.
Asociația SLA:
Declanşarea graduală, în general nedureroasă şi progresivă, a slăbiciunii musculare este cel mai frecvent simptom inițial al SLA. Printre alte manifestări timpurii ale bolii, se numără: călcatul strâmb, scăparea lucrurilor din mână, oboseală anormală simțită la nivelul mâinilor şi/sau al picioarelor, dificultăți de vorbire, crampe musculare şi spasme.
Clinica Mayo:
Slăbiciune a mâinilor sau stângăcie...
Nu ştiu de ce simțeam nevoia să tot citesc asta. Ştiam *perfect* cum se manifestă boala asta.
Mi-am muşcat interiorul obrazului aşa de tare, că am simțit gust de sânge.
La început, sperasem să fie doar Sindrom de tunel carpian. Dar mă dusesem să mă testez şi rezultatul fusese negativ. Voiau să mă trimită să mai fac alte analize, dar eu refuzasem.
Pentru SLA nu existau teste. Diagnosticul se punea prin excluderea altor boli cu aceleaşi simptome şi prin monitorizarea deteriorării fizice. Putea să treacă şi un an de proceduri invazive, de bâjbâieli şi analize până să se ajungă

la concluzia că ceea ce mi se întâmplă se numeşte SLA – şi când ar fi ajuns la concluzia asta, oricum ar fi fost prea târziu. Era o boală sută la sută fatală.
Iar acum poate că începuse, în sfârşit, numărătoarea inversă.
Poate că mă îndreptam deja spre moarte.
O speranță de viață de trei ani, în medie, de la apariția simptomelor – şi mai mică, dacă exista un istoric familial. Melanie mai trăise doar nouă luni după ce începuse să aibă dificultăți de vorbire şi lua şi medicamente – ceea ce eu n-aveam să fac.
Îmi închipuiam că mai aveam cam un an. Muşchii mei vor continua să slăbească puțin câte puțin. Pe urmă, nu voi mai putea să merg, să mă hrănesc, să mă mişc. Aveam să mor incapabilă să înghit sau să vorbesc, la fel ca Melanie. Înmormântată în temnița propriului corp, deplin conştientă, până când plămânii îmi paralizează şi mor sufocată.
Am pus telefonul cu fața în jos pe chiuvetă şi am plâns cu fața în palme.

CAPITOLUL 7

LUCRURI PE CARE LE POȚI FACE CA SĂ FII FERICIT (N-O SĂ-ȚI VINĂ SĂ CREZI #4!)

ADRIAN

M-am trezit auzind că bate cineva la uşă. M-am uitat la telefon. Era şapte şi trei minute dimineaţa. Era sâmbătă, aşa că nu trebuia să mă duc la serviciu şi aveam în plan să dorm până târziu. Fir-ar! Becky, probabil.

Îmi dăduse câteva mesaje noaptea trecută să mă întrebe de cățel şi nu îi răspunsesem. Probabil că venise să vadă dacă nu m-am sinucis.

Harry Puppins a mârâit pe perna de alături când am aruncat pătura laoparte şi mi-am pus papucii. Începusem să-l las să doarmă în pat. Nu am putut să suport aerul lui vulnerabil şi confuz, pe care îl avusese când îl băgasem noaptea în spălător.

Şi acum mă muşca de câte ori avea ocazia.

Am deschis uşa, aşteptându-mă să o văd pe asistenta mea, dar era Vanessa. O avea pe Grace într-un ham atârnat în faţă.

— Hei.

Mi-a zâmbit larg.

Nu o mai văzusem de luni, cu cinci zile în urmă, când mâncasem acasă la ea şi ne uitaserăm la *The Office.* Lucrasem până târziu în fiecare zi săptămâna asta şi nu mă dusesem să-i bat la uşă să-i duc gunoiul, fiindcă nu voiam s-o trezesc din somn când veneam eu.

Îmi trimisese din când în când memeuri cu *The Office.* Erau ca nişte mici zâmbete care îmi apăreau din când în când pe telefon, ca să mă surprindă. Îmi plăcea – deşi, de cele mai multe ori, eram prea ocupat ca să-i răspund.

I-am zâmbit.

— Hei. Bună dimineaţa.

Avea ochii puţin înroşiţi. Poate nu dormise bine noaptea trecută.

A săltat uşor copilul.

— Scuze că nu ţi-am dat mesaj. E un soi de vizită inopinată. Am fost la plimbare în jurul blocului. Înnebunesc în casă.

Am trecut pe lângă apartamentul tău şi m-am trezit că bat la uşă.
Era foarte vioaie pentru ora şapte dimineaţa. Mi-a venit să zâmbesc cu toată faţa.
Era în pijamale. Pantaloni de fleece, cu Grinch. Nu-i vedeam tricoul gri pe sub hamul copilului, dar era lăbărţat. Avea părul strâns într-un coc dezordonat în vârful capului şi nişte papuci cu unicorni. Era complet nearanjată, dar asta era curios de atrăgător.
Mă întrebam care e adevăratul motiv pentru care nu vrea să aibă o relaţie. Cu siguranţă *ar fi putut*. Frumoasă, inteligentă, amuzantă. Îţi plăcea automat. Chiar mă bucurasem să stau cu ea în seara aceea.
Nu avusesem ocazia să intru pe canalul ei. Fusesem foarte prins cu treaba. Eram în mijlocul unui proces. Dar acum regretam că nu mi-am făcut timp câteva minute să arunc o privire.
I-a cuprins fundulețul lui Grace pe sub ham.
— În fine, mă întrebam dacă n-ai vrea să...
S-a încruntat şi s-a uitat atent undeva, în spatele meu.
— Cumva alea sunt fotografii de la locul faptei?
M-am uitat peste umăr.
— A, da. Am lucrat de acasă azi-noapte.
A trecut pe lângă mine fără să fie invitată şi s-a apropiat de masa din sufragerie. S-a uitat la fotografii, cu spatele la mine.
— Ştii, dacă scoţi din context chestia cu avocatura, astea te fac să pari un criminal în serie. Adică, la fel de bine ai putea să ai un colier făcut din dinţi sau ceva asemănător.
Am râs.
— Şi totuşi nu ţi-e frică să stai aici, singură cu mine?
S-a uitat la mine şi a clătinat din cap.
— Nu aşa o să mor. Crede-mă, ştiu asta.
Avea o orteză la mâna dreaptă.

— Te-ai lovit? am întrebat-o.
— Nu. Tunel carpian.
A ridicat capul.
—Ți-ai făcut antitetanos?
M-am încruntat.
— Poftim?
— E o chestie pe care mă gândeam că ai vrea să o facem împreună. Ai timp?
Am zâmbit.
Chiar aveam timp.
Weekendurile erau grele în ultimul timp. Erau perioada în care viața mea personală, sau lipsa vieții mele personale, se simțea mai intens. Nu mai luam duminica masa de prânz cu mama şi bunica. O mai aşteptam pe Rachel să vină o dată la câteva săptămâni, dar acum se terminase şi asta. Nu mă antrenam pentru nimic în momentul acesta, nu aveam maratoane sau alergări de voie, şi era iarnă, cel mai neplăcut sezon pentru mine de stat afară. Dacă nu ar fi apărut Vanessa, cred că m-aş fi trezit într-o melancolie instantanee. Mă bucuram de această distragere a atenției.
— Am timp, am spus eu. Care e treaba?
— O să vezi. Putem s-o facem la mine sau aici, fiindcă ai loc mai mult.
S-a uitat în jur, cu mâinile în şolduri.
— De ce apartamentul tău e aşa de mare? Al meu am senzația că a fost o debara sau ceva.
— Au fost două apartamente. Eu le-am luat pe ambele şi am dărâmat un perete. Mi-am făcut o bucătărie mai mare.
— Găteşti?
— Nu prea. Bucătăriile cresc prețul la vânzare, am spus eu, încrucişându-mi brațele.
— OK. Dar e clar că faci cafea, a spus ea, arătând cu capul spre espresorul de 2 000 de dolari pe care îl aveam pe dulap.

— Chestia aia e vulgară.
M-am uitat spre bucătărie.
— Îmi place o cafea bună. Cumpăr boabe prăjite de undeva din zonă.
Mi-am întors privirea spre ea.
— Vrei o cafea?
— Ei, n-o să te refuz. Dar trebuie să mănânc înainte să mă cafeinizez. Mă duc repede să mănânc nişte cereale şi mă întorc în zece minute?
— Aş putea să fac nişte ouă, m-am oferit eu.
A zâmbit.
— Parcă ziceai că nu găteşti.
— Sunt perfect capabil să fac nişte ouă, am asigurat-o eu.
— Bine. Dacă zici tu. Dar trebuie să mă duc să aduc chestia pe care o s-o facem, aşa că vin repede. Poți s-o iei tu pe Grace?
Am ținut eu copilul în timp ce Vanessa a mai făcut două drumuri până acasă. Unul ca să aducă leagănul lui Grace şi geanta pentru scutece, iar celălalt pentru misterioasa activitate pe care o plănuise. Între timp, m-am spălat pe dinți şi pe față cât se putea de bine cu un copil în brațe. Nu m-am schimbat. Eram în papuci de casă, un tricou alb şi nişte pantaloni de pijama gri.
În mod normal, nu stăteam aşa, neîmbrăcat în fața cuiva. Dar cum Vanessa nu mai avea acum hamul în față, am văzut nu doar că era îmbrăcată cu un tricou Schrute Farms, cu o sfeclă pe piept – o trimitere la *The Office*, pe care acum o înțelegeam –, ci că nu purta nici sutien. Dacă mă schimbam, putea să se simtă prost, ca şi cum nu ar fi ea îmbrăcată potrivit.
Şi îmi plăcea. *Îmi plăcea* că nu simte nevoia să mă impresioneze şi eu nu simt nevoia s-o impresionez pe ea. Era ceva reconfortant în asta, să fii tu însuți, indiferent cum se întâmplă să fii.

S-a întors târând după ea o sacoşă imensă de pânză. Sacul era aşa de umflat, încât s-a blocat în uşă şi a trebuit s-o las jos pe Grace şi să fug să o ajut.
— Ce naiba e aici? am întrebat eu, aşezându-l în mijlocul sufrageriei.
Gâfâia de efort şi se aplecase în faţă cu mâinile în şolduri, ca să-şi recapete respiraţia.
— Aventură şi încântare. Corespondenţă de la fani – în mod sigur emoţionantă şi înspăimântătoare în egală măsură.
— Aşa multă corespondenţă primeşti? am întrebat eu, măsurând sacul din ochi.
A ridicat din umeri.
— Da. Vine din toată lumea, aşa că...
S-a lăsat pe vine, a apucat sacul de fund, l-a ridicat şi l-a vărsat pe covor. Pe jos s-au împrăştiat scrisori şi pachete.
— Dumnezeule, de câte luni sunt astea?
— De vreo două săptămâni, a spus ea, apoi s-a aşezat în genunchi şi s-a uitat la ele.
Am rămas înmărmurit.
— Două săp... Câţi oameni te urmăresc?
A ridicat iar din umeri.
— Mulţi.
Am făcut două cappuccinouri, timp în care Vanessa a aranjat în teancuri plicurile şi cutiile. Pe urmă, m-am dus la frigider şi am început să răscolesc. Nu aveam prea multe. De cele mai multe ori mâncam în oraş. Dar cu puţină brânză, cu sosul cacciatore pe care îl adusesem acasă cu câteva zile în urmă, nişte resturi de pâine italienească şi o cutie de Chipotle guacamole pe care Vanessa s-a dus repede s-o aducă de la ea am reuşit să pregătesc nişte omletă spaniolă decentă.
Ne-am aşezat pe jos în sufragerie, cu farfuriile în poală, ca să putem începe desfacerea corespondenţei.

— Are un gust *grozav*, a spus ea, lingând puțin sos de pe deget. Ți-ai subapreciat grav abilitatea de a face ouă.
Grace moțăia în leagăn, lângă noi, iar Harry se lipise de coapsa Vanessei şi dormea. I-a pus mâna pe cap.
A mârâit.
Ea şi-a pus farfuria pe genunchi.
— OK, câteva avertismente legate de corespondența de la fani.
Am luat o gură de cafea şi am pus cana jos.
— Zi.
— Bine. Nu ştiu ce ne aşteaptă în grămada asta. Majoritatea fanilor mei sunt perfect normali şi drăguți. Dar *e* totuşi vorba de internet. Eu nu spun că e aici vreo ureche tăiată, dar poate să fie o ureche tăiată. Ca regulă generală, dacă picură, miroase urât sau vibrează, nu desfac.
Mi-am pus farfuria în poală şi am întins crema peste omletă.
— De ce? Pentru că poate să fie o bombă?
— Nu, pentru că probabil e un vibrator.
Aproape că m-am înecat de râs. Dumnezeule, mă făcea să leşin de râs.
— Vor exista nuduri. Sper, de dragul tău, că tu le vei desface doar pe cele feminine.
Încă mai râdeam.
— Femeile îți trimit nuduri?
S-a uitat la mine cu o privire fixă.
— *Tot. Timpul.* Şi nu mănânc nimic din ce mi se trimite.
— Chiar dacă e sigilat?
— Dap. Cineva ar putea să-şi frece boaşele de ele sau ceva. În gura mea nu intră. De asemenea, nu ating nimic venit din Monett, Missouri. Va trebui să le ardem. Nu întreba.
A băgat mâna în geanta pe care o adusese pentru Grace şi a scos de acolo gel dezinfectant şi şervețele umede pe care le-a pus între noi.
— Vom avea nevoie de astea. Eşti gata?

— Gata, am spus eu.
Mi-a aruncat o privire prefăcut serioasă.
— Eşti un bărbat curajos pentru că faci asta, Adrian Copeland. Mai curajos decât mulţi.
Am zâmbit, am luat primul pachet şi i-am dezlipit scotch-ul.
O oră mai târziu, stăteam într-un morman de plicuri şi cutii goale, împodobiţi cu diverse accesorii din corespondenţa fanilor. Amândoi eram plini de bastonaşe luminiscente. Vanessa avea un colier făcut din Froot Loops. Mă pusese să-mi pun un tricou extra-large de la un fan din Maryland, pe care scria AM CRABI, şi amândoi aveam abţibilduri pe braţe. Era ridicol. În mod normal, n-aş fi făcut ceva atât de copilăresc, dar trebuia să recunosc că mă distram.
Vanessa desfăcea toate plicurile, iar eu desfăceam pachetele, pentru că îi era greu, cu mâna ei. Asta însemna că ea primea majoritatea coletelor cu *dick pics*.
— Mai avem una, a anunţat ea, aşezând fotografia cu faţa în jos în teancul respectiv.
Am clătinat din cap, zâmbind.
— Ai o ocupaţie ca lumea.
Vanessa s-a strâmbat.
— Nu pricep de ce bărbaţii cred că noi vrem să vedem asta. Arată ca un cot încreţit. Nu e frumos. Trimite-mi o poză cu un căţel, o prăjitură sau ceva.
A desfăcut un plic.
— Dacă mi-ar trimite un tip o poză cu o prăjitură la ora două dimineaţa şi mi-ar spune: „Hei, păpuşă, eşti trează?”, aş zice: „La naiba, da, vino!”
Am pufnit.
— Chiar e un lucru aşa de comun? Femeile primesc des *dick pics* de la bărbaţi necunoscuţi?
A desfăcut un plic roz.

— Cea mai mare parte a timpului, ca femeie, ți-o ocupă manevrarea unei mănuşi de armură plină cu penisuri, a bombănit ea. Sper că tu nu trimiți.
Am luat cutia următoare.
— Niciodată nu am trimis o astfel de fotografie. Prefer uimirea şi surpriza pe care le au când îl văd în direct.
Efectiv s-a înecat de râs, iar eu am zâmbit de victoria mea, că am făcut-o să râdă aşa de tare.
— Doar ca să ştii, a spus ea, nu te cred deloooc.
I-am aruncat o privire amuzată.
— Nu mă crezi că nu trimit poze cu penisul meu?
A clătinat din cap, încă râzând.
— Nup. Bărbații ca tine *întotdeauna* trimit genul ăsta de poze.
Am rânjit, uitându-mă la conținutul cutiei. Un emoji sub forma unui rahat mare şi spongios.
— Bărbații ca mine, zici? Şi mai exact ce fel de bărbați ar fi ăştia?
Am ridicat spirala maro şi Vanessa a arătat cu capul spre teancul cu obiecte de donat.
— Genul mascul alfa ultraîncrezător, sigur pe el şi distant.
Am râs.
— Ei, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar, din câte ştiu eu, penisul meu nu a fost niciodată fotografiat.
A întins mâna.
— Să-ți văd telefonul.
M-am uitat la ea cu ochii mijiți.
— Poftim?
S-a uitat la mine foarte serioasă.
— Dă-mi să mă uit. Nu ai nicio fotografie de genul ăsta. Care e problema?
Am zâmbit.
— OK. Dă-mi-l şi mie pe al tău.
A ridicat din umeri.

— Bine. Cum vrei. Dar nu ştergem nimic înainte. Le dăm şi ce e acolo, e. Fără filtru.
— OK.
Am deblocat telefonul şi i l-am dat.
L-a luat plină de curiozitate. Dar apoi s-a oprit brusc şi l-a dus la piept.
— Stai puțin, de ce nu eşti agitat?
Am ridicat o sprânceană.
— Pentru că nu e nimic ce nu poți vedea.
Şi-a îngustat pleoapele.
— Asta pare suspect. E telefonul tău cu cartelă?
Am râs.
— Nu. Cu ce fel de tipi eşti tu prietenă ca să crezi că am nevoie de un telefon cu cartelă?
— Ți-am spus, n-am niciun prieten. Numai că mi se pare al naibii de ciudat că nu curg apele pe tine acum.
— Pentru că nu există nicio poză aiurea în telefon. După cum ți-*am spus*.
Am întins mâna, să-mi dea telefonul ei.
Mi-a aruncat o privire lungă şi prefăcut dură, după care mi-a trântit telefonul în palmă.
Am tăcut amândoi, uitându-ne fiecare în telefonul celuilalt.
Telefonul Vanessei era varianta ei digitală. Doar chestii amuzante. Avea o carcasă cu pietricele roz şi un PopSocket sclipicios pe spate. Pe ecranul de pornire era o fotografie cu Grace, în care purta o căciuliță cu urechi de ursuleț.
Al meu era exact opusul. Negru, funcțional şi cu un lock screen din dotarea telefonului. Şi vorbisem serios. Nu era nimic în el ce nu putea fi văzut de ea.
Vanessa avea pe *home screen* o aplicație cu muzică, Uber, Lyft, Tripadvisor, Audible, Instagram, iFunny şi vreo două jocuri.
Am apăsat iconița cu fotografiile şi am început să derulez. Totul în galeria ei era veselie şi culoare. Fotografii cu

staţiuni. Patul din camera de hotel, cu un elefant făcut din prosoape pe cuvertură. Un orăşel înzăpezit, cu nişte munţi uriaşi în fundal. Ea, râzând în costum de baie, la un bar în piscină. O fotografie cu ea, ţinând în mână un pahar de Sangria, pe o stradă pietruită. Un vas de croazieră pe o apă albastră, undeva.
Galeria mea era plictisitoare prin comparaţie. Aproape că îmi părea rău de ea că e dezavantajată. Erau majoritar documente juridice şi câteva zeci de fotografii cu indicatoare din parcarea din centru, de lângă tribunal, făcute ca să-mi amintesc unde am parcat. O fotografie cu un bec pe care trebuia să-l cumpăr, o chitanţă de la curăţătorie.
— Uau, a spus ea cu ochii la ecran. Tu sigur parchezi mult.
Am râs şi am derulat mai departe. Era o fotografie cu Vanessa îmbrăcată într-un soi de costum de ţărăncuţă, sub un cort mare. Stătea lângă o halbă imensă de bere, mai mare decât ea. Am întors telefonul spre ea.
— Unde era asta?
A ridicat ochii din telefonul meu.
— La Oktoberfest. În Germania. Unde sunt fotografiile cu Rachel?
— Nu cred că am vreuna, am recunoscut eu.
A râs.
— Deci ai avut o prietenă, dar nu e de la şcoala asta?
Am rânjit.
— Nu crezi că am avut?
A ridicat din umeri.
— Zic şi eu.
Am arătat cu capul spre telefon.
— Caut-o pe Instagram. Contul ei e privat, dar dacă intri de pe telefonul meu, poţi să-l vezi. O cheamă Rachel Dunham.
Am urmărit-o cum apasă pe iconiţă şi cum derulează imaginile şi mi s-a strâns puţin inima. Probabil ar fi trebuit să-i dau unfollow lui Rachel, cu al ei cont fals. Mi-am făcut

o notă mentală să fac asta imediat ce îmi recapăt telefonul. M-am uitat iar la fotografia Vanessei, încercând să mă gândesc la altceva.
În fotografia de la Oktoberfest, pieptul ei era împins până aproape de bărbie de un soi de corset. Părul îi era împletit într-o coadă complicată, înfăşurată în jurul capului, şi zâmbea. Arăta superb în fotografia aceea.
Telefonul a vibrat în mâna mea şi în capătul de sus al ecranului, a apărut un număr. Era numărul *meu.*
— Ce-ți trimiți? am întrebat-o.
Nu a ridicat privirea.
— Poze cu tine. Ți-am spus, doamnele nu mă vor crede că îmi petrec timpul cu tine. O să am nevoie de dovezi.
Am apăsat pe mesaje şi s-a umplut ecranul cu cele primite de la mine. Îşi trimisese trei fotografii cu mine din galerie. În una eram eu, mama şi bunica, la ziua mamei, în iunie. În alta eram eu, dând mâna cu Marcus la o strângere de fonduri. Iar ultima era cu mine la finalul ultimului maraton, cu şase luni în urmă.
— Ştii, faptul că ai fotografii cu mine nu demonstrează nimic, am spus eu. Doamnele pot să spună că le-ai luat de pe contul meu de Instagram.
Şi-a îngustat pleoapele.
— Bună observație, domnule avocat. *Sunt*, într-adevăr, cunoscută pentru *cyber stalking*. Ce idee ai?
— Am putea face un selfie, am sugerat eu.
S-a luminat la față.
— Bună idee! Hai să băgăm în ea copilul şi cățelul, ca să se vadă că poza e recentă.
A luat-o pe Grace şi mi-a dat-o mie. Pe urmă, a luat cățelul şi a mers în genunchi printre mormanele de hârtii din jurul nostru, s-a aşezat şi s-a lipit de mine, cu umărul în bicepsul meu.

Atingerea mi-a stârnit un val de căldură în corp. M-a surprins şi m-a făcut să vreau să mă uit la ea.
Mi-am păstrat fața neutră.
A potrivit telefonul, am zâmbit amândoi şi a făcut fotografia. Pe urmă, mi-a luat-o pe Grace din brațe şi s-a dus lângă grămada ei, cu copilul în poală.
Locul în care mă atinsese Vanessa mi se părea gol.
Am mai petrecut alte câteva minute uitându-ne prin pozele celuilalt. Am pus fiecare primul cântec din lista de favorite.
Al ei era *Redemption,* de Lola Simone. Al meu era *Back Down,* al lui Bob Moses. Îmi plăcea să alerg pe melodia aia.
— Deci, a spus ea, înapoindu-mi telefonul. Spune-mi, Adrian, cât timp petreci la sală? Cum de eşti aşa de sculptat?
Am râs.
— Sculptat?
— Da.
A luat-o pe Grace în brațe şi a sărutat-o pe obraz.
— Am citit o grămadă de romane de dragoste, iar trupul clar e unul sculptat.
— Încerc să mă mențin în formă. Uneori fac triatlon.
A rămas înmărmurită.
— *De distracție?*
Am dezlipit scotch-ul de pe o cutie.
— De ce, tu nu crezi că alergatul, mersul cu bicicleta sau înotul sunt distracții?
— Mie mi se pare că distracții sunt plimbările pe plajă, mersul relaxat pe bicicletă şi pluta în apă. Eu nu alerg decât dacă mă fugăreşte cineva. Deci bei şi altceva în afară de vin?
— Bourbon, câteodată. Tu?
— Gin, în societate. Ce vicii ai?
Mi-am încrețit fruntea.
— Conduc cu viteză prea mare. Şi îmi plac restaurantele bune. Cheltuiesc prea mulți bani pe mâncare.

— Şi eu la fel! Chestia cu restaurantele, nu cu condusul. Care e restaurantul tău preferat?
— A, asta e o întrebare grea.
Am scos globul cu zăpadă, înfăşurat în hârtie, din cutia pe care o desfăceam şi i l-am arătat. A făcut semn cu capul spre grămada cu lucruri de păstrat.
— Nu pot să spun că am un restaurant preferat. Doar feluri de mâncare preferate.
S-a uitat la o carte poştală cu o schiță în creion.
— Şi mai bine. Care sunt alea?
— Păi, să vedem. Îmi plac cavatelli cu iepure înăbuşit, de la Lucrezia's.
A dat din cap.
— Gnocchi de la ei sunt în top zece pentru mine.
— Da. Iar la fripturi, îmi place Clo...
— Clove and Cleaver, a spus ea, terminându-mi propoziția fără să ridice ochii.
Am zâmbit.
— Îmi plac ardeii jalapeño cu brânză de la ei.
— Şi gogonelele prăjite.
Am râs.
— Da.
A pus cartea poştală în teancul de păstrat.
— Eu sunt o *mare* gurmandă. Odată, la Roma, am fost pe punctul să leşin când un asistent de-ai mei a vrut să mănânce la McDonald's. Dacă mă invită cineva la masă şi mă duce la Taco Bell sau ceva, aia nu e ieşire în oraş, e răpire. Numai restaurante mici – în afară de Chipotle, a adăugat ea. Chipotle îmi place.
Am râs, fiindcă şi eu eram la fel. De fiecare dată când o scoteam pe mama în oraş să mâncăm şi ea voia la Perkins, mă întristam un pic. Şi eu preferam să susțin micile afaceri. Şi de ce să cumperi un produs în masă, când poți să încerci în alt loc ceva unic? Există un număr finit de mese în viața

asta, şi să pierzi una cu ceva comun, când ai posibilitatea să încerci ceva diferit, e o bătaie de joc.
— Ai fost vreodată la Badger Den? m-a întrebat Vanessa. În L.A.?
A trebuit să mă uit fix la ea o secundă.
— Ai auzit de Badger Den?
S-a uitat la un plic, ţinând-o pe Grace la piept.
— Am fost pe lista lor de aşteptare doi ani.
M-am uitat la ea clipind uimit. *Nu-mi venea să cred* că stăteam de vorbă cu cineva care ştia de Badger Den. La Los Angeles, normal. Dar în Minnesota? În localul exclusivist secret, unde se intra doar cu invitaţie şi care apăruse din senin, îmi dorisem să ajung de când mă ştiu.
— Şi eu sunt pe lista lor de aşteptare, dar nu am intrat.
A zâmbit.
— Hai să facem un pact. Dacă unul dintre noi reuşeşte să fie primit la Badger Den, îl ia pe celălalt ca invitat.
— Ne-am înţeles, am spus eu, puţin cam repede.
— Sigur, va trebui să iei avionul. Ei te anunţă cu doar câteva zile înainte.
— Eu conduc foarte*, foarte* repede.
A râs şi a aşezat-o pe Grace din nou în leagănul ei. Pe urmă, a luat un plic galben mare şi a scos din el un pachet de bureţi. A ţipat de bucurie.
— Daa! Da, da, daa!
Am ridicat o sprânceană.
— Bureţi? Ea a zâmbit cu ochii la ei.
— Am făcut segmentul ăsta, despre lucruri mărunte care pot să te facă fericit. Cearşafuri curate, prosoape calde, abia scoase din uscător, flori proaspete în dormitor. Un burete nou.
S-a uitat la mine.
— E *uimitor* cât de reconfortant e un burete nou.
S-a ridicat.

— Îți dau şi ție unul.
— Un burete? am întrebat eu, întorcându-mă să mă uit după ea, la bucătărie.
— Dap. O să-ți schimbe viața.
A desfăcut buretele, l-a pus pe chiuvetă şi l-a aruncat pe cel vechi.
— E ca o purificare spirituală. O resetare cosmică.
— Un burete..., am spus eu sec, uitându-mă la ea cu o privire amuzată.
A părut că vrea să răspundă, dar pe hol a început să bată cineva tare la uşă. Vanessa s-a uitat pe lângă mine, în direcția din care se auzeau bătăile.
— Pare să fie uşa mea, nu?
A ieşit din bucătărie, a descuiat uşa şi a scos capul pe hol. Pe urmă, s-a uitat la mine cu chipul plin de îngrijorare.
— Trebuie să plec. A venit poliția.

CAPITOLUL 8

APARE POLIȚIA ŞI CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE O SĂ TE ŞOCHEZE!

VANESSA

— Pot să vă ajut? am întrebat eu, ieşită pe jumătate din apartamentul lui Adrian.
Ofițerul s-a uitat la mine.

— O caut pe Vanessa Price.
— Eu sunt Vanessa.
Şi-a aruncat privirea pe o mapă.
— Deţineţi o maşină Kia Rio albă, din 2018?
Rahat.
Inima a început să-mi bată cu putere.
— Da, e totul în ordine?
Am înghiţit în sec.
Adrian a venit în spatele meu şi s-a uitat pe hol.
— Ofiţer Sanchez, a spus el peste umărul meu. Ce mai faci?
Ofiţerul l-a recunoscut şi a zâmbit.
— Copeland! Aici locuieşti?
— Merg pe cinci ani, a spus Adrian. Ce face soţia ta?
El a râs.
— E însărcinată din nou. Nu te-am mai văzut la sală în ultimul timp.
— Am fost ocupat. Sunt în mijlocul unui proces. Ce s-a întâmplat?
Ofiţerul Sanchez şi-a întors privirea spre mine, încă zâmbind.
— Mda, am găsit azi-dimineaţă maşina dumneavoastră înfăşurată în jurul unui copac din zona terenului viran, domnişoară Price. Nu era nimeni înăuntru. Ştiţi ceva despre asta?
Avea o postură degajată de când scosese Adrian capul pe uşă. Întrebarea lui nu avea nimic acuzator. Dar oricum simţeam cum îmi bate pulsul în gât.
— Nu, am spus eu, sperând să fi sunat firesc.
— Aţi dat cuiva maşina să o conducă?
Adrian m-a strâns discret de cot, din spate.
— Pare să fi fost furată. Cineva care a vrut să se distreze.
Ofiţerul Sanchez s-a uitat peste capul meu la Adrian.
— Cheile erau acolo. Nu a fost pornită din firele de contact.
Respiraţia lui Adrian mi-a gâdilat urechea când mi-a vorbit.

— Nu ziceai că ți-ai pierdut cheile, Vanessa?
Mă învăța ce să spun. Şi stând atâât de aproape. Ridicol de aproape. Intenționat făcea asta. Voia ca ofițerul să creadă că suntem împreună.
Îmi împrumuta credibilitatea lui.
Mă cunoştea de mai puțin de o săptămână, nu ştia nimic despre ce se întâmplă şi intervenea să mă apere, oferindu-mi prezumția de nevinovăție şi apărându-mă de repercusiunile care puteau apărea de aici. Nu ştiam de ce face asta, dar nu puteam să-i fiu mai recunoscătoare de-atât. Eram panicată.
Am dat din cap.
— De fapt, da. Am pierdut cheile acum câteva săptămâni, am minți eu. Am folosit cheia de rezervă.
Ofițerul Sanchez a dat din cap, dar mi s-a părut că ochii lui sunt dintr-odată cercetători.
— Unde ați fost noaptea trecută, în jurul orei trei dimineața?
Adrian a râs.
— Unde *crezi tu* că a fost?
Ofițerul Sanchez s-a uitat pe rând la amândoi. Pe urmă a râs uşor.
— Bine, frate. O s-o trec ca vehicul furat.
S-a uitat iar la mine.
— E sub sechestru. Aici aveți informațiile.
Mi-a întins o carte de vizită.
Mi-am dres vocea.
— Scuzați, ăă... era sânge acolo, sau ceva? Credeți că a fost cineva rănit?
Ofițerul Sanchez a clătinat din cap.
— E greu de spus. Airbagul s-a declanşat, dar am cercetat toate împrejurimile. N-am găsit pe nimeni mort în vreun şanț. Cred că au fugit pe picioarele lor.
A făcut semn cu capul spre Adrian.
— Hei, trebuie să vii la sală ca să mă pui în valoare.

Râsul lui Adrian a huruit, efectiv, pe spatele meu.
— Aşa o să fac. Zi bună. Şi transmite-i Karlei salutările mele.
Imediat ce am intrat în apartament şi s-a închis uşa în urma mea, m-am repezit la telefon.
L-am sunat pe tata. A intrat direct căsuța vocală. Pe urmă, pe Annabel. Tot căsuța vocală. Brent ar fi răspuns, dar mă blocase după ce i-am spus că o să-i dau rucsacul Gucci dacă se angajează. Ahh!
— Rahat. Rahat, rahat, rahat. Trebuie să plec.
Am început să adun lucrurile, am băgat în geanta pentru scutece şervețelele umede şi dezinfectantul, am fugit la bucătărie să iau biberonul pe care îl lăsasem să se usuce pe chiuvetă. Trebuia să o iau pe Grace şi să-i duc leagănul. Corespondența mea de la fani era împrăştiată peste tot pe podea. Eram aşa de panicată şi de zăpăcită, că nu mă puteam organiza.
Adrian îşi încrucişase brațele la piept, uitându-se cum mă învârt în cerc prin apartament.
— Cine conducea maşina? m-a întrebat el.
La spital. Trebuia să sun la spitale.
— Tata. I-am cumpărat o maşină, să se folosească de ea. E în perioada de probațiune, probabil s-a speriat.
— Probațiune pentru ce? m-a întrebat el.
— Încălcarea normelor de sănătate publică. Nişte chestii din curte.
M-am oprit în mijlocul camerei, gâfâind, cu geanta pentru scutece legănându-se la brațul meu.
— Crezi că prietenul tău ştie că ai minţit?
A ridicat din umeri.
— Nu contează. Nu există victime şi nici pagube. Dacă nu există înregistrare video, nu poate dovedi nimic, şi el ştie asta. Nu merită să-şi piardă timpul. Pe tine te-am scutit de orice răspundere, iar pe el l-am scutit de hârțogărie şi de un

drum acasă la tatăl tău. Şi ştiam că n-ai fost tu. Te-am auzit că eşti trează cu copilul la ora trei.
Am dat din cap, prea speriată ca să-mi pară rău că Adrian era treaz în toiul nopții din cauza noastră, şi am trecut repede pe lângă el să iau de pe masă hamul lui Grace.
— Hei.
Mi-a pus mâinile pe umeri să mă oprească atunci când m-am repezit pe lângă el.
— Respiră o secundă.
A înclinat capul şi s-a uitat la mine cu ochii aceia albaştri, profunzi.
— De ce ai *nevoie?*
Am înghițit în sec.
— Am nevoie să... am nevoie să ai grijă de Grace, am spus eu repede.
Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte ca măcar să am timp să mă gândesc la ele. Dar aveam nevoie de asta. Nu puteam s-o târăsc după mine la vânătoare prin spitale şi puşcării. Şi în mod *clar* nu puteam s-o las la tata.
Adrian a dat din cap şi mi-a luat geanta pentru scutece de pe braț.
— Sigur. Am înțeles. Du-te şi fă ce trebuie să faci.
— Sigur? l-am întrebat cu respirația tăiată. Poți să te descurci?
M-a privit în ochi.
— Sunt foarte sigur. Du-te. O să fie bine aici.
Avea chestia asta de forță, de fermitate, de preluare a conducerii. Aerul cuiva obişnuit ca lumea să depindă de el. Era atât de capabil, iar eu m-am întrebat brusc dacă aşa sunt tații altora.
Am dat din cap şi efectiv m-am împiedicat ieşind din apartament. Am alergat acasă să mă schimb – dar după ce ajunsesem aproape de ascensor, mi-am dat seama că nu am

nici geanta, nici cheile şi că eram încălțată în papuci cu unicorn şi aveam la gât un colier din Froot Loops.
Am mers douăzeci de minute cu maşina până la Eagan. Pe drum, sunasem la toate spitalele. Tata nu era acolo. Nu figura nici în sistemul penitenciar al districtului Ramsey. Am întrebat şi de Annabel, în caz că fusese cu el când făcuse accidentul şi era rănită, dar nici numele ei nu apărea.
Când am bătut la uşa tatei, panica mea se transformase în furie.
Adică, ce puii mei? Loveşte maşina şi crede că nu o să aflu? Nu se deranjează să mă sune să mă anunțe, să îmi spună că e OK?
Când a răspuns, mirosul de igrasie din baie şi de gunoi împuțit s-a rostogolit din casă înspre mine.
— Tată, am spus eu rece, în timp ce el stătea acolo, cu ochii roşii şi neîngrijit.
Nu *arăta* ca o persoană care avusese un accident de maşină, dar nu puteam fi sigură.
S-a uitat la mine cu ochii mijiți.
— Melanie?
M-a izbit ca un pumn în stomac. Mi-a trebuit un moment să mă adun, ca să răspund.
— Tată, sunt *Vanessa*.
A clipit la mine şi lumina din ochii lui s-a estompat puțin. A deschis uşa şi m-a lăsat să intru, a mers țeapăn spre canapea şi s-a aşezat cu o grimasă.
Am închis uşa în urma mea.
Dumnezeule, casa arăta oribil. Tata trăise întotdeauna ca un şobolan, dar acum era rău chiar şi pentru el.
Mi-am încrețit nasul spre uşă, la gunoiul putred pe care cineva îl scosese din bucătărie, dar nu îl dusese afară. Curgea pe la fund şi stătea într-o baltă maronie, puturoasă. Ca de obicei, erau grămezi de tot felul de chestii peste tot.

Rahaturi pe care le vedea pe trotuar, aruncate la gunoi, şi pe care el le aducea acasă cu planul grandios de a le repara sau de a le folosi la ceva. Era ridicol.
În mod normal, mă descălțam când intram într-o casă, dar aici nu aveam de gând să umblu desculță.
— Deci urmăreşti să atingi un nou record, am spus eu, păşind peste un pătuț rupt, de câine – ceea ce era interesant, fiindcă tata nu avea niciun animal de companie.
A vorbit de pe canapea ca şi cum ar fi avut dureri.
— Vanessa, mă simt îngrozitor de rău. Sora ta m-a uşurat de toate pastilele de Percocet şi spatele mă omoară. N-am pus geană pe geană azi-noapte. Dacă ai de gând să mă bați la cap, te poftesc să pleci.
Se lovise la spate săptămâna trecută, când se împiedicase de ceva în casă. Îi spusesem să-şi încuie pastilele, ceea ce, evident, nu făcuse. Îi mai spusesem să facă şi curățenie, şi nici asta nu făcuse.
M-am apropiat de canapea şi m-am aşezat în picioare în fața lui, cu brațele încrucişate.
— Te întrebi de ce am venit eu azi aici? am vrut să aflu.
Când am văzut că nu se oboseşte să deschidă ochii sau să răspundă, am continuat.
— A venit poliția la mine acasă. Se pare că azi-dimineață ți-au găsit maşina înfăşurată în jurul unui copac. Goală. Ştii din întâmplare ceva despre asta?
A gemut şi şi-a acoperit fața cu brațul.
— Eşti rănit? l-am întrebat eu, iritată. E cazul să te duc la spital?
— Sunt sănătos tun, a mormăit el.
— Deci ce-ai făcut? Ai lovit-o şi ai fugit?
Nu mi-a răspuns, iar eu am lovit cu piciorul în marginea canapelei.
— Tată!
S-a ridicat încet, strângând din ochi.

— Bine, bine. Sunt atent la tine. Mulțumită?
M-am uitat urât la el.
— Nu am fost eu, a spus el. A fost Annabel. Eu nici măcar nu eram acolo.
Am lăsat să-mi cadă brațele.
— I-ai împrumutat *maşina?*
Stăteam acolo, cu gura căscată.
— De ce naiba i-ai fi dat maşina? Probabil era drogată! Iar permisul ei e suspendat!
— Nu ai nevoie de aberația aia inventată de guvern ca să conduci, a spus el, cu un gest disprețuitor al mâinii. E doar un mod prin care Big Brother face bani de pe urma noastră pentru o chestie pe care poate s-o facă şi un copil de zece ani. Ce mai urmează? Dispozitive de urmărire obligatorii, implantate în creier, pentru care vom avea privilegiul de a plăti taxe anuale? Coduri de bare la oameni? Nu, mulțumesc.
M-am uitat fix la el.
— Te rog, spune-mi că glumeşti.
— De ce să glumesc? Şi nu i-am dat eu maşina, a spus el, frecându-şi şalele. A luat-o ea.
—Fără permisiune?
S-a uitat la mine cu ochii mijiți.
— E femeie matură, Vanessa. N-are nevoie de permisiunea *mea* să iasă din casă...
Am rămas cu gura căscată.
— Uau. Pur şi simplu, *uau.*
Am clătinat din cap, uluită.
— Ştii ceva? *Am terminat.* Tu te pui la punct, Brent îşi ia serviciu, iar ea merge la dezintoxicare şi nu mai stă aici până nu se face bine, m-ai înțeles?
Am bătut cu un deget în piept.
— Eu plătesc ipoteca aici. *Eu* plătesc ratele la maşina pe care tocmai a lovit-o. E înregistrată *pe numele meu.* Eu

plătesc asigurarea pentru ea, întreținerea şi acum reparațiile. Şi fac asta ca *tu* să-ți pui viața la punct şi ca Brent să aibă cu ce să ajungă la serviciu, dacă se hotărăşte odată să-şi găsească un serviciu, nu s-o folosească Annabel ca să ajungă pericol public. Dacă voi trei credeți că voi permite... *porcăria asta,* continuând să o finanțez, înseamnă că v-ați pierdut mințile.
Am început să adun sticlele goale de suc de pe măsuță, ținându-le lipite de burtă.
— Putea *să omoare* pe cineva, am spus eu înfuriată, cu sticlele zdrăngănindu-mi în brațe. Ai noroc că doar a înfăşurat-o în jurul copacului.
M-am oprit şi m-am uitat urât la el.
— A luat bani? Şi să nu mă minți.
El a părut indignat.
— Tu ai tăiat-o de la porție. Cum era altfel să mănânce?
— Cât? l-am întrebat.
A făcut un gest nepăsător.
— Poate vreo câteva hârtii de douăzeci. Şi telefonul meu, a adăugat el.
A dat uşor din cap.
— Şi...
Am aşteptat.
— Verigheta maică-tii.
Futu-i, futu-i, AHH!
Am aruncat un braț în lături şi am plecat la bucătărie. Voiam să distrug ceva. Să sparg o farfurie. Să iau o bâtă de baseball şi să dărâm cu totul casa asta dezgustătoare.
A venit după mine când aruncam sticlele la gunoi.
— Ştii ceva, n-ar strica să ai mai multă compasiune pentru sora ta, a spus el în spatele meu. Dependența de droguri e o boală. Şi o mamă merită să-şi vadă copilul.
M-am răsucit spre el.

— *Am* compasiune. De asta *fac* tot ce îmi stă în putere să o duc să facă tratament. Şi dacă ai ţine la ea, ai ajuta-o. Are nevoie de limite, tată. Trebuie să existe nişte consecinţe. Iar dacă tu nu i le impui, atunci şi tu eşti o parte din problemă.
Şi-a încleştat fălcile nebărbierite.
I-am întors spatele şi am început să spăl vasele, furioasă.
— Ştii ceva, aş vrea să fiu şi eu *măcar o dată* cea care cedează. Sunt aşa de sătulă să curăţ mizeria după alţii.
Uşa garajului dinspre bucătărie s-a deschis. A intrat Brent. Locuia în casa de vizavi, cu Joel, iubitul lui, şi cu familia acestuia. Probabil îmi văzuse maşina pe alee şi avea nevoie de ceva, ca de obicei. Dumnezeu mi-e martor că niciunul nu venea în cloaca asta fără motiv.
— Deci s-a întors prinţesa, a glumit el.
I-am aruncat o privire.
— Te joci cu focul, Brent. Nu mă pune la încercare. Şi ai o grămadă de tupeu să mă blochezi pe telefonul pe care, apropo, *eu* îl plătesc.
S-a uitat prin bucătărie strâmbându-se şi şi-a dus la nas pumnul înfăşurat în pulover.
— Uh, miroase *aşa de urât.* În fine, voiam să discut cu tine...
M-am strâmbat.
— Normal că da. Pentru ce schemă piramidală vrei bani de data asta?
A pufnit, indignat.
— În primul rând, *nu* e o schemă piramidală. E o afacere adevărată, în care pot să fiu propriul şef. Îmi trebuie doar o investiţie iniţială de la care să pornesc.
— Perfect. Alt marketing piramidal. *Şi mai bine.*
Am trântit farfuria în picurător.
— Nu-ţi dau niciun ban, Brent. Ai o diplomă în economie. Ia-ţi. Un. SERVICIU. Unul *adevărat*.
— Nu mă încadrez în forţa de muncă tradiţională, Vanessa, ştii asta! Detest pe toată lumea, mâncarea de catering e

scârboasă şi nu sunt făcut pentru muncă manuală, s-a văitat el.
Tata stătea undeva, în spatele meu.
— Fratele tău este un viitor antreprenor şi nu-ţi cere decât o mică sumă ca să înceapă.
— A, da? Atunci dă-i *tu*.
— În familia noastră, avem grijă unul de celălalt, a spus tata imperturbabil. Aşa *facem* noi. Eu am avut grijă de tine şi de sora ta când a murit mama voastră. Annabel şi cu tine aţi avut grijă de Melanie, iar acum tu ai grijă de noi. Aşa face familia Price. Dacă nu ne avem unii pe alţii, ce altceva avem?
— Tu ai avut grijă de noi?
Am râs cu indignare.
— Aşa zici tu?
— Uită-te la tine! Ai ajuns mare! a răcnit el din spatele meu.
Am trântit furioasă o altă farfurie în picurător.
— Cum îndrăzneşti să numeşti modelul tău de parenting „descurcă-te cum poţi" altfel decât aşa? Bani nu aveam, hainele noastre miroseau a igrasie, aşa că eram hărţuite la şcoală, iar în cămară nu era nimic altceva decât mâncare expirată. Ai adus acasă o canapea mucegăită pe care ai găsit-o pe trotuar şi ne-am ales cu ploşniţe în casă, de a trebuit să petrecem Paştele la părinţii lui Joel, în timp ce tu afumai...
Brent s-a uitat la unghii.
— Canapeaua aia *chiar* era scârboasă...
— Asta a fost acum vreo cincisprezece ani, a spus tata. Cât timp o să-mi mai scoateţi pe nas canapeaua aia – care era o canapea superbă, în stil victorian, dacă vrei să ştii. Iar asta cu data de expirare e un mit. Ei vor doar să cumperi mâncăruri de care nu ai nevoie.
— Cine sunt ei? Marii Zei ai Producătorilor? a întrebat Brent sarcastic.

Am pufnit.
— Eu v-am învățat să fiți inventivi, a continuat tata. E o condiție indispensabilă în viață; apropo, cu plăcere. Tot ce ai se datorează felului în care te-am crescut, iar tu mă pui să conduc o Kia la mâna a doua. E o jignire. Şi sincer, te face să arăți prost. Tatăl unei faimoase personalități de pe internet ar trebui să fie văzut într-o maşină distinsă. Poate un Lexus. Sau într-un C-Class din alea noi....
M-am strâmbat.
— Cu maşina *s-a terminat.* De acum încolo, poți să te duci cu un Uber unde ai nevoie. Să faci curățenie în casă şi să schimbi încuietoarea, altfel nu mai plătesc nicio factură. N-ai decât să te descurci singur.
Şi pe urmă a început să-mi tremure bărbia. Cum avea să meargă mai departe familia asta când eu n-aveam să mai fiu?
Eu eram banda adezivă. Singurul lucru care ținea laolaltă piesa asta de rahat.
Dacă muream eu, tata ar fi trebuit să se implice şi să aibă grijă de Grace, iar eu aveam slabe speranțe că va reuşi să se descurce cu copilul acela. Eu n-aş fi adus-o nici în vizită, darămite să o las să stea aici. Era aşa de varză, că probabil avea să moară îngropat în bârlogul lui, sub o avalanşă de gunoi, şi aveau să-i găsească trupul abia după ce vecinii lui s-ar fi plâns de miros. Annabel avea să sfârşească în urma unei supradoze, căutând euforia, şi n-avea să se mai întoarcă la Grace, iar Brent avea să-şi cheltuiască moştenirea pe cine ştie ce schemă de îmbogățire rapidă, să fie sărac şi să moară de foame înainte să mă răcesc eu.
Mă gândeam că mai am cam un an. Încă un an, dacă mâna mea însemna ce credeam eu că înseamnă. Şi pe urmă voi fi moartă şi îngropată, iar rahaturile astea vor continua fără mine, fără nimeni care să-i oprească, şi toți vor suferi groaznic până la moarte.

M-a potopit plânsul, m-am întors şi m-am lăsat să alunec pe lângă maşina de spălat vase, până când m-am aşezat pe podeaua murdară, plângând cu faţa în palme. Şi partea cea mai rea era că nu-mi simţeam vârfurile degetelor în timpul acesta.

L-am auzit pe tata venind să mă consoleze, pentru că linoleumul era aşa de lipicios, încât încălţările lui scoteau sunete ca de scotch dezlipit, iar asta m-a făcut să plâng şi mai tare.

Era ca şi cum toată familia Price se îndrepta spre extincţie. Gene defecte, predispoziţii şi legea lui Murphy, în puii mei.

Şi biata Grace. O mamă dependentă, un bunic narcisist, un unchi iluzionabil şi un tutore mort.

Am început să bocesc, pierzându-mi complet controlul, iar tata m-a luat pe după umeri.

— De ce plângi, fluturaş? Viaţa e frumoasă! Annabel o să se facă bine, iar Grace te are pe tine să-i porţi de grijă.

Am plâns şi mai tare.

Nu puteam să-i spun de mâna mea. Niciunuia nu puteam să-i spun. Tata ar fi fost terminat – chiar dacă ar fi plâns doar de mila lui. Brent ar fi început imediat să dramatizeze şi cine ştie ce efect ar fi avut asupra surorii mele.

Dumnezeule! Cineva trebuia să o adopte pe Grace. Să încheie adopţia şi să fugă cu ea. Un cuplu frumos, care să o răsfeţe prosteşte, să o trimită în tabere distractive, să-i cumpere un ponei şi să crească fără să afle vreodată din ce familie dezastruoasă provine, fiindcă nimic din toate astea nu avea să se schimbe *niciodată.*

Brent s-a prefăcut că şopteşte de acolo unde rămăsese, lângă uşa de la garaj.

— OK, deci ştii că vreau să te consolez, da? Dar eu *nu* mă aşez pe podeaua aia.

Am scos un hohot între râs şi plâns.

Mi-am şters ochii cu mâneca tricoului, am inspirat sacadat şi m-am străduit să mă calmez. Ca de obicei, *eu* nu puteam să-mi permit luxul unei căderi nervoase propriu-zise.
Poate că aş fi avut de câştigat din ceva terapie. Sau măcar - dintr-un alt grup de sprijin online. Dar ce sens avea să încerc să îmi revin, când probabil în douăsprezece luni nici măcar n-aveam să mai exist?
— Deci unde crezi că e? am mormăit eu, acoperindu-mi pleoapele cu palmele.
— Mi-a dat mesaj azi-dimineaţă, a spus Brent, de parcă asta l-ar fi enervat. E bine.
— O ştii pe Annabel, a spus tata disprețuitor. Ea aterizează mereu în pi-cioare.
Brent s-a strâmbat.
— Seamănă mai degrabă cu un gândac de bucătărie decât cu o pisică, a bombănit el.
L-am simțit pe tata întorcându-se spre el.
— E *sora ta,* tinere.
— Ce e? Nu sunt răutăcios! Spun doar că e indestructibilă. O bombă nucleară dacă ar exploda, pe Annabel ai vedea-o umblând printre ruine teafără, tot cu eşarfa Burberry la gât, furată de la mine, şi tot spunând că ea n-a văzut-o.
Şi-a încrucişat braţele.
— *Mi-e dor* de eşarfa aia, a adăugat el.
Am oftat lung, obosită.
— Am raportat maşina ca fiind furată. Din fericire pentru mine, s-a întâmplat să mă aflu în prezența unui avocat specializat în drept penal când a venit poliția.
M-am şters cu palma la ochi.
— Ştii că astea sunt date publice, tată. Ar putea să-mi afecteze imaginea. Trebuie să fii mai atent.
— E tipul ăla sexy de pe hol? a întrebat Brent.
Am dat din cap, obosită.

— Un tip bine, a spus tata. Şi slujba e bună. Avocaţii fac bani, a adăugat el. Ar fi frumos să avem un avocat în familie.
Am pufnit încet. *Ce convenabil ar fi.*
Eu şi tata aveam genul de relaţie în care opinia lui despre bărbaţii cu care mă vedeam nu valora doi bani. Nu că mă întâlneam cu Adrian sau că m-aş fi întâlnit vreodată. Tipul nu voia să aibă de-a face cu harababura mea. Şi mi-a venit din nou să plâng din cauza asta.
Îl plăceam. Era fix genul meu. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă el ar fi fost măcar un pic interesat şi dacă eu n-aş fi fost conştientă de cât timp mai am la dispoziţie, aş fi sărit pe corpul ăla ca pe o trambulină.
Numai gândul la ce credea, probabil, Adrian despre toate astea mă făcea să mă chircesc. Era ca şi cum în fiecare zi trebuia să mi se întâmple ceva umilitor în faţa lui, doar pentru că universul avea nevoie de o porţie zdravănă de râs. Am mai scos un hohot între râs şi plâns şi mi-am culcat fruntea pe genunchi.
Trebuia să fac în aşa fel, încât familia asta să fie independentă. *Obligatoriu.* Nu mai puteam să tolerez atâta iresponsabilitate. În curând, n-aveam să mai fiu aici să strâng după ei. Dar nu ştiam ce să fac. Nu puteam s-o ajut pe Annabel decât dacă voia şi ea să fie ajutată. Brent era chitit să alerge după cai verzi pe pereţi. Iar tata...
Sperasem ca intervenţia primăriei să-l trezească la realitate. Fusese amendat şi plasat în probaţiune pentru starea mizerabilă în care se găsea curtea. Ştiu că s-a simţit umilit din cauza asta. Dar nu s-a oprit din adunat. Trecuse de la economie extremă la altceva. Păstra gunoaie. O parte din chestiile de care nu se despărţea era efectiv gunoi. Şi îl aducea în casă mai repede decât puteam eu să-l scot.
Mi-am tras nasul şi mi-am sprijinit fruntea în palmă.

— Du-te şi fă un duş. Mergem la o şedinţă a Narcoticilor Anonimi. Brent, vii şi tu.
Nu au protestat. Probabil pentru că ştiau că dacă vor să le dau bani în continuare trebuie măcar să pară cooperanţi.
M-am dus după tata în sufragerie şi i-am dat două pastile de Aleve din geantă. Va trebui să facem rost de o altă reţetă – şi de un seif în care să o punem. Îi trebuia un alt telefon.
Când a început să curgă apa la duş, am făcut rapid ordine în casă. L-am pus pe Brent să dea cu aspiratorul, în timp ce eu spălam cu mopul. Am pus un rând de haine în maşina de spălat. Nu era nici o sutime din câte erau de făcut, dar era un început.
O jumătate de oră mai târziu, tata a ieşit de la duş şi a venit pe hol curat şi îmbrăcat, când eu porneam maşina de spălat vase.
— Putem să mergem să luăm masa la Perkins? a întrebat el, trăgându-şi mânecile de la pulover.
Am oftat. Tata era un bărbat frumos. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă pe sub vesta anchior şi se bărbierise. Îşi pusese ochelarii. Arăta ca un tip care stă relaxat într-un fotoliu de piele lângă şemineu, răsfoind un roman. Arăta ca un gentleman educat şi sofisticat, teribil de deştept şi prea şarmant pentru binele lui – ceea ce în realitate *era*.
Uneori aveam impresia că din cauza inteligenţei era aşa. Era prea deştept ca să fie un ignorant fericit, hiperconştient de tot ce se întâmplă în jur, absorbind universul ca un burete. Ar fi putut fi orice. Medic. Om de ştiinţă. Contabil, cum fusese.
Dar era *asta*.
Nu-mi venea în minte un restaurant în care să-mi doresc mai puţin să mă duc decât Perkins.
Dar l-am dus acolo.
Fusesem plecată aproape cinci ore. Era ora două când m-am întors. Mă interesasem de Grace de vreo şase ori cât

lipsisem. Adrian mă tot asigurase că e bine şi că n-am de ce să mă grăbesc. Când am ajuns, în sfârşit, la apartamentul lui, am bătut la uşă şi Adrian mi-a strigat dinăuntru să intru.
Era la chiuveta din bucătărie, cu apa curgând. Pe masă erau o servietă deschisă şi nişte hârtii împrăştiate, ca şi cum ar fi încercat să lucreze. Mă simțeam şi mai prost acum, că i-am stricat o jumătate din zi cu tâmpeniile mele. Probabil avea treabă.
— Hei, am spus eu, închizând uşa în urma mea. Ce face?
M-am uitat spre leagănul lui Grace, dar era gol.
— Bine până acum vreo douăzeci de minute, a spus el, uitându-se în jos la ce spăla. A avut un scutec prost tare.
Am ocolit insula din bucătărie şi am văzut că în chiuvetă era Grace.
Îi făcea baie.
M-am topit.
Avea în chiuvetă un prosop făcut sul, ca să o susțină, şi pe dulap era o cârpă udă cocoloşită. O clătea cu o cană. Luase şamponul mic de copii din geanta de scutece, şi acum era pe jumătate gol.
I-a şters fruntea cu dosul palmei.
— I-a ajuns până pe spate. Avea până şi în păr. Nu ştiam că pot face asta. Eram gata să arunc copilul cu totul şi s-o iau de la capăt.
Am izbucnit în râs fără să vreau şi mi-am dus mâna la gură.
— Scuză-mă, nu e amuzant. N-ar trebui să râd.
A zâmbit, deasupra chiuvetei.
— E OK. *Chiar* mi-ai promis aventură şi încântare pe ziua de azi.
A făcut semn cu capul spre un sac de gunoi.
— Acolo sunt pijamalele ei murdare. Urma să le spăl.
M-am apropiat de el şi mi-am suflecat mânecile.

— Dă-mi voie să te ajut. Poate fi foarte alunecoasă când e udă.
Brațul meu s-a lipit de al lui când m-am aplecat peste chiuvetă alături de el.
Mirosea bine. *Foarte* bine.
Mi-am adus aminte cum stătuse el aşa aproape de mine mai devreme, în fața ofițerului Sanchez, şi mi-a palpitat puțin inima.
Trecuse mult prea mult timp de când nu mai făcusem sex. Nu aveam relații de durată, dar nu spuneam nu unei aventuri de o noapte, din când în când. Dar cu cât deveneam mai celebră, cu atât mai greu îmi era să o fac. Întâlneam bărbați care ştiau cine sunt şi atunci devenea aiurea. Îmi era teamă că vor relata online cine ştie ce poveşti cu partide de sex dezlănțuit sau că îmi vor face fotografii în somn, ca să le vândă. Nimic nu distruge mai tare orice urmă de romantism într-o situație ca un contract de confidențialitate.
Celebritatea mea mă izola. Mă izola aproape la fel de mult ca propriile motive de a fi singură.
Şi apoi mi-a trecut prin minte că ultima oară când am făcut sex era şi ultima oară când voi face sex.
Am expirat prelung, pe gură, când am avut revelația asta. Dacă eram într-adevăr bolnavă, multe dintre lucrurile pe care le făceam le făceam pentru ultima oară. Poate că tocmai îmi petrecusem ultima Zi a Recunoştinței. Acesta avea să fie ultimul meu Crăciun. Pe urmă, ultimul Revelion. Asta ar putea fi chiar ultima oară când stăteam umăr la umăr cu un bărbat atrăgător.
M-am forțat să nu mă mai gândesc la asta. Să fac ce făceam întotdeauna – să fiu recunoscătoare pentru ceea ce primesc şi să nu mă mai gândesc la ceea ce voi pierde.
Adrian îmi distrăsese atenția şi mă ajutase când avusesem nevoie. Îmi oferise acel videoclip, conținut pentru canalul

meu, ca să obțin în continuare bani pentru cercetare în domeniul SLA. Iar acum aveam ocazia să-l cunosc, ceva ce nu-mi imaginasem vreodată. Cu câteva zile în urmă, eram doi străini. Toate acestea erau lucruri pentru care puteam fi recunoscătoare.

Dar m-am trezit că mă afund şi mai tare.

Poate de vină era faptul că mă loviseră toate deodată şi nu puteam să-mi revin ca de obicei. Mâna care îmi făcea figuri şi ce însemna, probabil, asta. Tata, Brent, Annabel. Oboseala, verigheta mamei.

Gândul că aş putea să-mi pierd rezistența avea ceva înspăimântător. Că aş putea să ajung, în sfârşit, la limita mea de gestionare a tragediei şi a disperării.

Revenirea rapidă era mecanismul meu de adaptare. Îmi reveneam în timp-record după ceva devastator. Eram optimistul care vede paharul pe jumătate plin. O persoană intrinsec pozitivă. Ăsta era felul meu de a fi. Trăiam viața la maximum, trăiam fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima.

Dar azi? Azi mi se luase ceva. Şi chestia ciudată era că avea legătură mai mult cu Adriandecât cu altceva.

Eram obişnuită cu instabilitatea lui Annabel şi cu tâmpeniile tatei şi ale lui Brent. Eram obişnuită chiar şi cu ideea că voi muri înainte de treizeci de ani. Dar nu eram obişnuită cu asta.

Cu el.

Adrian era unul dintre acele jaloane la care n-aş fi putut ajunge niciodată. Poate nu neapărat el. El era neinteresat şi indisponibil. Dar *ideea* unui bărbat ca el. Un bărbat de care m-aş fi putut îndrăgosti.

Eu nu voi avea niciodată un soț. Nu voi avea niciodată o familie a mea. La naiba, nu voi mai avea nici măcar un iubit.

SLA îmi lua asta, aşa cum îmi luase atât de multe altele. Era mai mult decât un hoț de viață. Îți fura speranța.

Demnitatea. Visurile. Şi lua până când nu mai rămânea nimic.
Nici măcar eu.
Respirația îmi era gâtuită.
— Pentru cineva care nu a mai spălat niciodată un copil, te-ai descurcat bine, am spus eu, încercând să înlătur sentimentul întunecat care pusese stăpânire pe mine stând aşa de aproape de el.
— A trebuit să o sun pe mama. Nu ştiam nici măcar cu ce să încep.
Am râs iar, dar nu cu la fel de multă poftă.
A mai turnat o ultimă cană cu apă pe umerii lui Grace şi eu am luat-o în prosop.
A scos dopul de la chiuvetă în timp ce eu mi-am strâns în brațe copilul ud şi l-am sărutat pe obraji. Mă cuprinsese brusc nevoia de a o proteja. Pentru că în momentul acela, ea chiar era, de fapt, copilul *meu.*
Copiii nu intraseră niciodată în planurile mele. Cu câțiva ani în urmă, îmi legasem trompele. Din moment ce nu se ştia ce gene provoacă SLA în familia mea, nu puteam să fac o fertilizare in vitro selectivă, ca să fiu sigură că gena nu va exista. Şi cu toate că eu eram foarte bucuroasă că m-am născut, chiar şi cu riscurile aferente, şi că mulți oameni aflați în situația mea au ales totuşi să aibă copii, refuzam din principiu să joc ruleta rusească cu genele copiilor mei.
Nu voiam să-i mai ofer SLA-ului încă o viață. Luase destul de la familia Price. Nu era cazul să-i mai depun la picioare încă o posibilă victimă.
Existau alte variante. O donatoare de ovule sau adopția. Dar nu le luasem în calcul, pentru că nu puteam fi sigură că voi mai fi acolo să cresc un copil. Şi era aceeaşi situație în care mă aflam acum. Nici pe Grace nu puteam să o cresc.
Chiar dacă mi-aş fi dorit.

Îmi doream să cred că totul va fi bine. Că Annabel va scăpa de droguri, cum mai făcuse o dată. Că se va întoarce să-şi ia fiica. Dar nu aveam timp pentru încredere. Nu mai aveam. Nu îmi puteam permite să pariez pe asta şi să pierd.
Îmi trebuia un plan pe termen lung pentru fetița asta şi trebuia să-l duc la îndeplinire acum, cât încă mai puteam.
— Cunoşti vreun avocat specializat în adopții? l-am întrebat eu.
Adrian s-a rezemat de dulap, ştergându-şi mâinile cu prosopul.
— Ştiu pe cineva. Te gândeşti s-o adopți?
Nu puteam să-i spun adevărul. Nu trebuia să ştie. Nici măcar *eu* nu voiam să ştiu că va trebui să renunț la ea, să-i găsesc o altă familie. Durerea din inimă mi s-a amplificat şi am înghițit în sec.
— Pur şi simplu, cred că are nevoie de stabilitate, ştii?
— Sora ta va renunța la drepturi?
Am clătinat din cap.
— Nu ştiu.
Adrian a pus prosopul pe dulap.
— Dacă nu vrea să renunțe la drepturile părinteşti, ai putea să-i dai nişte bani. Oferă-i un stimulent. De obicei, funcționează.
Şi-a încrucişat brațele.
— Ai rezolvat ceva cu familia ta?
Am expirat prelung.
— Oarecum. Annabel a lovit maşina. A furat-o, aşa că, o veste bună, nu ai făcut sperjur în fața polițistului. A furat telefonul tatei, nişte bani şi verigheta ma...
M-am înecat la ultimul cuvânt. Nu m-am putut controla. Nu mi-am dat seama că se va întâmpla şi n-am putut să mă stăpânesc. Mi-am muşcat buzele şi m-am întors să plec în sufragerie.

— Scuză-mă, am reuşit eu să spun. Încă încerc să mă liniştesc.
Aveam o regulă. Nu îmi plăcea să mă gândesc prea mult la ceva. Nu aveam voie, indiferent despre ce era vorba. Viața era prea scurtă. Dar asta mă durea.
Verigheta mamei era unul dintre puținele lucruri de care îmi păsa din moştenirea de familie. Îmi rămăseseră aşa puține lucruri de la ea.
Şi acum nu mai era nici asta.
— Ai făcut reclamație la poliție? m-a întrebat el, din spate.
Am dat din cap şi am aşezat-o pe Grace pe canapea, ca să-i pun scutecul. Am înghițit în sec cu greu înainte să răspund. Nu voiam să plâng în fața lui.
— Da, dar e un diamant mic. Cu totul, verigheta valorează sub o mie de dolari. N-o să-l caute prea mult. Are o inscripție, *kismet*[1], deci presupun că nu e absolut imposibil, dar probabil nu o vor găsi.
Mi-am tras nasul.
— Asta e. Nu-i nimic. Avea doar valoare sentimentală, atât.
A venit din spate şi mi-a dat hăinuțele pe care le alesese pentru Grace. Le-am luat fără să mă uit la el.
— Ți-ai pierdut mama?
Am dat din cap.
— Da. Când aveam şase ani. Accident de maşină.
Am trecut pijămăluța peste capul lui Grace.
— Sora ta e cu nouă ani mai mică decât tine. E soră vitregă?
— De la a doua soție a tatei. Ea e şi mama lui Brent.
— Şi ea unde e?
Am terminat de încheiat nasturii de la pijamaua lui Grace şi am luat-o în brațe.

---

[1] În islamism, Voința lui Alah, în sens de destin, fatalitate (n.red.).

— Cât mai departe *de noi,* omeneşte posibil. Şi nici măcar nu o condamn, am mormăit eu.
M-am întors spre el şi m-am şters la ochi.
— Îmi pare rău că ți-am răpit aşa mult din zi. Mulțumesc că ai avut grijă de ea. Într-un minut am plecat de pe capul tău.
— Vrei să iei cina cu mine?
Întrebarea m-a surprins aşa de tare, că a trebuit să mă opresc să mă uit la el. Stătea pe un fotoliu, cu coatele pe genunchi şi mâinile împreunate şi mă privea lung.
— Vrei să iei masa cu mine? l-am întrebat eu, clipind uimită.
— Da.
— Încă nu te-ai săturat de rahaturile mele? Sau de al ei?
Am făcut semn cu capul spre Grace.
A râs.
— Nu, nu m-am săturat.
Nu se dădea la mine. Era ceva absolut platonic. Dar îl plăceam, iar a-mi permite să petrec mai mult timp cu o persoană care mi-ar putea trezi sentimente nu era în interesul meu – sau al lui. Nu avea idee în ce se bagă. Viața mea era ca unul dintre depozitele acelea cu afişe pe care scrie: AU TRECUT ATÂTEA ZILE DE LA ULTIMUL ACCIDENT, iar numărul la mine era întotdeauna zero.
Mi-am umezit buzele.
— Nu e o idee bună pentru mine să mă apropii acum de cineva.
— De ce? m-a întrebat.
Am oftat.
— Adrian, viața mea e varză. *Chiar* e varză. Nici n-ai idee. Toată lumea mea e ca un munte alunecos de rahat, şi dacă te apropii prea mult, o să aluneci pe el alături de mine.
— Fiindcă ai probleme în familie? Nu există familie perfectă. Există doar familii care sunt mai bune la PR decât a ta.
Mi-a zvâcnit un muşchi în colțul gurii.

— Îmi place să stau cu tine, a spus el. Şi trebuie să văd mai multe episoade din *The Office.* Tot nu mă dau la tine, dacă asta te îngrijorează.
Ei, măcar atât. *Dumnezeule.*
Viaţa mea nenorocită. Imaginează-ţi cum e ca în scenariul tău preferat, tipul sexy, inteligent şi incredibil să *nu* se dea la tine.
— Fac pulpe de miel, a spus el.
M-am încruntat.
— Parcă ziceai că nu găteşti.
— E posibil să mă fi exprimat un pic greşit. Nu îmi place să gătesc doar pentru mine. Nu merită efortul. Dar îmi place foarte mult să gătesc pentru altcineva. Mai ales pentru cineva care îmi va aprecia mâncarea.
Mi-am muşcat buzele.
— Nu ştiu. Trebuie să spăl şi, dacă mănânc cu tine, nu pot să mai spăl până la miezul nopţii. Spălătoria e plină după opt.
A ridicat din umeri.
— Spală aici. Am maşină de spălat şi uscător.
Am ridicat o sprânceană.
— Ai? Pe bune?
— Apartamentul meu e mult mai mare decât al tău, ai uitat? Pune la spălat câte rânduri vrei.
— Sigur?
— Sigur.
Am zâmbit.
— Mă faci să-mi fie greu să refuz.
— Zise ea.
Am pufnit.
— Ha! Umor tip *Office*. Deja te-am schimbat în bine. În regulă. Dă-mi voie să fac un duş. Tocmai am făcut curat într-o casă care ar trebui să fie declarată nelocuibilă, am spus eu, uitându-mă în jos la hainele mele.

S-a ridicat şi a întins mâinile.
— O iau eu pe Grace.
Am înclinat capul.
— Serios?
I-a zâmbit lui Grace în aşa fel, încât m-a durut inima.
— Da, nu mă deranjează. Las uşa descuiată. Vino când eşti gata.
M-am aranjat. M-am aranjat mai mult decât mă văzuse el vreodată. Nu pentru că era o întâlnire, evident, ci pentru că aveam unde să mă duc şi pentru ce să mă gătesc, un lux pe care nu mi-l mai permisesem de câteva săptămâni. În ultima vreme, mă prezentasem de obicei în diverse variante de abia sculată din pat. În plus, prezentarea mea personală trebuia să se ridice la înălțimea mâncării. Omul făcea pulpe de miel.
Mi-am pus un pulover roz, lejer, mi-am ondulat părul şi m-am machiat. O oră mai târziu, când am intrat în apartamentul lui, se auzea muzică clasică. Harry Puppins stătea ghemuit cu scutecul lui şi dormea în pătuțul de cățel pus pe canapea. Grace era în leagăn, la intrarea în bucătărie, unde Adrian putea să o vadă.
Adrian dăduse drumul la aragaz şi stătea cu o spatulă deasupra unei tigăi de aramă, cu un prosop negru de bucătărie pe umăr. Era îmbrăcat în blugi, cu un şorț alb şi un pulover vişiniu, cu mânecile suflecate. Toată treaba arăta ca o pagină din catalogul Williams-Sonoma, în puii mei.
Sigur exista un dezechilibru în univers. Probabil că vreun amărât primise mai puțin, ca Adrian Copeland să se aleagă cu atâtea calități.
— Hei, am spus eu, aducând înăuntru un coş cu rufe murdare şi o sticlă de vin.
Toată corespondența mea de la fani era lângă uşă, aranjată cu grijă şi pusă în cutii de carton.
— Am pus-o pe Becky să ducă donațiile la Armata Salvării, a spus Adrian peste umăr. Sper că ți-e foame.

— Mor de foame.
În bucătărie mirosea *grozav*.
A făcut semn cu capul spre hol.
— Spălătorul e a doua uşă pe stânga.
— Mersi, am spus eu. Pot să te ajut cu ceva înainte?
A ridicat pentru prima dată privirea spre mine de când am intrat şi s-a oprit o secundă.
— Nu. Mă descurc.
A mai întârziat o clipă cu privirea şi apoi s-a întors la gătit.
Am zâmbit în sinea mea. *Tocmai m-a evaluat.*
Era plăcut să ştiu că atracția nu e unilaterală, poate. Nu din considerente practice, evident. Nu avea să fie nimic între noi. Dar pentru stima mea de sine făcea minuni.
M-am oprit să văd ce face Grace. Se uita la Adrian cum găteşte, cu suzeta în gură şi cu ochii mari. Am strâns păturica pe lângă ea, pe urmă am luat coşul şi am pornit pe hol.
Apartamentul avea trei dormitoare. Cel mare era în dreapta sufrageriei, unde împărțeam acelaşi perete. Uşa aceea era închisă.
Pe urmă, venea bucătăria, o frumoasă sufragerie deschisă, care avea în mijloc o masă de şase persoane, iar la stânga era holul pe care mergeam eu. Am tras cu ochiul în camere, din mers.
Una dintre camere era un birou cu aspect avocățesc, care avea o bibliotecă din lemn de cireş pe un perete, în spatele unei mese de lucru. Cealaltă cameră fusese transformată într-o sală de sport impresionantă. Între ele era o baie, iar pe urmă un spălător de dimensiuni potrivite.
Tot apartamentul era imaculat. Nimic nelalocul lui. Era meticulos. Până şi spălătorul era ordonat şi lună. Toți detergenții şi toate balsamurile de rufe erau aliniate perfect deasupra maşinii de spălat.

Pereții apartamentului erau gri-albăstrui, cu finisaje albe. Pusese parchet negru peste tot, în afară de baie. Acolo era o gresie cu aspect de ardezie. Totul era foarte rece şi masculin.
Îi trebuiau plante şi lumânări.
Am pornit un ciclu de spălare şi am revenit în bucătărie.
— Doamne, apartamentul tău e ca un palat.
M-am uitat peste brațul lui să văd ce găteşte. Înăbuşea nişte cartofi cu rozmarin într-o crăticioară. Mirosea aşa de bine, încât mi-a ghiorăit stomacul.
— De ce nu-ți iei un apartament mai mare? m-a întrebat el. S-ar părea că îți permiți. E limpede că ai foarte mult succes.
M-am aşezat cu spatele spre dulapul de lângă aragaz şi m-am rezemat de el.
— Mare parte din bani o donez. De-asta trăiesc modest. Păstrez doar atât cât îmi trebuie – şi ceva în plus, ca să mă distrez. Şi ca să cumpăr vin, am adăugat eu.
A turnat puțin merlot în crăticioară şi vinul a sfârâit.
— Da, am citit asta pe pagina ta de Wikipedia. Donezi pentru cercetările în domeniul SLA.
Deci se interesase de mine.
Ceea ce însemna că *ştie*.
Putea să vadă orice videoclip al meu ca să-şi dea seama despre ce e vorba. Discutam deschis despre lucrurile astea: cele cincizeci la sută şanse pe care le aveam să posed genele mutante care provoacă SLA. Faptul că nu mă puteam duce să mă testez. Dorința mea de a nu urma un tratament, dacă eram bolnavă. Totul era acolo. Poate nu aruncate toate într-un singur episod, dar risipite pretutindeni cu generozitate. Ca să nu mai vorbesc de toate articolele despre mine şi de pagina mea de Wikipedia. Dacă făcuse şi o minimă verificare prealabilă avocățească, lucru pe care părea că l-a făcut, acum avea imaginea de ansamblu asupra vieții mele.

Şi acum îmi dădeam seama încotro se îndreaptă conversația, şi trebuia să o opresc. Nu voiam să intru într-o discuție relaxată despre posibila mea boală terminală. Voiam să mă bucur de cina asta.
Voiam să uit de moartea care mi se strecura în mână.
Mi-am dat părul după urechi.
— Pot să-ți cer o favoare?
S-a uitat la mine. Nişte ochi verzi calzi şi superbi.
— Nu vreau să vorbesc despre... nimic din ce ai aflat de pe canalul meu. *Niciodată.* Chestia e că... atunci când sunt cu tine, parcă iau o pauză. Adică nu eşti familia mea nebună, nu faci parte din lumea YouTuberilor şi nici din partea cu SLA a vieții mele, iar asta îmi place.
Am zâmbit, am luat sticla cu vin pe care o adusesem şi am ridicat-o ca să o vadă.
— Frumos, a spus el zâmbind, cu ochii la etichetă. L-ai pus la păstrare? E un an grozav.
— Eu nu păstrez nimic, am spus şi am luat desfăcătorul de pe dulap. Mă bucur de lucruri imediat. Ard lumânarea scumpă, folosesc săpunul elegant, în formă de trandafir, şi beau vinul, chiar dacă singurul lucru pe care îl sărbătoresc e ziua de marți.
S-a întors spre aragaz.
— Ei, mă bucur pentru mine că faci asta. Eu sigur îl voi aprecia. Ia, lasă-mă pe mine!
A luat desfăcătorul cu care mă chinuiam şi a desfăcut sticla. Pe urmă a luat două pahare din dulap, a turnat şi mi-a întins unul dintre ele.
— Mersi.
Am învârtit paharul, am băgat nasul în el şi am inspirat.
— Dacă îți place aşa de mult, ar trebui să vizitezi Toscana. Ai fost vreodată?
M-am uitat prin apartament, după fotografii.

— Unde sunt fotografiile tale din vacanță? Le ai în laptop sau ceva?
Am făcut semn cu degetul peste umăr.
— Fiindcă dacă ai un album foto de rezervă, va trebui să-l văd, să mă uit după *dick pics*.
A pufnit.
— N-am album de rezervă. Nu mă duc în vacanțe.
M-am uitat la el, clipind.
— *Niciodată?*
— Am fost o săptămână în L.A., acum câțiva ani, dar m-am dus pentru o conferință legată de serviciu.
— Deci asta-i tot ce faci? Muncă?
— Cam da.
M-am uitat lung la el un moment.
— *De ce?*
A ridicat din umeri, rezemându-se de dulap.
— Nu mi-e uşor să-mi iau liber. Firma are nevoie de mine. Sunt partener. Şi nu mă deranjează să lucrez. Se fac bani buni.
— Ai nevoie? l-am întrebat eu.
— Poftim?
— De bani. Ai nevoie de bani? Adică ți-ai propus să faci ceva? Să-ți plăteşti împrumutul din facultate, să îți achiți datoriile? Economiseşti pentru ceva important?
A clătinat din cap.
— Nu. Nu am niciun împrumut. Facultatea mi-a plătit-o mama. Iar venitul pe care îl obțin de la această clădire e decent. Muncesc ca să muncesc, presupun.
Se simțea puțină încordare în felul în care vorbise.
— Ce e? l-am întrebat eu.
S-a uitat în altă parte.
— Nu ştiu...
— Ce e? Spune-mi!
Şi-a întors privirea spre mine.

— Îmi place ceea ce fac. Îmi dă un sentiment de împlinire. Şi de satisfacție. Doar că nu...
A clătinat din cap şi a strâns din buze.
— Nu pot să scap de senzația că lipseşte ceva. Poate pentru că tocmai m-am despărțit de cineva.
Şi-a frecat fruntea.
— Probabil asta e.
Am ridicat paharul spre el.
— Tu suferi de sindromul *Cândva*.
S-a încruntat.
— Ce?
— Sindromul *Cândva*. Îți trăieşti viața ca şi cum sigur va veni o zi în care o să faci toate lucrurile pe care le amâni. Cândva o să pleci în excursie. Cândva o să ai o familie. Cândva o să încerci chestia aia. Prea multă muncă şi prea puțină distracție. Banii nu te pot face fericit decât dacă ştii ce vrei, Adrian. Deci ce vrei tu?
A clătinat din cap ca şi cum nu îşi pusese niciodată întrebarea asta.
— Nu ştiu.
— Ar trebui să încerci să îți dai seama. Ştii, tu eşti chiar norocos. Majoritatea oamenilor nu dispun de mijloacele necesare pentru a trăi altfel sau pentru a face schimbări radicale în stilul lor de viață. Cum ar fi să-şi facă bagajele, să-şi ia liber şase luni şi să poată să-şi plătească şi facturile. Dar tu poți.
Am ridicat din umeri.
— Deci fă-o.
Părea amuzat.
— Fă-o? Îmi fac bagajele şi plec pur şi simplu?
— Sau stai acasă. Dar fă-ți timp pentru alte lucruri care nu înseamnă muncă, găseşte un echilibru. Găseşte bucuria. Eşti genul de om care nu poate să distingă formele norilor.

Şi nu pentru că eşti lipsit de imaginație. Pentru că eşti prea ocupat ca să te uiți în sus.
S-a uitat un moment la mine, clipind. Pe față îi apăruse o expresie indescifrabilă. Pe urmă, şi-a dres glasul şi s-a dezlipit de dulap.
— Ei, Italia s-ar putea să fie prea mult, a spus el, întorcându-se la cartofi. Nu zbor cu avionul, ai uitat?
Grace începuse să se agite, aşa că am desfăcut-o din leagăn şi am luat-o în brațe.
— Tu chiar vorbeşti serios cu nezburatul ăsta, aşa-i?
A răsturnat conținutul cratiței într-un vas gol.
— Fac atac de panică.
M-am încruntat.
— Ei, asta-i *naşpa*. Ai încercat cu Xanax?
A pus cratița în chiuvetă şi a lăsat apa să curgă peste ea, sfârâind.
— Le-am încercat pe toate.
— Terapie?
A clătinat din cap.
— Îmi face mama destulă psihanaliză. Ea crede că asta se întâmplă, fiindcă nu controlez situația. Probabil aş fi OK dacă aş pilota eu avionul.
A luat prosopul de pe umăr şi s-a şters pe mâini.
— Zice că am o frică de abandon şi de-aia.
Părea amuzat.
— Tata ne-a părăsit când eram eu mic. Ea spune că asta s-a transformat într-o nevoie profundă de a deține mereu controlul.
— Hmm. Mama ta e psiholog?
A râs.
— Nu. Deşi probabil a fost la destui psihologi ca să ştie.
— Deci problemele tale cu abandonul îți afectează şi relațiile? l-am întrebat eu, băgându-i lui Grace suzeta în gură.

A deschis cuptorul şi s-a uitat înăuntru.
— Cum adică?
— Traumele din copilărie *întotdeauna* îți afectează relațiile. Cred că e o regulă.
Cunoşteam regula asta, pentru că sufeream cumplit de pe urma ei. Iar în cazul meu, asta se traducea prin faptul că nu aveam *niciun fel* de relație.
Fusesem învățată de mic copil că iubirea e solicitantă. Că e o responsabilitate. O obligație. Iubirea te secătuieşte de puteri şi profită de tine. Îți cere bani, îți loveşte maşina, îți lasă un copil la uşă.
Te părăseşte.
Moare.
Nu voiam să fac asta cuiva. Nu voiam ca cineva să se îndrăgostească de mine doar ca să vadă cum mă duc şi îl las. Şi oricum, nu meritam toate astea. Nu la momentul acesta. Răsplata era prea mică. Mai aveam probabil prea puțin timp.
A redus temperatura cuptorului.
— În afară de faptul că mi-au îngreunat drumul până la Seattle, când mă duceam să o văd, nu cred că problemele mele mi-au afectat relația cu Rachel.
— Deci ai mai avut şi alte relații serioase înainte de ea? l-am întrebat eu.
Adrian a împăturit prosopul de bucătărie într-un pătrat perfect şi l-a pus pe dulap.
— Câteva. Am avut o relație cu o colegă de facultate vreo doi ani. M-am mai întâlnit cu alte femei, când şi când. În meseria mea e greu să-ți faci timp. A fost prima iubită pe care am avut-o după... trei ani?
Mi-am dat capul pe spate de uimire.
— Uau! Probabil a fost chiar specială.
A expirat prelung, dar nu mi-a răspuns.
Am simțit cum mi se îmblânzeşte chipul.

— Eşti bine? Să te desparți de cineva aflând că e căsătorit e de tot rahatul.
A dat din cap.
— Sunt OK. Sau o să fiu. Într-un final. Mă ajută faptul că am pe cineva cu care să-mi petrec timpul.
Am zâmbit şi am sărutat-o pe Grace pe creştet.
— Ar trebui să toastăm.
Am luat paharul şi l-am ridicat.
— Pentru prieteni, pur şi simplu.
A zâmbit strâmb.
— Pentru prieteni, pur şi simplu.
Am ciocnit.

CAPITOLUL 9

OM ÎNGROPAT DE O AVALANŞĂ GROAZNICĂ! N-O SĂ-ȚI VINĂ SĂ CREZI SUB CE-A RĂMAS ÎNGROPAT!

ADRIAN

M-am trezit din somn cu gândul la Vanessa.
Mi se părea incredibil că nu o cunoscusem mai devreme. Că nu mi-am dat seama că o persoană atât de plină de viață stă chiar lângă mine. Mi se părea genul de lucru care se face cumva remarcat. Ca o căldură pe care s-o simt prin perete.
Seara trecută adusese un cabernet Far Niente, din 2013. Era grozav. Am luat masa şi am început să ne uităm la *The*

Office, dar am ajuns să vorbim aşa de mult, încât am pus pauză şi n-am revenit la el.
Făcusem nişte săpături cât timp fusese plecată să rezolve problema cu taică-său şi cu maşina lui „furată”. Am căutat „Vanessa Price” şi am deschis videoclipul cu cele mai multe vizualizări. Era cu o altă YouTuberiță, Willow Shea, un clip în care mâncau amândouă ardei fantomă. Era foarte amuzant.
Pe urmă, am căutat-o pe Wikipedia. Scria puțin. Era o susținătoare înverşunată a drepturilor persoanelor cu dizabilități şi avea o organizație caritabilă, care se ocupa cu strângerea de fonduri pentru finanțarea cercetării în domeniul SLA – şi era celebră, lucru pe care îl bănuisem din cantitatea de corespondență primită din partea fanilor şi din cele cinci milioane de vizualizări pe care le avea videoclipul cu ardeii fantomă la care mă uitasem.
Speram să aflu cu ce se ocupase înainte, dar pagina de Wikipedia era sărăcuță.
Îmi spusese că nu voia să aibă relații pentru că femeile din familia ei mor de tinere.
Mama ei murise într-un accident de maşină, iar sora ei murise de SLA. Am căutat rapid pe Google să văd ce e. Era o boală a neuronilor motorii, care se caracteriza prin degenerarea progresivă a celulelor nervoase din şira spinării şi din creier. Provoca atrofie musculară şi ducea, în final, la moarte. Strângerea de fonduri pentru SLA dusese la răspândirea provocării *Ice Bucket* de acum câțiva ani. Stephen Hawking suferise de o formă severă a bolii.
Era cumplită şi *extrem* de rară. Nouăzeci şi cinci la sută dintre cazuri apăreau aleatoriu, ceea ce însemna că era posibil ca boala să nu fi fost transmisă ereditar. Tatăl ei trăia bine-mersi şi, chiar dacă mama ei murise când Vanessa era mică, nu de SLA murise. Pe Wikipedia nu mai apăreau şi alte rude de-ale ei care să fi avut boala. Fusese

un ghinion oribil că sora ei se îmbolnăvise, dar nu părea un lucru de care Vanessa trebuia să se teamă.
Cu două morți timpurii în familie şi o soră pusă pe autodistrugere, probabil că Vanessa îşi închipuia că trăieşte în filmul *Destinație finală*.
Evident, era ridicol, un lucru peste care credeam că va trece în cele din urmă. Un lucru peste care *speram* că va trece. Era prea ieşită din comun ca să rămână singură pentru totdeauna.
Şi avusese dreptate. Subestimasem revigorarea pe care ți-o poate da un burete de vase nou-nouț.
Stăteam în bucătărie şi îmi făceam un cappuccino. Abia era opt şi un sfert. Nu aveam planuri pentru azi şi mă gândeam să urc pe banda de alergare când a sunat telefonul.
Telefonul fix de acasă de la Richard.
Buna dispoziție mi s-a evaporat.
Ieri, când o sunasem pe mama să o întreb cum să o curăț pe Grace după catastrofa cu scutecul, crezuse că o sun să-i spun că vin de Crăciun. A fost surprinsă să audă că am grijă de copilul cuiva. A fost mai puțin surprinsă că am rămas pe poziție şi că refuzam să mă apropii de Richard.
Am răspuns, gândindu-mă că iar o să fie o conversație prin care să mă facă să mă simt vinovat.
Şi mai rău. Era bunica.
— Adrian? a spus ea cu o voce subțire, plăpândă. La ce oră mă duci azi la masă?
Mi-am coborât sprâncenele.
— Bunica, azi nu vin să te văd.
— Dar e marți! Marțea mă duci întotdeauna la Perkins!
Nu era marți. Era duminică. Şi nu o scoteam niciodată la prânz în oraş. Cina era tradiția noastră.
Era iar confuză.
Mi-am frecat fruntea, obosit.
— Bunica, acum eşti în Nebraska, mai ştii?

A tăcut şi ştiam că face chestia aia a ei; când avea mintea dată peste cap, îşi cobora sprâncenele subțiri şi se uita în podea.
Era mult mai dificil să intru în legătură cu ea la telefon. Față în față era mai puțin dezorientată. Nu prea vorbisem cu ea de când se mutaseră. De fiecare dată când sunam, îşi pierdea şirul gândurilor sau uita cu cine vorbeşte, închidea telefonul şi pleca.
Mă enerva şi mai tare că mama o luase de lângă tot ce îi era familiar, iar ura mea față de Richard a mai crescut un pic.
Am auzit pe cineva în fundal.
— Cu cine vorbeşti?
Nişte foşnete, apoi mama a venit la telefon.
— Cine e la telefon?
— Eu sunt, mamă, am spus eu obosit.
— Adrian? Nu am auzit telefonul.
— Ea m-a sunat.
Acum a tăcut şi ea.
— Tot întreabă de tine, a spus ea după o clipă.
Mi-am masat tâmpla.
— Nu înțelege de ce nu eşti aici, a spus ea. Iar eu nu pot să-i explic.
— Păi, poate că n-ar fi trebuit să o duci într-un alt stat, am spus eu, pe un ton mai tăios decât intenționasem.
— Am şi eu o viață, Adrian. Chiar dacă tu nu vrei să faci parte din ea.
Orice armistițiu la care ajunseserăm ieri la telefon, când o sunasem să o întreb cum s-o spăl pe Grace, se încheiase oficial.
— Îi dau telefonul lui Audrey să-i spui la revedere, a spus ea scurt, terminând clar cu mine.
S-au auzit iar foşnete şi apoi bunica a revenit pe fir.
— Adrian?
— Bunica, te iubesc. Trebuie să plec, bine?

Mi se îneca vocea.
— Bine. Ai grijă de tine. Ne vedem curând. Pa, pa!
Am închis, am strâns tare din ochi şi am expirat prelung.
Era limpede că mă aflam în toiul unei lupte pentru custodie, iar singurul mod în care puteam să obțin drept de vizitare era să accept să fac pace cu Richard şi să mă duc acolo – ceea ce nu aveam de gând.
M-am simțit brusc epuizat, de parcă aş fi fost pedepsit că am principii.
M-am întors la cafea. Telefonul a sunat iar şi m-am uitat în jos la el, aşteptându-mă într-un fel să fie bunica. De data asta era Vanessa. Am zâmbit la ecran şi am apăsat pe butonul de răspuns.
— Hei...
— Adrian, am nevoie de ajutor. E o urgență.
Am pus cana de cafea jos şi am pornit imediat spre uşă.
— Ce s-a întâmplat?
— Trebuie să vii cu mine acasă la tata.
M-am oprit cu mâna pe clanță.
— La tatăl tău acasă?
— Adică nu e de sunat la poliție, dar sigur e urgent, şi am nevoie de cineva puternic să mă ajute. Mâna îmi e prea slabă, la Brent acasă nu e nimeni şi pe altcineva nu cunosc.
— Ok. Lasă-mă puțin ca să mă îmbrac, am spus eu, pornind direct spre camera mea.
— Nu pune pe tine haine de care să-ți pară rău că le stropeşti cu benzină şi le dai foc.
Vanessa a lăsat-o pe Grace cu yoghina – al cărei nume real era Dawn. Eu conduceam.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, intrând pe autostradă.
Îşi frângea mâinile.
— Au căzut nişte chestii peste el şi acum e blocat.
M-am întors repede să mă uit spre ea.

— Blocat? Adică prins *sub* ceva?
A dat din cap.
— Da, dar numai picioarele îi sunt prinse. A reuşit să mă sune. Nu se află într-un pericol iminent. Nu cred că e rănit sau ceva. Doar că nu poate să iasă singur.
Am clătinat din cap.
— Şi n-ai sunat la Urgenţe? Ar fi ajuns acolo mai repede.
— Nu pot să chem poliţia în casa aceea. Ar trece-o pe lista neagră.
Mi-am coborât sprâncenele.
— Pe lista neagră? Dar ce are?
A expirat prelung.
— Ştii că îţi spuneam eu de muntele de rahat? Şi tu ai fost cavaler şi ai spus că vrei oricum să fii prieten cu mine?
Am schimbat banda.
— Da...
— Ei, asta e alunecarea de teren.
Un sfert de oră mai târziu, am parcat în faţa unei case cu etaj din Eagan. Vanessa a sărit din maşină, a luat-o la fugă pe alee şi a intrat în casă fără să mă aştepte. Când am ajuns în urma ei, m-am oprit brusc în uşă.
M-am izbit de miros ca de un zid.
Am intrat încet pe hol, cu cotul la nas. Nu mai văzusem ceva asemănător. Nu în viaţa reală.
Grămezi până la tavan, cât vedeai cu ochii. Porcării peste tot, efectiv. Fiecare suprafaţă netedă era blocată cu o grămadă de ceva.
Canapeaua micuţă din sufragerie era acoperită complet cu un soi de colecţie de reviste/ziare depozitate în teancuri atât de înalte, încât blocau lumina care intra pe fereastră. Pe o comodă era un blender stricat, plin cu capace de sticlă, şi alături, o tărtăcuţă putrezită, în jurul căreia bâzâiau musculiţe. Peste tot, containere pline cu Dumnezeu ştie ce, aliniate la perete, o jantă de maşină, o cutie plină cu rame

de fotografii rupte, un coş de nuiele alb, cum se foloseau la nunţi prin anii optzeci, care avea în el o butelie roz cu metalul înfundat...
Exista un soi de haos ordonat în toată nebunia aia. Anumite lucruri păreau a fi grupate. Un teanc de jocuri de societate pe un scaun, o colecţie de CD-uri. Dar peste tot vedeai gunoi şi mâncare stricată. Bibelouri şi ustensile defecte şi inutilizabile.
Vanessa m-a strigat de undeva dinăuntrul casei şi mi-am făcut loc peste harababura de pe jos până la un hol care era aşa de încărcat de lucruri, încât a trebuit să mă întorc într-o parte ca să pot să trec. Vanessa stătea în picioare într-o cameră din capătul holului, încercând să ridice un dulap căzut peste un morman de haine.
— Îl ridic eu, am spus şi apoi l-am ridicat, rezemându-l de perete.
Abia după ce l-am mutat, mi-am dat seama că sub el era un om.
Vanessa deja începuse să-l dezgroape pe tatăl ei din grămada de cămăşi şi pantaloni.
— Tată, eşti OK? a întrebat ea, ridicându-l în picioare.
El s-a şters de transpiraţie, cu o şosetă încă agăţată de umăr.
— Sunt bine, sunt bine, fluturaş. Am pus nişte haine într-un sertar şi probabil au fost prea grele. S-au răsturnat peste mine. Dar am avut ceva moale pe care să cad.
Vanessa s-a uitat la mine cu un aer obosit.
— Mulţumesc de ajutor!
Tatăl ei mi-a aruncat un zâmbet larg, ca de vânzător de maşini la mâna a doua.
— Nu am făcut cunoştinţă formal, a spus el, întinzând mâna. Gerald Price.
Îmi era greaţă. Începuseră să mi se umezească ochii.

— Adrian Copeland, am reuşit eu să spun şi i-am strâns mâna.
Gerald şi-a băgat mâinile în buzunare şi a început să se legene pe călcâie, jovial.
— Deci Vanessa mi-a zis că eşti avocat.
Mi-a zâmbit ca şi cum totul era în regulă. Ca şi cum nu abia ce ridicasem un şifonier de pe el, ci ne întâlnirăm din întâmplare la brutărie, sau ceva.
Nu puteam să fac conversație cu el acolo, stând între mormanele acelea de gunoi. Aveam probleme cu respirația. Nu numai din cauza mirosului, dar şi din cauză că încăperea era atât de încărcată de mizerii, încât îmi stârnea anxietatea. Podeaua nu era dreaptă. Stăteam pe pături şi şosete făcute ghem, iar capul îmi era prea aproape de tavan. Mă simțeam claustrofobic.
— Scuze, mă iertați. Trebuie să ies.
I-am lăsat acolo. Nu m-am oprit până când n-am ajuns pe verandă şi am tras cu lăcomie aer proaspăt în piept.
Cum crescuse Vanessa în mizeria asta, *în puii mei?* N-aş fi putut spune că propria copilărie fusese lipsită de traume, dar asta mă făcea să pun mâna pe telefon să-i mulțumesc mamei.
Trei minute mai târziu eram tot pe verandă, când Vanessa a ieşit şi s-a trântit pe banca veche unde mă retrăsesem eu, lângă plasa de la uşă.
Am clătinat din cap.
— Uau.
S-a strâmbat.
— Prefer un cuvânt mai dur, dar mă rog.
M-am uitat la ea.
— Scuză-mă, n-am vrut să fiu necioplit acolo. Pur şi simplu simțeam nevoia de aer.
A oftat.
— E copleşitor, ştiu. Mai ales dacă nu eşti obişnuit.

— Tu te-ai obişnuit?
— M-am obişnuit cu o groază de rahaturi.
A râs un pic, fără veselie.
— Odată, am găsit un raton care îşi făcuse culcuş într-un dulap. Din clipa în care îți dai seama că îți mai lipseşte doar o fereastră deschisă într-o baie plină de mizerii ca să trăieşti alături de panda gunoieri, începe a doua parte a vieții tale.
Am râs, cu toate că nu era de râs.
M-a înghiontit în braț.
— Deci tot mai crezi chestia aia cu „familiile care sunt mai bune la PR”?
Am pufnit şi am clătinat din cap, uitându-mă în curte.
— Întotdeauna a fost aşa?
A inspirat adânc şi a expirat în aerul rece.
— Cam aşa. Dar acum e mai rău ca niciodată, sincer, a recunoscut ea. Situația se înrăutățeşte de fiecare dată când se întâmplă ceva. Mama. Melanie. Annabel. Cred că ăsta e modul lui de a gestiona lucrurile.
A băgat mâna pe sus, sub tricou, şi a scos de acolo un tub galben de balsam de buze.
M-am uitat la ea cu ochii mijiți.
— Tocmai ai scos ăla din sutien? am întrebat-o, uitându-mă cum se dă cu el.
— Da. Colanții nu au buzunare. Plus că e frig şi nu iese din tub dacă nu îl țin la căldură. Eu îi spun balsam de sâni.
A plescăit din buze.
— Vrei şi tu?
Mi l-a întins.
— Nu. Nu îmi place gustul.
— Da, e cam scârbos. Dar îți face buzele super moi.
Şi-a lipit iar buzele şi a băgat tubul în sutien.
M-am oprit cu privirea pe buzele ei o fracțiune de secundă. *Chiar* păreau moi...
M-am uitat în altă parte.

Pe aleea casei de vizavi a oprit o maşină.
— A, deci *acum* a venit, a mormăit ea.
— Cine?
Şi-a frecat braţele cu mâinile.
— Brent. Locuieşte acolo cu iubitul lui, Joel.
— Câţi ani are fratele tău?
— Douăzeci şi unu. Şi Joel la fel. Sunt iubiţi din liceu. Locuieşte acolo de la cincisprezece ani.
Am arcuit o sprânceană.
— Tatăl tău i-a dat voie?
A ridicat din umeri.
— Oricum stătea acolo tot timpul. Era chiar vizavi. Şi tata îl obliga să vină acasă la cină zilnic şi de sărbători. Era un fel de situaţie în care toată lumea avea de câştigat. Brent scăpa din casă şi tata putea să-şi pună rahaturile în camera lui.
A râs sec.
— Joel are o familie plăcută. Brent stă bine acolo. El are cel mai mare potenţial dintre noi să scape oarecum neafectat de familia asta tâmpită, a mormăit ea.
Ne-am uitat la Brent, cum coboară din dreapta. S-a oprit şi s-a uitat la noi o secundă, înainte să ne facă cu mâna. Pe urmă s-a dus la portbagaj, a luat nişte sacoşe de cumpărături şi a intrat în casă împreună cu un alt tânăr.
— Şi deci cu ce se ocupă? am întrebat eu.
S-a strâmbat.
— Cu cheltuitul banilor? A fost student. A făcut facultatea de afaceri, dar a absolvit primăvara trecută. Refuză total să-şi găsească o slujbă. Întotdeauna găseşte câte o chestie de nişă de care e super încântat.
— Cum ar fi?
— O, Doamne, suplimente naturiste, produse de îngrijire a pielii, ce vrei tu. Ca să fiu sinceră, colanţii de la el *chiar* mi-au plăcut.
A suflat în pumni.

— Acum încearcă să mă convingă să investesc în nu ştiu ce afacere pe care vrea s-o înceapă. Nu sunt interesată.
— De ce nu merge pur şi simplu la bancă? Să ia un împrumut.
A strâns din buze.
— Nu poate. Scorul lui de credit e naşpa. Scorul nostru, al tuturor, e naşpa. Când s-a îmbolnăvit Melanie, am pierdut aproape tot. Facturile medicale erau astronomice şi asigurarea nu acoperea nici măcar jumătate. Tata a trebuit să-şi declare falimentul. În cele din urmă, am ajuns să trăim bazându-ne pe cardurile de credit.
S-a ridicat.
— Vrei să mă aştepți în maşină? Poimâine se ridică gunoiul. Mă gândesc că dacă tot plătesc serviciul, aş putea să umplu şi tomberonul. Îmi dau seama că e un efort inutil la momentul ăsta, dar tot e ceva.
M-am ridicat.
— Te ajut.
S-a oprit la uşă.
— Eşti sigur? Acolo e cel puțin un tip de hepatită.
— Dacă tu faci hepatită, fac şi eu, am mormăit eu.
A râs şi ochii i-au sclipit într-un fel care m-a făcut imediat să mă bucur că m-am oferit.
Nu voiam să intru din nou acolo – dar nici ea nu voia. Iar eu voiam să o ajut. Chiar dacă ceea ce făceam noi era inutil, faptul că o făceam să se simtă mai puțin singură nu era.
Gerald stătea în bucătărie când am revenit în casă şi sufla - într-o cană cu supă.
— Se întoarce, a mormăit el.
Vanessa i-a aruncat o privire, în timp ce scotea de sub chiuvetă nişte saci de gunoi. Pe unul dintre ei i l-a împins în piept.
— *Ajutor.*
El a măsurat-o din ochi.

— Să te ajut cu ce? Rogu-te, mai exact ce vrei tu să arunci, fata mea?
— Gunoiul, a spus ea. Şi tu la fel.
— Aici nu sunt gunoaie. Tot ce e în casa asta are un rost.
Ea a luat în mână o vază spartă.
— A, da? Şi care este rostul ăsteia?
A clătinat vaza.
— Imediat ce găsesc cioburile lipsă, le lipesc la loc, a spus el, cu o mină absolut serioasă.
Ea a expirat lent, cu răbdare, şi a pus vaza pe dulap, cu zgomot.
— Tată! Casa asta nu e deloc OK. Eu înțeleg că e greu, dar trebuie să mă ajuți. Avem trei saci. Sacii ăştia vor fi umpluți şi scoşi afară. Poți să faci asta.
El s-a încruntat. Apoi s-a întors spre mine.
— Ce intenții ai cu fata mea?
— Tată! Concentrează-te! s-a răstit Vanessa.
Am ridicat mâinile.
— Sunt aici doar să ajut.
M-a privit mijind ochii şi Vanessa a pufnit.
— Trei saci. Tu te duci sus, a spus ea, împingându-l iar în piept cu sacul de gunoi.
Gerald s-a mai uitat o dată la mine cu ochii mijiți şi a pus cana jos. Apoi a smuls sacul şi a pornit pe scări, bombănind încet.
Vanessa l-a privit îndepărtându-se şi pe urmă s-a întors spre mine, expirând zgomotos.
— Deci vrei să vezi ceva?
A zâmbit.
Am ridicat din umeri.
— Sigur.
M-a condus înapoi pe holul îngust şi a deschis o uşă. Camera era plină de biciclete. *Plină.* Erau puse una peste alta, ca într-un soi de cimitir macabru de biciclete. Biciclete

Mountain Bike cu jantele îndoite, biciclete Fat Bike cu cauciucurile sparte, biciclete de copii ruginite, cu roțile ajutătoare încă ataşate de ele.
— Asta a fost camera mea, a spus ea. Dormeam acolo, sub cea cu pompoane şi coşuleț. Înainte de biciclete, a adăugat ea.
Nu o spusese cu nicio urmă de regret. Doar îmi arăta. Ca şi cum putea să separe ceea ce era acum de ceea ce fusese, fără să se întristeze.
Cred că ăsta era cel mai impresionant lucru la ea. Mai ales acum, când vedeam şi partea cealaltă. Nu lăsa nimic să o doboare. Lua lucrurile ca un sac de box care încasează un pumn. Se îndoia, dar pe urmă revenea la loc. Era atât de rezistentă!
Eu nu eram aşa. Nu puteam să las lucrurile să treacă.
Mi-am încrucişat brațele la piept şi m-am rezemat de cadrul uşii.
— Protecția Copilului s-a implicat vreodată?
Vanessa a clătinat din cap şi s-a rezemat cu spatele de cadrul uşii.
— Adică au fost chemați. Dar în rarele cazuri în care au venit, el apărea cu o găselniță în ultimul minut, făcea casa locuibilă şi ne lăsau să stăm acolo. Erau singurele dăți când îl vedeam că se dă peste cap.
S-a uitat iar la mine.
— Tata a făcut multe tâmpenii, dar întotdeauna a reuşit să păstreze familia unită. Pentru el, familia e cel mai important lucru. Chiar dacă are un fel ciudat de a o arăta, a bombănit ea.
M-am uitat iar în cameră. Începeam să nu mai simt mirosul casei, slavă Domnului.
Mai existau lucruri de-ale ei pe pereți, pe jumătate acoperite de muntele de biciclete. Urme ale unei vieți abandonate. Postere cu Pussycat Dolls, oglinda unei măsuțe de toaletă cu

fotografii lipite de ea, o cocardă albastră, primită pentru un premiu întâi.
Mă întrebam cum trebuie să fi fost să creşti într-un astfel de loc. Uşor nu putea fi. Probabil că Vanessa s-a ridicat din cenuşă ca o pasăre Phoenix.
— Ar trebui să ne apucăm de treabă, a spus ea.
A pornit spre bucătărie şi eu m-am dus după ea. A început să arunce gunoaie în sac din mers.
— Aşa, ca să ştii, o să se lupte cu mine pentru fiecare lucru. O să caute prin saci, aşa că asigură-te că gunoiul poate fi justificat.
— Gunoi justificat. Am înțeles.
Am luat o pungă de chipsuri cocoloşită şi o cutie unsuroasă de mâncare chinezească.
— Sunt nişte plicuri aici, am spus eu, arătând spre măsuță.
— Să le punem teanc? Se pare că astea sunt pentru sora ta.
Ea se uita la un toaster cu cablul ros.
— Da. Mersi.
A băgat toasterul în sac.
Era îngrijorător. Casa asta reprezenta un mare pericol de incendiu. Ieşirile erau blocate, aragazul era înconjurat de mizerii. Puteam să pun pariu că detectoarele de fum nu funcționează, şi era imposibil ca el să găsească un extinctor în mizeria aia. Era periculos. Nu îmi plăcea deloc ideea că Grace ar putea să stea aici. *Deloc.*
— Annabel a stat aici cu copilul?
Vanessa a clătinat din cap.
— Nu, niciodată nu a stat aici cu copilul. Stătea într-o casă prin Hopkins, cu câteva fete. Când a început să se drogheze, au dat-o afară şi a stat aici câteva săptămâni. N-am idee unde a dormit. Vechea *ei* cameră e plină de piese de maşini.
M-am învârtit prin sufragerie, lăsând în urmă lucruri care erau aşa de evident gunoaie, încât mă făceau să strâng din ochi. Am găsit alte plicuri şi le-am pus peste teanc. Pe urmă

altele. Şi altele. Ai fi zis că le ia din cutia poştală, le pune pe undeva, prin sufragerie, şi pe urmă uită de ele.
— Sunt o groază de plicuri aici. Ai spus că tu plăteşti facturile, nu?
— Da. Toate chestiile importante vin pe adresa mea.
S-a strâmbat văzând un acvariu de plastic cu o roşie stricată înăuntru. S-a uitat la mine pe deasupra lui.
— Pun pariu că azi-dimineaţă, când te-ai trezit, nu ţi-ai imaginat de câte ori vei spune „ce puii mei?” până la ora zece.
Am pufnit.
S-a uitat prin sufragerie şi a oftat.
— Ştii, de obicei, nu sunt umilită atât de frecvent în faţa aceleiaşi persoane. Pentru mine e un nou record personal.
— Nu trebuie să te jenezi din cauza asta. Nu e vina ta, am spus eu.
— Unde e teancul cu plicuri? a întrebat Vanessa, fluturând unul alb. Am mai găsit unul.
Am făcut semn cu capul spre măsuţă şi s-a dus acolo. S-a uitat la teancul pe care îl formasem şi a luat plicul de deasupra. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos. Pe urmă, a rupt plicul şi a stat să-l citească, tot mai încruntată.
— Ce este? am întrebat-o eu.
A clătinat din cap şi s-a uitat de la foaia pe care o citea la teancul de plicuri.
— O, Doamne..., a oftat ea. E mult mai rău decât credeam.
Am lăsat jos sacul de gunoi.
— Ce e?
M-am apropiat de ea şi i-am luat hârtia din mână.
Era o factură primită de Annabel pentru servicii medicale de urgenţă.
Am privit teancul de plicuri, am luat cam jumătate şi m-am uitat prin ele. Probabil erau vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de facturi acolo. De la clinici, de la urgenţă, de la spitale.

Vanessa s-a uitat la mine, albă la față.
— Era în căutare de droguri. Se prefăcea bolnavă ca să primească rețete.
S-a oprit.
— Şi făcea asta când era însărcinată.
Vanessa a tăcut tot drumul spre casă. După ce am intrat în parcare şi am oprit motorul, a rămas aşa un moment, privind prin parbriz.
— Ascultă, am spus eu. A fost o singură dată la clinică în timp ce era însărcinată. Şi nu ştim dacă a luat medicamentele care i s-au prescris.
A clătinat din cap.
— Nu înțeleg cum poate un medic să-i dea unei femei însărcinate un narcotic.
— Sunt obligați. Medicii nu pot să demonstreze că există sau nu există durere. Dacă refuză să-i dea medicamente pentru controlarea durerii, pot fi dați în judecată.
A inspirat adânc şi pe urmă s-a întors pe scaun, ca să mă privească în ochi.
— Vrei să mergem azi la Duluth?
Mi-am încrețit fruntea.
— Poftim?
— La Duluth. Ştii, e un drum de două ore spre nord. Am putea să vedem luminițele de Crăciun la Bentleyville şi să ne plimbăm în jurul lacului.
Am tras aer în piept, printre dinți.
— Nu ştiu ce să spun...
— Ce e?
— De ce să nu stăm aici? Aş putea să pregătesc prânzul.
A zâmbit.
— A, am înțeles. *Vrei* să stai cu mine, dar nu îți place spontaneitatea.
— Pot să fiu spontan, am spus eu defensiv.
A rânjit.

— A, da? Când ai făcut ultima oară ceva care nu a fost plănuit cu grijă? Iar chestiile de prin clădirea ta nu se pun. Aia e tot locuința ta.
— Păi, azi am salvat un om dintr-o avalanşă.
A râs. Era plăcut să văd cum revine veselia pe fața ei.
— Nu se pune, a spus ea, zâmbind. Tu rezolvi lucruri, aşa că urgența de azi a făcut parte din domeniul tău. Mă refer la un lucru *distractiv* pe care te-ai hotărât să-l faci cu adevărat pe neaşteptate, instinctiv.
Nu exista niciun astfel de lucru.
Cum putea femeia asta să mă citească aşa de bine?
Când a văzut că nu răspund, a ridicat capul.
— Aşa mă gândeam şi eu. Ție îți place predictibilitatea.
Şi-a îngustat pleoapele.
— Pun pariu că de-asta îți place slujba pe care o ai.
— Cum adică?
— Îți place să deții controlul. Şi cum altfel ai putea să te simți stăpân pe destinul tău, decât să învingi în ciuda tuturor dovezilor aduse de ceilalți? Să faci din vinovați nevinovați.
M-am gândit la cele spuse de ea.
— Nu am interpretat niciodată lucrurile în felul ăsta.
— Nu eşti aşa de greu de înțeles, Adrian Copeland. Până şi *hobbyurile* tale sunt planificate. Alergi în curse pentru care te pregăteşti luni întregi, munceşti, munceşti şi iar munceşti – eşti un om supus deprinderilor. Total obsedat de control. Până şi afurisitul tău de sertar cu mărunțişuri e organizat.
Am ridicat o sprânceană.
— Te-ai uitat în sertarul meu cu mărunțişuri?
— Căutam o linguriță de cafea. Nu eram *deloc* pregătită să văd asta. Toate agrafele erau aranjate pe culori, iar pentru bateriile scoase din pachet aveai o cutiuță specială...
S-a cutremurat.

— Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta. M-a speriat rău de tot.
Am pufnit.
— Îți promit că n-o să ți se întâmple nimic dacă faci azi ceva ce nu ai avut în plan.
Mi-a zâmbit.
— Vino cu mine! O să fie o aventură. Şi pe malul Lacului Superior e un restaurant italienesc care are cea mai bună mâncare italienească din Minnesota, jur!
Era o apreciere maximă, venind din partea ei.
— Nici nu-mi amintesc când am fost ultima dată în nord, am spus eu, oarecum îngândurat. Tata mă duce acolo, dar n-am mai fost de o grămadă de timp.
— Tu pierzi. North Shore e absolut superb. Deci. Duluth. Mergem?
A aşteptat să răspund, ca un cățel care dă din coadă.
— OK. Dar *eu* conduc.
A bătut din palme încântată.
— Ura!
Am zâmbit. Mi-am dat seama că atunci când făceam ce vrea ea mă simțeam cumva euforic. Era un soi de augmentator al bunei dispoziții pentru mine – chiar şi atunci când nu făceam decât să strângem gunoi dintr-o casă ultraîncărcată. O plăceam.
Şi asta iar mă făcea să mă simt un pic euforic.

CAPITOLUL 10

CUM SĂ AFLI CE ÎȚI LIPSEŞTE FOLOSIND ACEST TRUC CURIOS!

ADRIAN

Am intrat în birou luni dimineața, după un drum la tribunal, cu senzația că weekendul meu de două zile a fost o plecare de şase luni din viața mea. În ciuda adevăratelor porcării pe care acum le aveam de întâmpinat oră de oră, zâmbeam.

Îmi petrecusem tot weekendul cu Vanessa. Ieri nu ajunseserăm înapoi acasă de la Duluth decât spre miezul nopții.

Înfofoliserăm copilul şi ne plimbaserăm pe sub luminițele de Crăciun din Bentleyville, localitatea fiind gătită complet pentru sărbători. Băuserăm ciocolată caldă, luaserăm masa la un restaurant de pe malul Lacului Superior – şi Vanessa avusese dreptate. Era cea mai bună mâncare italienească din Minnesota.

Mă simțisem bine. Mă simțisem *grozav.* Nu îmi mai aminteam când mă simțisem aşa de bine la o întâlnire – nu că aceea ar fi fost o întâlnire. Dar nu puteam să nu observ că nu mă mai distrasem aşa de bine cu cineva de mult timp. Vanessa mă făcea să râd. Mă făcea *să uit.* Să uit totul, în afară de ceea ce făceam în momentul acela. Mi se părea o odihnă pentru suflet. Trăisem într-o presiune constantă cu serviciul, cu mama, cu Richard şi acum cu despărțirea de Rachel, şi brusc atenția mea era distrasă, mă simțeam bine şi toți factorii aceia de stres dispăruseră. Sau erau cumva

mai atenuați. Contau mai puțin. Şi mă întrebam dacă la asta se referea Vanessa când spunea că trebuie să existe întotdeauna un lucru pe care să-l aştepți cu nerăbdare. Numai că lucrul pe care se părea că îl aştept eu cu nerăbdare era *ea.*

Nu într-un mod nepotrivit. Pur şi simplu, voiam să văd ce va mai face. Era ca şi cum aş fi descoperit un restaurant mişto, iar meniul nu era niciodată acelaşi, iar eu voiam să mă tot duc acolo ca să văd ce mai servesc.

Becky stătea la uşa biroului, aşteptându-mă ca în fiecare dimineață, cu cafeaua mea în mână, privindu-mă cu aerul cercetător pe care îl avea în ultimul timp, încercând să-mi ghicească starea.

— Ai fost la salonul de bronzat sau ceva? m-a întrebat ea, - întinzându-mi paharul cu cappuccino. Pari mai luminos.

Am ocolit biroul, m-am aşezat şi mi-am deschis servieta să scot dosarul Keller.

— Nu, am spus eu, neluându-i în seamă ochii mijiți. Ce program am azi?

— Ai o întâlnire de consultanță la zece, prânzul cu Marcus la unsprezece şi un sfert, ca să discutați cazul Keller, iar restul zilei e liber.

S-a uitat în jur.

— Ăă, unde e cățelul? *Mai ştii* că ai un cățel, da?

— Cu tot rahatul pe care îl face? Cum aş putea să uit?

Am deschis laptopul.

— L-ai lăsat acasă? Nu poate să stea toată ziua închis în apartament, o să se simtă singur.

— Îl are pe demonul care îl posedă să-i țină companie.

S-a strâmbat la mine.

M-am străduit să nu mă vadă zâmbind.

— E cu o prietenă. Îl țin până va fi adoptat.

Nu am ridicat ochii să-i văd privirea triumfătoare.

Vanessa îl simpatiza pe Harry. Mă rugase să îl las cu ea cât sunt eu la serviciu şi eu acceptasem cu plăcere.
Am intrat pe e-mail.
— Vreau să o suni pe Sonja Duggar, să vezi dacă e disponibilă. S-ar putea să am pentru ea o slujbă cu normă întreagă. Şi nu îmi pune nimic în program după prânz. Iar plec mai devreme. O să termin de ascultat înregistrările din cazul Buller acasă.
Becky nu şi-a exprimat opinia asupra acestui fapt, aşa cum făcea de obicei. O Becky tăcută era motiv de îngrijorare, aşa că am fost nevoit să ridic privirea să mă asigur că nu a murit acolo.
Se uita la mine cu gura căscată.
— Pleci acasă mai devreme? *Iar?*
Mi-a bipăit telefonul şi l-am scos din buzunar. Era un video de la Vanessa. Harry, cu scutecul pe el, mârâind la piciorul unui scaun. Am râs.
Alaltăieri, când îmi luase telefonul, îmi schimbase imaginea de lock screen cu o fotografie cu noi doi. Nu observasem decât peste câteva ore.
Nu o schimbasem.
În fotografie, ea purta colierul acela stupid din cereale, iar eu, tricoul cu crabul din Maryland şi o brăţară luminoasă la mână. Braţul ei era plin de abţibilduri. Copilul zâmbea, iar căţelul stătea cu limba scoasă. Era ceva aşa de colorat, distractiv şi vesel fix în mijlocul telefonului meu negru şi serios – şi mă făcea să zâmbesc ori de câte ori o vedeam.
— Ce se întâmplă? m-a întrebat Becky. Eşti drogat?
M-am uitat la ea printre pleoape.
— Nu, nu sunt drogat.
Mi-am întors privirea spre computer.
— Pur şi simplu, am avut un weekend plăcut.

- E vorba de *o fată?*

Şi-a înăbuşit un strigăt cu mâinile.

— O, Doamne, dacă e o fată, e ceva serios. Horoscopul tău de azi zicea că sufletul tău pereche e prin preajmă!
M-am strâmbat. Eram aceeaşi zodie, iar idiotul cu care era Becky prietenă clar nu era suflet-pereche pentru cineva, darămite pentru ea.
Am aşteptat o clipă înainte să răspund, doar ca să o torturez.
Becky se învârtea efectiv ca un titirez.
— E o vecină, am spus eu. O cheamă Vanessa şi suntem doar prieteni.
A chițăit, ignorând clar partea cu „doar prieteni."
— O, Doamne! OK, spune-mi tot. Cu ce se ocupă? E frumoasă?
Pe urmă, a încetat să mai țopăie şi a devenit serioasă.
— Tu nu eşti sumbru şi întunecat ca în *Interviu cu un vampir,* nu?
I-am aruncat o privire, timp în care a sunat telefonul. Era detectivul particular pe care îl angajasem şi care răspundea la mesajul meu.
— E YouTuber. E frumoasă. Şi încă o dată, suntem doar prieteni, am spus eu, apoi am apăsat butonul de răspuns şi am dus telefonul la ureche.
— Adrian la telefon.
— Tom Hillbrand. Am primit mesajul tău.
M-am răsucit cu scaunul, cu spatele la Becky.
— Îți mulțumesc că mi-ai răspuns aşa de repede. Inelul a fost furat vineri. La secția de poliție din Eagan a fost depusă o plângere semnată de Vanessa Price. Poți avea acces la asta?
S-a auzit vântul în telefon, ca şi cum ar fi fost afară.
— N-ar trebui să fie o problemă. Ceva trăsături distinctive?
— Zicea că are o inscripție pe interior. „Kismet."
— Bun. Mi-e mai simplu să ştiu ce caut. Cât de tare vrei să intrăm în asta? E destul de simplu să-i trimit pe băieți la -

casele de amanet, dar dacă nu e acolo, s-ar putea să fie destul de scumpă căutarea.
Mi-am netezit cravata.
— Indiferent cât costă. Are valoare sentimentală. Tu găseşte-l.
— S-a făcut. Te țin la curent.
Am închis.
Nu îi spusesem Vanessei ce încerc să fac. Nu voiam să-şi facă speranțe. Dar dacă putea să găsească cineva inelul, acela era Tom.
M-am răsucit înapoi cu scaunul şi am găsit-o pe Becky stând acolo ca o statuie de marmură. Se albise la față.
— Tu eşti Pătrățele Dumnezeieşti, a spus ea dintr-o suflare.
M-am întins peste birou să iau un pix.
— Poftim?
— Pătrățele Dumnezeieşti, a şoptit ea. Tipul cu duba albă, fără geamuri. Nu pot să cred că se întâmplă asta...
— *Ce* nu poți să crezi că se întâmplă? am întrebat-o eu, apăsând capacul pixului.
— E cea mai tare zi din viața mea. Mă aflu în prezența unui erou.
Am rămas cu pixul suspendat deasupra unui blocnotes.
— Becky, îți dau cinci secunde să-mi spui despre ce vorbeşti, şi pe urmă o să te rog să pleci, am spus eu.
— Fata cu care te vezi tu e Vanessa *Price?* Vorbeşte despre tine. În videoclipurile ei. Pătrățelele tale sunt faimoase!
Am înlemnit.
— Cum?
Ea deja îşi scosese telefonul şi tasta febrilă pe ecran. Mi-a pus telefonul în față.
— UITE!
În videoclip era Vanessa, care stătea în baie, în dimineața când o cunoscusem, după hainele cu care era îmbrăcată.
M-am uitat la ea cu ochii mari.

După care a început să vorbească *despre mine.*

CAPITOLUL 11

FĂ TESTUL ĂSTA CA SĂ VEZI CE PERSONAJ DIN THE OFFICE EŞTI!

VANESSA

Era ora două şi jumătate, luni. Harry Puppins dormea înfăşurat în scutec în patul de cățel pus în baia mea. Pregătisem căruciorul lui Grace şi tocmai îmi luam cheile, ca să dau o fugă la magazin, când a bătut cineva la uşă. Am deschis şi l-am văzut pe Adrian, stând acolo cu o sprânceană ridicată, sprijinindu-se cu o mână de cadrul uşii, îmbrăcat în costum şi cu cravata puțin lărgită.
— *Pătrățele* Dumnezeieşti?
Zâmbea larg.
Se uitase la alte videoclipuri de-ale mele.
I-am zâmbit şi am ridicat mâinile, dând din umeri.
— Eu nu spun decât adevărul.
A râs. Era teribil de amuzat. *Slavă Domnului!*
Deşi nu dădusem informații revelatoare despre el, nu ştiam dacă nu cumva l-ar deranja să devină subiect pe canalul meu. Era clar că nu.
Şi era bine că nu i se părea aiurea că vorbesc despre el, pentru că urmăritorii mei *îl iubeau.*

Fără să fi fost văzut şi amintind de el o singură dată, Adrian era de departe cel mai cerut subiect pe care îl avusesem vreodată, în afară de scurta mea poveste de amor cu Drake Lawless. Mă implorau să le mai spun ceva despre el.
Trebuia să mai fac un vlog, şi asta în curând.
S-a uitat peste mine şi a văzut-o pe Grace în scaunul de maşină.
— Plecai undeva?
M-am uitat peste umăr şi apoi iar la el.
— Da. Mă duceam să iau un brad de Crăciun.
Am făcut o pauză.
— În fine, un fel de brad. Nu pot să car singură un brad adevărat, aşa că voiam să mă duc la Whole Foods, să văd dacă nu au şi mai mici, în ghiveci, sau ceva.
Am înclinat capul.
— Tu de ce n-ai brad? E decembrie.
— N-am nevoie de brad. Sunt singur.
Am râs.
— Şi? E *Crăciunul.*
L-am tras uşor de cravată.
— Vrei să vii cu mine?
El a aruncat o privire pe hol şi apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet care îi lumina ochii.
— Păi azi aveam de gând să fac schimbul de ulei la duba albă, fără geamuri, dar cred că aş putea să-mi fac timp şi pentru asta.
Am pufnit.
— Ai face bine să nu laşi chestia asta să ți se urce la cap. Trebuie să vorbesc despre viața mea în videoclipurile mele, iar tu eşti ridicol de atrăgător. Nu ştiu ce ai vrea să fac.
A zâmbit şi s-a desprins de uşă.
— Dă-mi cinci minute să mă schimb.
Adrian a insistat iar să conducă el. Maşina lui era un BMW cu două uşi, gri-albăstrui. Nu încăpea în ea nici măcar

scaunul copilului, darămite un brad. Nici măcar unul în ghiveci nu încăpea. Aşa că am luat maşina mea, GMC Acadia.
În ciuda faptului că mă avertizase că merge cu viteză, era foarte grijuliu şi atent când era copilul în maşină.
Mirosea tare bine. Parfumul lui, sau cu ce se dăduse, era super fresh şi mirosul se răspândea în maşină. Trăgeam aerul pe nas special ca să-l simt.
— Întotdeauna pleci de la serviciu aşa devreme? l-am întrebat eu, când aşteptam la semafor. Şi săptămâna trecută ai venit devreme.
— Nu, a spus el cu ochii la drum. De obicei, lucrez până târziu. Câteodată nu ajung acasă decât la miezul nopții. Plec mai devreme când trebuie să o duc pe bunica la doctor, dar cam atât.
— Te duci cu bunica la doctor?
— Mă duceam. Până în octombrie, când încă mai locuia aici.
Vai.
Omul ăsta era uluitor. Vreau să zic, din toate punctele de vedere. Nu îmi dădeam seama de ce nu e peste tot pe Tinder, să le lase pe femei să se cațăre pe el ca pe scară, decât dacă nu avea un micro-penis de care să se ruşineze. Eu m-aş fi cățărat pe tipul ăsta indiferent ce ar fi avut în pantaloni.
Poate *chiar* avea un micro-penis...
Poate că de-asta nu trimitea *dick pics*...
Poate că la asta se referea când spunea „uimire şi surpriză...”
Mi-am înăbuşit o exclamație şi m-am uitat pe furiş spre şlițul lui.
— Asistenta mea e obsedată de tine, a spus el, pătrunzând în gândurile mele.
Mi-am întors rapid privirea de la organele lui genitale.
— Nu e din Monett, Missouri, nu?

A râs.
Era altfel în după-amiaza asta. Cumva mai senin. Mai mult domnul Bingley şi mai puțin domnul Darcy.
— Azi nu eşti aproape deloc sumbru, am spus eu. Nu ştiu cum să interpretez.
A zâmbit cu ochii la drum.
— Cred că e de la burete.
Am ridicat picioarele şi mi le-am strâns sub mine pe scaun.
— Să ştii că am o groază de idei bune.
El a virat în parcarea de la Whole Foods.
— Cum ar fi?
— Cum ar fi că ai nevoie de nişte pernuțe, o pătură de fleece şi o plantă în sufragerie. Apartamentul tău e puțin cam *American Psycho.* De fiecare dată când sunt acolo, am impresia că o să te apuci să îmi vorbeşti de Phil Collins.
— „Invisible Touch" a fost capodopera incontestabilă a grupului, a răspuns el cu una dintre replicile din film.
Am râs aşa de tare, încât am început să mă înec cu salivă.
A parcat maşina zâmbind.
— Nu te las să îmi decorezi apartamentul.
M-am şters la ochi.
— Nu încerc să-ți decorez apartamentul, am spus eu, mimând simbolul ghilimelelor. Eu încerc să-ți sporesc calitatea vieții. Mediul îți influențează dispoziția.
Am arătat cu capul prin parbriz.
— E un Pottery Barn chiar acolo. Eu zic să mergem.
A râs şi a tras frâna de mână.
— OK. Facem un târg. Te las să-mi sporeşti calitatea vieții cu decorațiuni de casă cu condiția să-mi spui ce ai făcut înainte de a fi YouTuber.
M-am răsucit spre el ca să-l pot privi în față.
— Patru pernuțe, două păturici, un brad de Crăciun şi aleg eu ornamentul pentru masa din sufragerie.
I-a apărut pe față un aer avocățesc.

— *Două* pernuțe, *o* păturică, o Crăciuniță şi ne punem de acord asupra ornamentului pentru masă.
Mi-am îngustat pleoapele.
— Nu. Nu e de ajuns.
Mi-am desfăcut centura şi am coborât din maşină.
— Oferta pe care ți-o face clientul meu este extrem de generoasă, a spus el, aplecându-ne amândoi în acelaşi timp pe câte o parte a maşinii să o luăm pe Grace.
L-am lăsat să o ia, iar eu am luat geanta pentru scutece.
Ne-am întâlnit în spatele maşinii, în timp ce eu scoteam căruciorul în aerul rece de iarnă.
— Ocupația mea anterioară e de-o ironie absolută. O să-ți placă *la nebunie!* Nu risipesc asta pe o tentativă de a mă placa.
Am scos căruciorul şi el a fixat scaunul din maşină pe el. Am început să împing căruciorul spre magazine.
— De a te placa? a făcut el, apoi a activat alarma maşinii şi a alergat după mine zâmbind.
— Crăciunițele sunt otrăvitoare. Tu ai un cățel şi un copil care îți vine în vizită, am argumentat eu.
— O să iau una artificială.
Am înlemnit, şi el a râs.
— Artificială – nu e nici pe departe ăsta scopul acestui exercițiu. Dumnezeule, tu eşti Scrooge, am spus eu, înaintând pe trotuar. Vreau să simți miros *de brad* când vii acasă. Face parte din spiritul sărbătorilor.
Mi-a deschis uşa de la Pottery Barn şi ne-a izbit un val de aer cald, cu aromă de scorțişoară. Am intrat, apoi m-am întors spre el.
— Pot să fiu de acord cu două perne şi o pătură, am spus eu. Dar *eu* aleg ornamentul de masă, şi îți iei brad de Crăciun. Natural.
A dus mâna la bărbie, ca şi cum s-ar fi gândit. A rămas o vreme aşa.

— Iei cina la mine diseară? Fiindcă singur nu aranjez eu toate astea. Vii să mă ajuți, sau pică înțelegerea.
M-am strâmbat.
— Da, normal. Evident că vin. Ce fel de întrebare e asta?
N-am lăsat să se vadă, dar mă bucuram că voia să fac asta.
Mă aflam oficial pe teritoriul amorului. Nu mai puteam să neg. Îl plăceam. *Rău de tot.*
Nu era nimic de făcut. Regulile mele privitoare la relații erau reguli. Plus că zilele mele bune erau probabil numărate – iar numărul era mic – şi oricum, nici el nu era disponibil. Nu voia să aibă relații, aşa că probabil n-ar fi avut nicio importanță nici dacă *aş fi putut* încerca să-l seduc. Dar tot mă amorezasem de el.
A zâmbit.
— OK. Ne-am înțeles.
Am rânjit, intrând în magazin.
— Aştept, a spus el din spate.
M-am oprit lângă un fotoliu extensibil din piele lucioasă şi am luat de pe el o pernuță cu Rudolf, care ştiam că n-o să-i placă. Avea un clopoțel roşu pe post de nas.
— Asta îmi place, am spus eu, clătinând perna ca să sune clopoțelul. Ce zici?
El mi-a luat-o din mână şi a pus-o la loc în fotoliu.
— Mai întâi, partea ta de înțelegere.
Şi-a încrucişat brațele la piept.
Mi-am arcuit buzele şi am zâmbit.
— Am fost recepționeră la o fabrică de papetărie.
A lăsat brațele jos.
— Ei, hai. Ca Pam Beesly din *The Office?* Şi eu care eram gata să cumpăr un afurisit de brad de Crăciun...
M-am uitat în ochii lui.
— Vorbesc foarte serios. *Chiar* am fost.
A plecat de lângă mine, îndreptându-se spre raionul cu veselă.

M-am dus după el, împingând căruciorul.
— Nu e o invenție, am spus eu, în spatele lui.
— Înțelegerea a picat, a spus el peste umăr.
— Am doveeezi, am îngăimat eu.
S-a oprit la o masă aranjată de Crăciun şi s-a prefăcut că se uită la un inel pentru şervete, dar îmi dădeam seama că aşteaptă. Am deschis telefonul şi, pe urmă, i l-am fluturat în față. El a privit în sus şi a ridicat în glumă o sprânceană.
— Îmi spuneau Van Beesly, am spus eu.
A pufnit.
— Bine. Momentan, o să mă prefac că înghit farsa asta.
A întins mâna.
I-am trântit telefonul în palmă.
— Asta sunt eu acum trei ani.
Selectasem albumul intitulat „Petrecere de Crăciun la serviciu."
— Se numea Paper Waits Cards. Vindeam cărți poştale, invitații, plicuri şi hârtie tip kraft. Lucram la reprezentanța lor din Edina.
A derulat fotografiile în care eram îmbrăcată în ținută office. Apoi a ridicat privirea spre mine.
— Van Beesly?
— Da. Şi ai face bine să nu îmi spui aşa, dacă vrei să-ți răspund.
Părea că nu mă crede.
— OK. Vrei mai multe dovezi.
I-am luat telefonul.
— O să-l sun pe un fost coleg. Sunt dispusă să fac sacrificiul suprem, pentru că eu cred că ai nevoie de un brad de Crăciun în viața ta, iar eu sunt omul care oferă. Ofer. Cu asta mă ocup.
Am căutat în agendă, am găsit numărul, am apăsat „apelare" şi am pus telefonul pe speaker. Am ținut telefonul

între noi cât a sunat, uitându-mă la fața lui Adrian. A răspuns cineva şi în receptor s-a auzit o voce de bărbat:
— Van Beesly!
Am închis.
— Aşa. Acum mă crezi?
Adrian a arătat cu capul spre telefon.
— Cine era?
— Nu era Jim Halpert al meu, asta ți-o zic sigur.
Telefonul suna deja în mâna mea, pentru că acum mă suna el.
— A fost obsedat de mine tot timpul cât am lucrat acolo şi abia acum şase luni a încetat să mai încerce să-mi trimită mesaje private. Am stârnit cuibul de viespi. *Pentru tine*. Vezi cât sunt de dedicată acestui proiect?
A râs.
— OK. Ce perne vrei?
Am zâmbit triumfător.
Nu l-am torturat prea mult. Am ales două pernuțe sofisticate de Crăciun, cu foarte mult gust, pe una scria MERRY CHRISTMAS, pe alta HAPPY HOLIDAYS, şi o pătură roşie de fleece cu bordură de blană artificială. Ne-am pus de acord asupra unui ornament făcut din brad şi fructe de pădure. *Şi* mi-a dat voie să aleg o coroniță pentru interiorul uşii. Dar numai pentru că aveam grijă de cățel gratis, a spus el.
Cred că în secret i-a plăcut.
I-am luat câteva ornamente, o stea, câteva instalații luminoase şi o husă pentru suportul de brad.
Am cumpărat tot, am culcat al treilea rând de banchete din maşină şi le-am încărcat, după care am pornit spre Whole Foods, după alimente.
— Deci ce vrei să mănânci la cină? m-a întrebat el când intram pe uşile automate.

— Supă, am spus eu, împingând căruciorul. Putem să le aruncăm pe toate în oală, să fiarbă cât decorăm bradul.
— Supă să fie, a spus el, luând un cărucior. Ce fel de supă?
— Ăăă... de pui cu orez sălbatic? E destul de sățioasă pentru cină.
A zâmbit.
— De acord. O să luăm şi nişte chifle să punem supa în ele.
Am sărit de bucurie.
— Hai să luăm o căsuță de turtă dulce ca desert! Putem să o decorăm şi pe urmă mâncăm acoperişul.
A zâmbit, intrând în raionul de legume şi fructe.
— Îți spune cineva vreodată „nu”?
M-am prefăcut că mă gândesc.
— Niciodată.
— A, am uitat, zise, oprindu-se lângă portocale ca să scoată din geacă o carte de vizită. M-am gândit că ai putea fi interesată de asta, pentru tatăl tău.
Mi-a întins-o.
— O cheamă Sonja Duggar. Ajută oamenii aflați în lupta cu abstinența şi e antrenor de *life coach*.
— Ce? am făcut eu, luând cartea de vizită.
— Îi ajută pe cei care suferă de abstinență şi e *life coach*. Noi apelăm la ei pentru a ne feri clienții de necazuri pe durata procesului. Ea e deosebit de bună în cazurile în care clientul trebuie să pară îndreptat când apare din nou în fața judecătorului. E bună. O să-i placă de ea.
M-am uitat la el.
— Şi ce face mai exact?
— Tot ce trebuie făcut. Dacă problema e alcoolul sau dependența, îl face pe client să se păstreze curat şi treaz. Îl duce la întâlnirile alcoolicilor anonimi, la şedințe de terapie şi le supervizează vizitele. Are grijă să nu încalce în niciun fel ordinul judecătoresc. Se asigură că îşi ia medicamentele, că se ține de serviciu şi că vine la tribunal la timp. Înainte a

fost terapeut. Acum s-a pensionat şi mai face din când în când chestia asta.
M-am strâmbat.
— O bonă. Şi trist e că el chiar are nevoie de o bonă, am mormăit eu.
Am pornit spre raionul de ceapă.
— Costă mult, a spus el. Asigurarea nu acoperă serviciile. Dar te va elibera pe tine, ca să nu îți mai faci griji când nu eşti acolo. O să se ocupe de casă şi o să-l ajute să trateze şi cauzele care l-au adus aici.
O, Doamne, ar fi fost incredibil. Nu mai făceam față la toate. Deja mă întinsesem prea mult.
— Mai e o chestie. S-ar putea să fie greu să-l faci să accepte. Pentru clienții mei, miza e mare, aşa că nu e prea dificil să îi conving când le propun *eu* asta.
Am pufnit.
— A, dar miza e mare şi aici. Dacă nu se adună, îl tai de la porție.
A zâmbit şi a luat o pungă de ceapă.
— Poate chiar să stea cu el dacă are o cameră liberă şi dacă nu îl deranjează pisica ei – deşi ar costa mai mult.
Nu mă interesa cât costă. Mie îmi trebuiau rezultate. Iar tata fusese întotdeauna atât de singur, încât probabil i-ar fi plăcut să stea cu cineva care nu e la fel de distrus ca el.
Că tot veni vorba de Annabel...
Sora mea nu se mai arătase de la accident. Încă îşi posta pe Instagram fotografiile artistice digitale, aşa că ştiam că trăieşte. Probabil dormea pe canapeaua cuiva, dacă era să îmi dau cu părerea, total indiferentă la haosul pe care l-a provocat, ca de obicei. Eram mai mult decât supărată pe ea. Cu distrugerea maşinii şi cu descoperirea că era posibil să fi luat droguri în timpul sarcinii, *o terminasem* cu ea. Trecusem oficial la represalii. Deja îi tăiasem alocația şi nu îi mai dădeam voie să se ducă acasă la tata. Dar ieri o lăsasem

şi fără telefon. Nu aveam de gând să contribui cu niciun ban la mizeria asta. Să ajungă să se dea mai repede cu fundul de pământ.
— O s-o sun azi pe Sonja, am spus eu. Mulțumesc!
Mi-a zâmbit.
— N-ai de ce.
Cumpărăturile cu Adrian au fost una dintre cele mai distractive chestii pe care le făcusem în anul acela. Era exact ca mine când venea vorba de produse. Inspecta tot şi alegea doar cele mai bune ingrediente. A luat verdețuri proaspete, nu uscături, smântână şi stoc de pui organice, pentru baza mâncării, şi unt Plugrá, pentru rântaş.
Pe urmă, am luat-o razna amândoi şi am cumpărat vreo şaptesprezece tipuri de brânză. Se uita lumea la noi. Eram periculoşi împreună. Nici nu puteam să-mi închipui cum ar fi fost să fim noi doi în Franța. Am fi dat faliment numai cu vinul.
La un moment dat, a venit vorba de cina de mâine şi ne-am trezit dintr-odată făcând cumpărături şi pentru asta: cordon bleu cu piure şi hrean şi morcovi sotați. Dar, de data asta, la mine acasă.
Când a venit momentul să mergem la pavilionul cu brazi din parcare, Adrian s-a oprit cu căruciorul în fața uşilor glisante.
— Ce e? l-am întrebat eu.
Avea o expresie curioasă, ca şi cum nu era sigur că ar trebui să spună la ce se gândeşte.
— Dacă ne-am duce să tăiem noi unul?
M-am luminat la față.
— Adică la o pepinieră sau ceva?
Am început să țopăi.
— O să-ți pui o cămaşă cadrilată? O să ai un topor?
A pufnit.

— Nu am cămaşă cadrilată. Şi dacă mă ajută memoria, îți dau ei un fierăstrău.
Mi-am muşcat buzele şi am chițăit, extaziată.
A zâmbit.
— Tata ne ducea la pepinieră în fiecare an. El tăia bradul. Era o tradiție.
Aaa. Acum îi înțelegeam ezitarea. *Şi* motivul pentru care nu făcea niciodată brad.
Fața mi s-a îmblânzit şi m-am uitat la el.
— Ultima oară când ai avut brad de Crăciun era şi tatăl tău acasă.
A tăcut un moment.
— Da.
— Deci când tatăl tău a plecat, s-a încheiat şi copilăria ta, am spus eu.
A inspirat adânc.
— Presupun că e şi asta o interpretare.
I-am zâmbit.
— Dar uite! Acum eşti matur şi o să tai un brad pentru primul Crăciun al lui Grace, şi o să-i oferi această experiență aşa cum ți-a oferit-o şi ție cineva odată.
S-a înduioşat şi s-a uitat la Grace, în căruciorul ei.
— Nu m-am gândit la asta. Deşi probabil e cam mică să-şi aducă aminte.
Am clătinat din cap.
— N-ai de unde să ştii ce o să-şi aducă aminte şi ce nu. Sunt lucruri care i se vor întâmpla când e mică şi care o vor forma pentru tot restul vieții. E posibil să ajungă la o sută de ani şi să simtă şi atunci o senzație de calm când simte la cineva mirosul tău.
Şi-a încrețit fruntea.
— Ce?
— Da. N-ai observat? Cum se calmează mai repede când o iei tu în brațe? Te asociază deja cu sentimentul de

siguranță, pentru că ai salvat-o în noaptea aia. Își întipărește lucruri în memorie chiar acum. Micile ei sinapse fac conexiuni care îi spun că tu ești bun. E posibil ca mai târziu să fie atrasă de bărboși cu ochii verzi și blânzi și să se căsătorească cu unul așa într-o zi, doar pentru că te-a cunoscut la un moment dat pe tine. Și nu va ști niciodată de ce.

El m-a privit clipind și a căpătat o expresie indescifrabilă.

— În fine, am spus eu împingând căruțul spre ieșire, cred că am făcut progrese reale azi. Chiar dacă n-o să fie topor și cămașă cadrilată.

A zâmbit și a împins căruciorul de cumpărături, venind după mine în parcare.

O jumătate de oră mai târziu, intram în parcarea pepinierei. O femeie îmbrăcată cu o geacă groasă de iarnă și cu un fes de Moș Crăciun s-a apropiat de mașină și ne-a dat o hartă a pepinierei și un fierăstrău. Fierăstrăul mirosea a brad.

— Simți mirosul?

Am zâmbit. El a lăsat jos geamul în timp ce mergeam pe drumul înzăpezit către parcelele cu brazi.

Mi-a zâmbit și el.

— Da.

M-am uitat la hartă.

— Deci ce fel de brad vrei?

— Un brad de balsam, a spus el fără să stea pe gânduri.

— Răspunsul potrivit.

Am arătat cu capul spre un lot din stânga.

— Aceia sunt brazi de balsam.

A băgat mașina într-o parcare și ne-am dat jos. Am luat-o pe Grace din scăunelul de mașină și i-am schimbat repede scutecul. Pe urmă, am înfofolit-o și am pornit cu toții printre rândurile de brazi.

Era o zi superbă. Soare şi în jur de un grad – pentru Minnesota era un val de căldură în decembrie. Am mers prin zăpada care scârțâia, uitându-ne la brazi.
— Nu e mai bine decât la serviciu? l-am întrebat eu, închizând ochii şi inspirând aerul proaspăt.
— Trebuie să recunosc că ăsta bate depozițiile, a spus el, cu fierăstrăul în mână.
— Deci eşti partener la firmă, nu? l-am întrebat eu, uitându-mă la el. Ce înseamnă asta mai exact? Tu eşti şeful?
— Sunt unul dintre şefi, da.
— Dar nu şeful cel mare?
— Şeful cel mare e Marcus. El este proprietarul şi fondatorul firmei.
— Şi cum e?
A clătinat din cap.
— Serios. Şmecher.
— Şi cum funcționează asta mai precis? El e proprietarul şi tu eşti ce? Dacă era un magazin, tu ce post ocupai?
S-a oprit să măsoare din priviri un brad.
— Păi, dacă aş fi lucrat în vânzări, presupun că eu aş fi fost managerul magazinului. Marcus şi cu mine stabilim împreună ce cazuri luăm şi pe cine angajăm. Dacă e nevoie, mă consult cu el, dar în cele mai multe cazuri, lasă lucrurile la aprecierea mea.
— Şi câți avocați sunt acolo?
— Acum avem nouă. Plus trei asistenți juridici şi vreo doi asistenți în administrație.
S-a stârnit o pală uşoară de vânt şi eu am strâns pătura în jurul feţişoarei lui Grace şi am sărutat-o pe fruntea caldă.
— Deci tu primeşti clienții cei mai buni?
Am continuat să mergem.

— Teoretic, clienții sunt ai firmei. Oricare dintre noi poate să îi reprezinte. Dar, de obicei, eu conduc cazurile mai importante.
— Aaa. Am înțeles. Şi îți place Marcus?
— Îl *respect* pe Marcus. Nu e neapărat necesar să îl plac.
M-am oprit lângă un brad mare.
— Ce zici de ăsta?
Am arătat cu capul spre el.
Adrian l-a studiat.
— Pentru mine sau pentru tine?
— Pentru tine. Mie îmi trebuie unul mai mic. Nu am atâta spațiu.
A dat din cap.
— Pentru mine e bun.
S-a întins pe zăpadă, băgându-se pe sub ramurile bradului, şi a început să taie.
— Şi Annabel cum e? a întrebat el, în timp ce bradul se mişca încoace şi încolo.
— Supărată.
S-a oprit din tăiat şi a scos capul să se uite la mine.
— Supărată?
— Supărată. Genul de liceană furioasă, pedepsită şi cu toane.
— De ce?
A intrat iar sub brad.
M-am strâmbat.
— De ce nu?
Annabel era supărată pe lume. Supărată că a murit Mel. Supărată că mama ei a părăsit-o. Supărată că s-a spart un prezervativ şi a rămas însărcinată cu un necunoscut în Punta Cana, în timpul excursiei de absolvire – pe care o plătisem *eu,* apropo. Credeam că dacă îi ofer dragostea mea pentru călătorii, o ajut să iubească mai mult viața.
A avut un efect nedorit.

Cel puțin ea nu va trebui să-şi facă vreodată griji că va muri de SLA. Ea şi Brent aveau altă mamă, față de Melanie şi de mine – ceea ce însemna că şi Grace e în siguranță. Numai pentru asta ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Dar Annabel *nu le avea* cu recunoştința.
Bradul s-a mai clătinat o dată şi a căzut într-o parte, cu o mică pârâitură.
Adrian s-a ridicat şi şi-a scuturat zăpada de pe geacă, iar eu i-am zâmbit.
— Ai reuşit. Ai făcut cercul complet.
S-a uitat în jos, zâmbind.
— Hai să-l luăm pe al tău.
Trei ore mai târziu eram din nou în apartamentul lui. Ambii brazi erau aşezați, fiecare în sufrageria lui. Pe al meu aveam să-l decorez mai târziu. La el era situația critică.
Focul ardea în şemineu, se auzea muzică de Crăciun, bradul lui era împodobit şi noi mâncam pe canapea supă în chiflă. Făcuse Hot toddy, iar eu stăteam cu noua lui păturică pe picioare şi cu Harry Puppins ghemuit lângă mine. Mârâia în somn.
Îl iubeam pe cățeluşul ăsta tâmpit. Era ca un bătrân arțăgos, care îi gonea pe oameni de pe peluza lui. Când ne întorseserăm cu bradul, Harry îi atacase pantalonul lui Adrian. Adrian încerca să pună bradul în suport, aşa că avea ambele mâini ocupate şi nu putea să-l dea laoparte pe Harry. Eu râdeam aşa de tare, că nu puteam să-l ajut. Aproape că făcusem pe mine.
— Nu regreți acum că nu am luat două păturI? l-am întrebat eu, împingându-l în coapsă cu genunchiul. Eu stau aşa de confortabil, şi tu stai acolo înghețat, lipit de pielea canapelei.
El a râs şi a adunat cu lingura resturile de supă de pe pereții chiflei.
— Eu eman căldură.

Am zâmbit şi m-am uitat prin apartament. Acum chiar arăta primitor.
— Spune-mi că nu te simți mai bine, am spus eu, uitându-mă din nou la el.
A zâmbit.
— Ba da, mă simt mai bine. Ai avut dreptate.
Am pus cana pe podea.
— Ştii, eu cred că soarta a vrut să mă întâlneşti. E clar că aveai nevoie de mine în viața ta.
El şi-a pus chifla pe măsuță.
— Cu toate că mă bucur foarte mult că te-am întâlnit, nu cred în soartă.
M-am uitat la el, clătinând din cap.
— Cum poți să nu crezi în soartă?
— Nu cred că lucrurile sunt prestabilite sau scrise în stele. Eu cred că ne facem singuri destinul.
— Oo, ai vorbit ca un adevărat obsedat de control.
Am întins palma.
— Dă-mi mâna.
S-a uitat la mine suspicios.
— Dă-mi mâna, am spus eu, aşteptând.
A zâmbit şi mi-a pus-o în față. În secunda în care am luat-o, m-am simțit străbătută de o electricitate caldă.
Dumnezeule, pun pariu că omul ăsta ştie ce să facă cu mâinile...
Adrian nu mi se părea chiar genul de bărbat care să nu se priceapă la sex. El nu dădea rateuri. *La nimic.* Pun pariu că putea să țină cursuri de masterat pe tema orgasmului la femei.
Îmi plăceau bărbații cu ceva experiență – din moment ce nu aveam timp de instructaj.
Mi-am dres glasul.
— O să-ți citesc în palmă, am spus eu, întorcându-i mâna cu palma în sus.

A părut amuzat.
— De unde ai învățat să faci asta?
— De la o ghicitoare dintr-un sătuc spaniol.
— Nu e de mirare că te simpatizează Becky.
Mi-am trecut degetul peste linia dragostei din palma lui şi am zâmbit.
— De ce?
— E pasionată de astrologie, a spus el, rezemându-se de spătarul canapelei, ca să vadă ce fac.
Fața lui era cam aproape de a mea. Îmi făcea inima să palpite.
— Mereu îmi citeşte horoscopul, a spus el.
— Şi nu ți se pare niciodată că e ceva adevărat acolo? l-am întrebat eu, studiindu-i încrețiturile palmei.
— Nup. Deci ce-ți spune palma mea?
Am zâmbit puțin.
— Vezi asta?
Am trasat o linie la baza degetelor lui.
— Asta e linia dragostei. Ai o întrerupere în ea, chiar aici. Asta înseamnă că ți s-a întâmplat ceva traumatizant. Probabil e chestia cu plecarea tatălui tău. Dar uite! Uite ce lungă şi stabilă e după asta! Tot restul vieții tale e o linie solidă şi fericită.
Am zâmbit către palma lui. Avea nişte liniuțe ca nişte pene la începutul liniei. Pasional. Şi se opreau chiar în fața indexului, ceea ce era bine. Însemna că poate să aibă o viață amoroasă sănătoasă.
I-am întors palma spre el.
— Vezi cum se bifurcă linia dragostei spre capăt? Cum se întoarce un pic? Asta înseamnă că eşti dispus să sacrifici totul pentru iubire. Eşti un romantic.
Când am ridicat privirea, el nu se uita la mână. Se uita la mine.
— Şi a ta? a întrebat el, susținându-mi privirea.

A întors mâna, a luat-o pe a mea şi a răsucit-o cu palma în sus.
— Ce spune a ta?
Aşa cum stăteam aplecaţi unul spre celălalt, îi simţeam respiraţia gâdilându-mi faţa. Eram *aşa de aproape.*
— Hmm... seamănă destul de mult cu a ta, de fapt. Doar că forma mâinii mele este semn de foc. Am palma lungă şi degetele mai scurte. Asta înseamnă...
— Lasă-mă să ghicesc.
A zâmbit uşor.
— Energie. Entuziasm. Vivacitate.
Îmi era greu să respir normal când mă atingea aşa.
— Cam aşa, am reuşit eu să spun. A ta e de aer. Asta înseamnă că eşti intelectual şi logic. O persoană comunicativă.
Şi-a trecut un deget peste palma mea.
— Foc şi aer.
S-a uitat iar la mine.
— Şi restul? Vei avea o viaţă lungă?
Zâmbetul mi s-a şters şi mi-am retras mâna, prefăcându-mă că simt brusc nevoia să beau ceva. M-am aşezat iar în colţul meu de canapea, punând între noi un ocean.
— Liniile vieţii îţi arată starea de sănătate, am spus eu. Schimbările din viaţă. Nu îţi spun concret cât de mult trăieşti.
Amorţeala din degetele mele îmi spunea asta de obicei.

CAPITOLUL 12

OMUL ĂSTA ŞI-A REDUS LA JUMĂTATE PROGRAMUL DE LUCRU, IAR REZULTATELE SUNT UIMITOARE!

ADRIAN

Becky şi cu mine stăteam în sala de conferinţe şi lucram. Era vineri la prânz şi eram afundaţi până în gât în documente neprocesate. Procesul Bueller se complica şi eu nu eram pregătit.

Încă nu mă uitasem pe înregistrările de pe body cam sau pe raportul toxicologic, iar Marcus se uitase la mine pieziş, pentru că săptămâna trecută ratasem un termen de înregistrare a unui dosar, căci plecasem mai devreme ca să o duc pe Grace la pediatru, împreună cu Vanessa.

Nu planificasem să merg la medic cu ea. Vanessa nici măcar nu mă invitase. Dar vorbisem cu Lenny despre programarea copilului la medic şi el îmi spusese că atunci când fac injecţie, copiii lui plâng aşa de tare, că nu poate să-i liniştească. Pe urmă, îmi spusese că Vanessa ar trebui să-i dea lui Grace Tylenol înainte să meargă la medic, lucru pe care nu eram sigur că îl făcuse. Îi trimisesem mesaj, dar nu îmi răspunsese.

Am stat într-o conferinţă telefonică bătând din picior şi verificând telefonul până când am zis „futu-i”, am plecat şi m-am dus la cabinetul medicului.

Vanessa nu putea să o liniştească pe Grace ca mine. Avusese dreptate când spusese că Grace era mai calmă

când era cu mine. Îi plăcea să o țin eu în brațe când era agitată – chiar mă prefera pe mine, în locul Vanessei, atunci când era cu adevărat iritată. Era mai bine dacă o țineam eu în brațe când i se făceau injecțiile – şi oricum voiam să-l cunosc pe medicul ei. Să văd dacă nu a fost vreodată acuzat de malpraxis, sau măcar să văd ce rating are pe WebMD.
Asistentele medicale îmi tot ziceau „tăticul." Vanessa râdea de fiecare dată.
Lipsisem doar o oră, dar întreruperea aceea îmi dăduse peste cap toată ziua. Am uitat de înregistrarea dosarului şi am întârziat zece minute la o consultanță. Lenny luase notițe pentru mine de la conferință, dar ratasem ocazia să pun întrebări când era toată lumea de față, aşa că a trebuit să trimit mailuri ca să mă informez.
În afară de această plecare din miezul zilei, nu mai lucrasem opt ore de vreo două săptămâni. Timpul pe care, de obicei, îl dedicam cazurilor mele i-l dedicam acum Vanessei.
Începusem să deleg sarcini.
Niciodată nu puneam pe altcineva să lucreze. *Niciodată.* Întotdeauna făceam singur totul. În felul acesta, se făceau mai puține greşeli. Dar îi dădusem lui Lenny cazul Garcia, pentru că ştiam că dacă nu fac asta, fie va trebui să sacrific calitatea reprezentării mele, fie va trebui să o sacrific pe Vanessa. Şi pentru prima dată în viața mea, munca nu mai era prioritară. În ultimul timp, cum se făcea ora cinci, plecam. Nu voiam să pierd niciun moment cu ea. Ajunsesem în punctul în care detestam chiar şi finalul serii, pentru că ştiam că pleacă acasă cu Grace şi îmi lasă iar apartamentul gol şi lipsit de viață.
Rămăsesem în urmă cu toate. *Cu toate.* Încercam să recuperez, aşa că lucram şi în pauza de prânz. Trebuia s-o fac, pentru că azi era zi scurtă pentru toată lumea. Toți plecam mai devreme pentru gala anuală de la Children's Hospital.

Nu o aşteptam cu nerăbdare.
Îmi plăcea gala. Mâncarea şi spectacolul erau întotdeauna bune şi îmi plăcea să petrec timp cu restul echipei în afara programului. Dar cumpărasem un singur bilet, fiindcă Rachel nu avusese în plan să vină aici în acest weekend. Încercasem să mai fac rost de un bilet pentru Vanessa, în ultimul moment, dar evenimentul era sold-out.
Nu avea să fie acolo.
Dintr-odată, o seară de mâncat friptură şi homar, ascultând o formaţie cântând live, mi se părea a fi ultimul lucru pe care mi-l doream.
Timp de două săptămâni, mă gândisem la Vanessa în fiecare zi. Luam cina în fiecare seară. Săptămâna trecută fuseserăm înzăpeziţi şi ne petrecuserăm timpul hoinărind pe la parterul clădirii, căutaserăm pe Google numele pe care le găsise scrijelite pe pereţi, ne uitaserăm la *The Office* şi stătuserăm când la unul, când la altul.
Vieţile noastre se sudaseră perfect. Găseam şosete de copil sub pernuţele de pe canapea, iar pe bar, lângă carafa mea de bourbon Basil Hayden's, era un încălzitor de biberoane. Îmi cumpărasem şi eu un ţarc şi un leagăn, ca să nu le mai cărăm de colo-colo.
Vanessa îmi dăduse cheia de la apartamentul ei, iar eu nici nu mai încuiam uşa când eram acasă. Venea şi pleca cum avea chef. Nici măcar nu bătea la uşă. Intra direct, vorbind, ca şi cum eram tot timpul în mijlocul unei discuţii, spăla rufe, folosea espresorul meu, îl lua pe Harry Puppins la ea când eram la serviciu şi o lăsa la mine pe Grace când făcea duş sau se ducea pe undeva. Ieri, stătuse pe banca mea de forţă în pijama, vorbind cu mine şi mâncând frittata pe care i-o făcusem, în timp ce eu am alergat pe bandă zece kilometri. Erau întotdeauna acolo. *Ea* era întotdeauna acolo. Îmi plăcea asta. Îmi plăcea *ea.*
Mult.

Îmi era greu să-mi dau seama ce simt în legătură cu asta, pentru că nu puteam să fac mare lucru.
O parte esențială a relației noastre era că *nu* încercam să ne cucerim unul pe altul. Flirta cu mine, da. Dar aşa era ea. Fuseseră la un moment dat situații când îmi spusese că sunt foarte sexy şi când reafirmase în aceeaşi frază că nu vrea să aibă o relație. Fusese foarte clară când spusese că nu o interesează o relație. De-asta se simțea probabil aşa de confortabil cu mine – pentru că nu încercam să mă culc cu ea.
Eram dureros de conştient de faptul că dacă aş fi deschis discuția, dacă aş fi încercat să vorbesc cu ea despre ceea ce simt, aş fi riscat să pierd prietenia ei. Până şi discuția despre depăşirea limitei era o depăşire a limitei. Pe urmă, ar fi ştiut că eu vreau mai mult, chiar dacă nu făceam nimic în sensul acesta. Lucrurile s-ar fi schimbat – iar eu eram îngrozit de schimbarea lor. Nu puteam să pierd asta.
Becky şi-a pus hârtiile într-un teanc frumos aranjat şi s-a aplecat cu coatele pe masă.
— Deci cum e să petreci timpul cu Vanessa?
A zâmbit.
— Sunteți tratați ca nişte VIP-uri? E cea mai tare chestie posibilă? Vanessa se enervează când vă duceți pe undeva şi tu trebuie să fii bodyguardul ei şi să îi îndepărtezi pe necunoscuți?
Am clătinat din cap.
— Uneori dă autografe. Eu nu prea văd acea parte a ei. Facem lucruri normale. E un om ca oricare altul, am spus eu, prinzând cu agrafa hârtiile mele cu corecturi.
Becky s-a uitat la mine cu gura căscată din cealaltă parte a mesei.
— OK, dar nu e *absolut deloc* aşa. Oamenii *o iubesc.* Plătesc bani la conferințe doar ca să facă *o* poză cu ea, gen, şi tu

ajungi să îți petreci timpul cu ea din întâmplare şi nici măcar nu simți vreo emoție?
— Apreciez foarte mult că am posibilitatea să îmi petrec timpul cu ea din întâmplare.
Am încercuit o greşeală de tipar.
Ea s-a holbat la mine.
Îmi plăcea la nebunie să fac mişto de Becky.
A clipit des din ochi.
—Tu nu pricepi, aşa-i? Vecina ta este idolul Americii şi eu am senzația că tu nu apreciezi asta aşa cum trebuie. Odată a fost într-o comisie de jurizare cu Tom Hanks şi oamenii au spus că *ea* e „simpatica" din juriu. A avut o apariție în emisiunea culinară a lui Gordon Ramsay şi el a refuzat să țipe la ea – Post Malone şi-a tatuat numele ei pe interiorul buzei!
Am ridicat capul.
— S-a întâlnit cu Tom Hanks?
S-a uitat la mine oripilată.
— Cum de nu ştii nimic din toate astea?!
Mi-am stăpânit zâmbetul. Nu ştiam de Tom Hanks – sau de Gordon Ramsay, dacă stăteam să mă gândesc. Şi nici nu ştiam ce naiba e un Post Malone.
Eram pe deplin conştient că Vanessa e o celebritate. Dar, pentru mine, era doar... *Vanessa.* Era echilibrată şi normală. În cea mai mare parte a timpului uitam cu totul cu ce se ocupă – un lucru care pe ea o mulțumea. Nu îi plăcea să vorbească despre canalul ei.
Adevărul e că *existau* situații în care eram în oraş şi observam că lumea o recunoaşte. Chiar dacă oamenii nu o abordau, îmi dădeam seama că ştiu cine e.
Eu n-aş fi putut să apar aşa, pe cameră, să am viața expusă fără pic de anonimitate. Nu cred că îi plăcea în mod deosebit acest aspect, dar pentru ea, strângerea de fonduri pentru SLA era mai presus decât intimitatea. Presupun că dacă

găseşti un lucru care să fie atât de important pentru tine, merită.
— Nu e nevoie să-mi spui tu ce norocos sunt, sau cât e Vanessa de incredibilă, am spus eu. Ştiu foarte bine.
Becky clătina din cap, amuţită de faptul că sunt aşa de nemişto şi de ne-informat. A oftat dezamăgită de îndărătnicia cu care refuzam să discut despre asta şi s-a întors la citaţiile ei.
Lăsând laoparte ocazionalele surprize cu celebrităţi, m-am gândit că în două săptămâni scurte, ştiam oficial mai multe lucruri despre ea decât ştiusem despre Rachel şi ai ei în opt luni.
Avusesem o groază de timp să mă gândesc la relaţia aceea de când se încheiase şi ajunsesem la nişte concluzii de care nu eram încântat.
Pe de o parte, ştiam că Rachel fusese în mod deliberat discretă în privinţa vieţii ei, şi din acest motiv nu o cunoscusem mai bine şi nici nu mă prinsesem ce face. Dar pe de altă parte, începeam să mă întreb ce rol jucasem *eu* în povestea aceea. Pentru că realitatea era că nu mă interesase suficient de mult ca să fac săpături.
Nu făcusem niciun efort să-i cunosc prietenii şi rudele sau să o vizitez în Seattle. Dacă nu îmi dădea mesaj câteva zile sau nu îmi răspundea la telefon, nu prea băgam de seamă, pentru că oricum nu aveam timp să vorbesc cu ea.
Nu mă condamnam pentru ceea ce făcuse ea. Dar Vanessa avusese dreptate cu ceea ce îmi spusese cu câteva săptămâni în urmă. Nu aveam echilibru. Viaţa mea nu îmi permitea decât o prietenă pe care să o văd o dată pe lună, care îmi era o străină după aproape un an de relaţie, pentru că numai pentru aşa ceva îmi făcusem loc. Şi că *trebuia* să-mi asum răspunderea pentru asta.
Şi mai era ceva. O voce slabă, dar sâcâitoare, care îmi spunea că poate aşa *mi-a plăcut* mie. Că poate Rachel era o

altă formă de manifestare a controlului de care se pare că aveam eu nevoie, un simptom al unei probleme mai mari. Că a face din muncă principala mea preocupare era un mod de a mă proteja, de a nu mă apropia prea mult de cineva care m-ar putea răni. Care m-ar putea părăsi, cum făcuse tata. Şi partea amuzantă era că Rachel *chiar* mă părăsise. Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi dădeam seama că nu îmi pasă.

Eram indignat şi furios din cauza asta, dar din principiu, nu pentru că aş fi iubit-o sau ceva asemănător. O alesesem intenționat pe ea? Pentru că undeva, în adâncul subconştientului meu, ştiam că nu o să se apropie suficient de mult de inima mea ca să mă rănească?

Nu puteam să-mi scot din minte gândul acesta. Nu îmi plăcea asta. *Deloc.*

Vanessa spunea că traumele din copilărie îți afectează întotdeauna relațiile. Şi începeam să cred că are dreptate.

Avea dreptate în legătură cu multe lucruri.

Vanessa mă făcea să fiu diferit. *Mai bun.* Mă făcea să văd lumea prin alt fel de lentile – sau prin nişte lentile de care uitasem.

Eram iar ca un copil. Ne jucam ca nişte copii. Ne stropiserăm cu pistoalele cu apă în sufrageria ei, ne jucaserăm „podeaua e lavă." Când afară erau minus douăzeci de grade, fierbeam apă şi o aruncam de la balcon să facem ceață. Făceam baloane de săpun ca să vedem cum îngheață, făceam îngeri de zăpadă pe acoperiş, ne băteam cu bulgări până când îmi venea să ne aruncăm în troienele de zăpadă şi să o sărut.

Râdeam până mă durea stomacul, observam frumusețea din jurul meu şi mă minunam că până atunci nu o văzusem. Aveam impresia că până atunci fusesem pe jumătate mort şi nici măcar nu ştiusem, că mersesem prin viață ca printr-o negură somnolentă până mă trezise ea.

Vanessa îmi spusese odată că banii nu te pot face fericit decât dacă ştii ce vrei. Iar acum îmi era din ce în ce mai clar ce înseamnă asta. Cu fiecare zi pe care o petreceam alături de Vanessa şi de Grace, deveneam tot mai sigur. Dar ceea ce voiam eu nu putea fi cumpărat. Trebuia câştigat.

Dar nu ştiam dacă *pot* să fac asta.

Eram încă în sala de conferințe, studiind raportul de la poliție în cazul Bueller, când Becky a scos un țipăt strident din cealaltă parte a mesei. Becky comportându-se teatral nu mă făcea în mod normal să ridic privirea să văd ce face, aşa că nu am văzut-o pe Vanessa intrând cu Grace în cărucior până nu şi-a dres glasul din uşă.

— Tu trebuie să fii Becky, a spus ea, zâmbindu-i peste umărul meu asistentei mele paralizate.

Mi-a stat inima când am văzut-o aşa, pe neaşteptate.

Era frumoasă. *Întotdeauna* era frumoasă, dar acum nu fusesem pregătit să o văd.

Avea un pulover violet, cu care nu o mai văzusem îmbrăcată, iar părul îl avea desfăcut şi ondulat. M-am simțit cuprins de mândrie că femeia aceea tocmai intrase în birou să mă vadă *pe mine.*

M-am ridicat zâmbind.

— Hei, nu ştiam că vii.

— Cum diseară nu o să stau cu tine, m-am gândit să-ți fac o surpriză şi să-ți aduc prânzul.

A ridicat o pungă de hârtie.

Am stat acolo, zâmbind ca un idiot, până când Becky a scos un fel de scheunat din spatele meu.

— Mă duc să mănânc la mine în birou, a chițăit ea.

A strâns la piept un teanc de hârtii amestecate şi i-a zâmbit Vanessei ca o dementă în timp ce a trecut pe lângă ea şi a închis uşa.

Vanessa mi-a zâmbit larg.

— Ştii, la birou eşti şi mai sexy.

Am râs.
Grace mi-a zâmbit din cărucior. Începuse să zâmbească în ultimele zile. De câte ori avea în gură suzeta şi eu o făceam să zâmbească, o scuipa şi îmi zâmbea larg, toată numai gingii şi ochi strălucitori. Iar dacă o gâdilam, râdea. Nu mă mai săturam de ea. Îmi plăcea la nebunie să ne jucăm.
M-am aplecat să o iau în braţe şi mi-am frecat nasul de ea. Avea o salopeţică albastră de fleece cu fulgi de zăpadă şi mirosea a pudră de talc şi a parfumul Vanessei.
Mirosul de acasă.
A ridicat mâna grăsuţă, eu i-am muşcat degetele cu buzele şi ea a scos nişte gânguriri încântate. Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul.
Am înţeles brusc ce înseamnă să ai o familie care să vină să te vadă la serviciu, adică soţie şi copii. Niciodată nu avusesem tresărirea aceea de fericire la vederea neaşteptată a unei persoane dragi. Aş fi vrut să o ţin pe Grace în braţe în timp ce îi prezint Vanessei firma. Să îi fac cunoştinţă cu Marcus. Să o resuscitez pe Becky şi să îi fac cunoştinţă formal cu ea.
— Ce mâncăm? am întrebat-o eu, ridicând ochii spre ea.
Se uita la mine cum o ţin pe Grace. Nu puteam să-i descifrez expresia, dar avea un aer cumva îndepărtat.
Am făcut semn cu capul spre masă.
— Vino, stai şi tu cu mine.
Am mutat nişte dosare cu mâna liberă şi am eliberat un loc şi pentru ea.
— Am luat mâncare thailandeză, a spus ea, punând pe masă punga pe care o adusese. A, şi înainte să uit, luni nu sunt liberă. Abia am aflat.
S-a uitat la bine şi a făcut bot.
Am simţit că îmi pică faţa.
— De ce?

— A intervenit o chestie la muncă, a spus ea, apoi a băgat mâna în pungă şi a scos două cutii.
A trebuit să-mi ascund dezamăgirea. Asta însemna că n-o s-o văd două zile.
— Vrei să stau eu cu Grace? am întrebat, sperând să nu simtă dezamăgirea în tonul meu.
A desfăcut o cutie cu cartofi prăjiți şi a vărsat-o pe o farfurie.
— Nu e nevoie. Voiam să o rog pe yoghină.
— Pot să stau eu, am spus eu şi am aşezat-o pe Grace în cărucior, după care m-am aşezat lângă Vanessa.
A ridicat din umeri.
— Bine. Dacă vrei. Nu voiam să-ți cer asta.
A terminat de pregătit farfuria şi a împins-o spre mine.
M-am uitat la ea în timp ce îşi pregătea farfuria. Nu era atentă la mine.
Îşi decolorase vârfurile săptămâna trecută, pentru un videoclip. Acum erau albastre şi mov, ca să se asorteze cu puloverul. Părea exotic. Avea o gropiță în obraz, care apărea când zâmbea. Câțiva pistrui mici pe şaua nasului şi gene lungi.
Superbă.
Am simțit că se întâmplă iar chestia aia, nevoia de a o privi mai mult decât se cuvine. Era ceva cu care mă confruntam aproape constant de vreo săptămână încoace.
Mă simțeam ca un adolescent care oftează după o colegă din sala de sport. Voiam să o ating. Tot timpul. Când stătea lângă mine pe canapea, voiam să îi pun brațul pe umeri. Voiam să o țin de mână la magazin, să o pun pe genunchii mei când venea la birou acasă, să vadă la ce lucrez. Era ridicol de puternic impulsul acela.
Ştiam că probabil doar proiectez rahaturile mele asupra situației, dar distanța dintre noi mi se părea întotdeauna

nefirească. Ca şi cum amândoi pretindeam că vrem să existe, dar era un efort pentru noi să o păstrăm.
Vanessa făcea videoclipuri despre mine. Nu mă uitam la ele – nu aveam timp. Iar Becky oricum mă regala cu recapitulări dramatice de fiecare dată când le posta. În general, povestea ce făcusem în ziua aceea şi exagera atractivitatea mea – nu că asta ar fi avut vreo importanță. În afară de faptul că era flatant, nu schimba nimic. Eram în continuare doar prieteni şi aşa aveam să rămânem în viitorul apropiat.
M-am forțat să-mi iau ochii de la ea şi să mă uit la mâncare.
— Deci cu ce ar trebui să mă îmbrac duminică? m-a întrebat ea, luându-şi sucul.
O scoteam în oraş de ziua ei. Plănuisem ceva măreț.
A muşcat capătul paiului, aşteptând răspunsul meu.
— Pur şi simplu ceva drăguț. Eventual rochia gri de jerseu, am sugerat eu, luând o gură de noodle.
Îmi plăcea cum îi venea rochia aceea.
Îmi plăcea cum îi veneau toate.
— Mersi că mă scoți în oraş. Dacă nu m-ai fi scos, probabil aş fi stat acasă.
Asta mi se părea greu de crezut.
— Dar ceilalți prieteni ai tăi? Nu s-ar fi găsit nimeni să organizeze ceva?
A ridicat din umeri.
— Aici, nimeni. Am o mulțime de prieteni. Foşti nu am. Sunt aşa de singură, că nu am cui să dau un mesaj la beție, a mormăit ea.
Am zâmbit.
— Poți să-mi dai mie.
A pufnit.
— Bun. E doar o chestiune de timp. E plăcut să ai permisiunea. Sper că îți plac greşelile de scriere şi emojiurile cu plâns.

Am râs.
— Să ştii că ai putea avea un iubit, dacă ai vrea, am spus eu. Tot nu înțeleg de ce nu vrei să ai o relație.
S-a strâmbat.
— Nu vrea nimeni să se încurce cu genul meu de bagaj. Crede-mă.
— Bagajul tău nu e aşa de rău precum crezi tu, am spus eu, ştergându-mă la gură cu un şervețel. Orice bărbat ar fi norocos să te aibă.
Eu aş vrea să te am...
A arătat cu furculița spre mine.
— Vezi, ăsta e fix genul de chestii pe care lumea le spune ca să te facă să te simți mai bine, dar nu e curios că oamenii care insistă că eşti o partidă bună nu sunt niciodată cei care chiar vor o relație cu tine?
Tonul ei avea ceva iritat.
S-a uitat în altă parte şi şi-a dat părul de pe frunte, aşa cum făcea când se simțea frustrată.
M-am uitat la profilul ei.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.
Nu s-a uitat la mine.
Am studiat-o. Bărbia începuse să-i tremure puțin. M-am răsucit cu scaunul până ni s-au atins genunchii şi i-am pus mâna pe braț.
— Hei, uită-te la mine.
În clipa în care mi-a întâlnit privirea, a izbucnit în plâns.
M-am aplecat şi am tras-o la pieptul meu.
— Ce s-a întâmplat?
I-am mângâiat părul.
— Hei, sst. Spune-mi.
Doar plângea. Vanessa nu plângea *niciodată* – nici măcar în situațiile în care *ar fi trebuit* să plângă.
M-am simțit copleşit de neputință şi am simțit un impuls de a rezolva problema, oricare era ea.

— Vanessa, *ce este?*
Spune-mi, ca să te fac să te simți mai bine.
A clătinat din cap.
— Uneori, am impresia că sunt în vrie. Ca şi cum aş fi prinsă într-o tornadă din care nu pot scăpa decât atunci când sunt cu tine.
Cuvintele ei m-au surprins aşa de mult, încât nu am ştiut ce să spun.
M-a lăsat să o mai țin în brațe o secundă. Pe urmă s-a îndepărtat, şi-a tras nasul şi şi-a şters lacrimile de pe obraji.
— Hei, hai să citim răvaşele din prăjituri. Dacă zici „când eşti în pat" şi pe urmă citeşti, e foarte amuzant.
A încercat să schițeze un zâmbet.
Ca un proiector la care se schimbă rolele, trecea de la o scenă la alta într-o fracțiune de secundă.
Am clătinat din cap.
— Nu face asta.
Zâmbetul ei forțat s-a făcut mai larg şi mi-a zâmbit cu lacrimi încă în ochi.
— Ce să fac?
— *Asta.* Chestia asta pe care o faci când te prefaci că eşti fericită. Schimbi subiectul şi te apuci să faci ceva distractiv. E OK să fii supărat uneori. Nu trebuie să te prefaci față de mine.
S-a uitat la mine şi dintr-odată a fost iar atât de tristă, încât aproape că mi-a părut rău că i-am reproşat asta.
— Adrian, dacă nu râd, o să-mi petrec tot restul vieții plângând, a şoptit ea.
M-am uitat în ochii ei. M-am întins şi i-am prins mâinile. Genunchii încă ni se atingeau. Simțeam cum se transferă energia între noi, ca şi cum aş fi absorbit tristețea ei, făcând-o să se calmeze. *Voiam* să o absorb. Aş fi captat-o pe toată, dacă asta însemna să o iau de la ea.
— Ce s-a întâmplat?

S-a uitat la mine câteva clipe, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-mi spună sau nu.
— Adrian, mi-e teamă că mâna mea nu e doar un simptom al sindromului de tunel carpian.
Mi-am coborât sprâncenele.
— Dar ce crezi că e?
Şi-a retras capul şi s-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.
— *Tu* ce crezi că e?
Am clătinat din cap.
— Ascultă-mă, nu mori. OK? Şi e normal să-ți fie teamă de asta. Mai ales după ce ai pierdut-o pe Melanie. Dar nu e asta.
S-a uitat în ochii mei.
— Şi dacă e?
M-am uitat la ea cu o privire hotărâtă.
— *Nu e*. Şi dacă îți faci griji, hai să mergem să...
A clătinat din cap repede.
Vedeam spaima din ochii ei.
Nu puteam să-mi imaginez cum trebuie să fi fost pentru ea să o privească pe sora ei murind aşa. Când i se întâmplă unei persoane dragi ceva aşa de straniu, probabil că e greu să te mai simți vreodată în siguranță. Şi duminică era ziua ei. Sora şi mama ei nu apucaseră să împlinească treizeci de ani. Vanessa împlinea douăzeci şi nouă. Asta probabil o înfricoşa.
I-am strâns mâinile şi mai tare.
— Atunci va trebui să mă crezi pe cuvânt. Eşti o femeie tânără, frumoasă şi sănătoasă şi o să trăieşti mult timp, Vanessa.
I-am pus mâna pe obraz.
— Totul o să fie bine, i-am spus eu cu blândețe.
Ochii ei trişti mi-au scrutat fața, aproape ca şi cum ar fi căutat adevărul. A întors puțin obrazul în palma mea, ca şi

cum ar fi căutat căldura ei, şi buzele ei mi-au atins uşor mâna, din greşeală.
Voiam să o sărut.
Dorința era aşa de puternică, încât a trebuit să mă stăpânesc fizic să nu mă aplec spre ea.
Cum ar fi fost? Să mă aplec şi să alung cu un sărut ceea ce era în acel cap frumos şi inteligent?
Dar ea nu voia să o sărut. Nu voia să o sărute *nimeni.*
Asta era.
A luat un şervețel şi s-a şters la ochi, iar eu am lăsat să-mi cadă mâna de pe obrazul ei, dezamăgit că nu mai aveam vreo scuză să o ating.
— Îmi pare rău că am venit cu asta pe capul tău când eşti la serviciu.
Şi-a tras nasul.
— Nu mă placi aşa. Mă placi când sunt amuzantă.
— Te plac când eşti *fericită*, am spus eu cu sinceritate. Amuzamentul e doar un produs secundar binevenit.
A schimbat subiectul.
— Eşti pregătit să mergi mâine acasă la tata?
Şi-a şters ochii.
— Nu trebuie să mergi dacă nu vrei.
— Normal că merg.
— Sigur? Ştiu că te-a îngrețoşat rău casa aia.Nu eram deosebit de încântat să-mi petrec iar timpul cu Vanessa acasă la taică-său – sau cu taică-său. În cazul de față, mărul căzuse în cu totul altă livadă. Dar voiam să verific şi să mă asigur că Sonja îşi face treaba.
Şi mai era şi celălalt aspect.
Nu aş fi renunțat la o seară cu Vanessa. Pentru nimic în lume.
Acum era pentru mine o lumină pe care o vedeam în spatele pleoapelor mult timp după ce încetasem să mă mai uit la ea – şi voiam să mă uit în continuare la ea. Tot timpul. Iar dacă

asta însemna să luăm cina într-o casă ca un depozit mâine-seară, atunci asta aveam să fac.
Vanessa s-a uitat la mine de la locul ei. Era mai calmă acum.
Mi-am dat seama că faptul că venise azi aici să ia masa cu mine era, pentru ea, o abatere a atenției. Unul dintre lucrurile pe care le făcea ca să-şi ia mintea de la ce o tulbura.
Mă întrebam de câte ori făcuse asta. De câte ori venise la mine ca să se înveselească şi să nu cedeze în fața tristeții cu care se războia. Venise aici pentru că o făceam să se simtă mai bine sau pentru că voia să vorbească cu mine despre asta.
Pentru că se simțea ca şi cum ar fi prinsă într-o tornadă din care nu poate scăpa decât atunci când e cu mine.
Şi atunci am avut revelația.
Eu eram omul ei. Eu.
Nu puteam să exprim în cuvinte felul în care mă făcea să mă simt asta.
Nu-i stătea în caracter să lase pe altcineva să aibă grijă de ea. Ştiam asta pentru că nici mie nu-mi stătea asta în caracter. Noi eram stânca familiei, întotdeauna îi puneam pe ceilalți pe primul loc, aşa că ştiam cât conta faptul că îmi dădea voie să îi fiu alături.
Era un privilegiu pe care îl luam în serios. Era o onoare să fiu cel la care aleargă atunci când are nevoie de cineva care să o prindă în cădere. Prin nu ştiu ce noroc şi dintr-o coincidență geografică, *eu* ajunsesem să o cunosc şi *să însemn* ceva pentru ea.
Şi aş fi mințit dacă aş fi spus că nu am simțit dintr-odată că tot ce voiam să fac era să îi fiu alături.

CAPITOLUL 13

A RÂS DE CORPUL MEU
CÂND AM ÎNCEPUT SĂ NE PIPĂIM!

VANESSA

Adrian s-a uitat la mine cu o expresie sincer amuzată.
— Şi tu te-ai gândit că ar fi bine să faci asta, de ce?
Am făcut tot posibilul să par indignată, ceea ce era greu cu capul înțepenit aşa.
— Ştii ceva? Nu am nevoie de criticile tale în clipa asta. Nu toți suntem uriaşi, unii oameni au nevoie de scară.
— Partea cu scara o pricep. În legătură cu proximitatea ventilatorului de plafon am dubii.
Acum râdea.
— Bine că mi-ai dat cheia.
Era în frac.
Eu credeam că Adrian îşi atinsese deja potențialul maxim de atractivitate, dar imaginația mă dezamăgise încă o dată.
În seara asta avea loc gala aceea despre care îmi vorbise. Îl sunasem cu mica mea urgență în speranța că îl prind înainte să plece. Nu îl prinsesem. Era deja la local. Când am vrut să închid, a insistat să-i spun ce s-a întâmplat. I-am spus şi el a plecat spre mine să mă salveze – *sau* să vadă cu ochii lui. Una din două.
A început să urce scara ca să mă ajute, iar eu m-am încordat în aşteptarea clătinării.
— Ce făceai aici? m-a întrebat el.
— Ceva. O să-ți arăt mai târziu.

Ceva-ul erau stelele fosforescente pe care le lipeam pe tavan. Puneam unele deasupra ventilatorului când am reuşit cumva să-mi prind părul într-una dintre palete. Nu îmi dădeam seama cum să-l desfac, iar una dintre mâinile mele era pe jumătate amorțită, ceea ce nu mă ajuta. În final, am renunțat şi am stat în capul scării să-l aştept pe Adrian să vină acasă, lucru care s-a întâmplat, din fericire, după doar cincisprezece minute de captivitate.

Nu era loc pe scara aceea pentru doi adulți. S-a oprit când genunchii mei i-au atins pieptul.

— Nu pot să urc decât dacă...

Decât dacă depărtam picioarele şi îl lăsam să urce ultimele două trepte printre ele.

O, Doamne!

Mă pregăteam să intru la duş când a venit tipul de la administrație cu scara, pe care îl chemasem de dimineață. Voia să i-o dau înapoi înainte să plece acasă, aşa că mă hotărâsem să grăbesc proiectul. Deci asta însemna că eram îmbrăcată cu un halat bleumarin de mătase, până la fund. Nu sutien, nu chiloți. Doar eu şi o bucată subțire de material, cu capul prins de o lustră. Futu-i mama ei de viață.

Mi-am băgat halatul între picioare şi am desfăcut genunchii, dorindu-mi să se deschidă podeaua şi să mă înghită.

Spre cinstea lui, Adrian nu s-a uitat în jos.

A mai urcat două trepte şi fermoarul lui s-a lipit fix între picioarele mele. Era cât pe-aci să cad pe spate.

Mi-a pus mâna între omoplați şi m-a susținut.

— Poate că ar trebui să te ții de mine, a spus el. N-aş vrea să cazi.

DUMNEZEULE!

L-am prins cu mâinile de mijloc şi am murit un pic în interior.

— Eşti bine? m-a întrebat el, cu pieptul vibrându-i, practic, în obrazul meu.
Am dat din cap.
Nu, *nu* eram OK. Nu fusesem OK toată ziua.
De dimineaţă fusesem să mă întâlnesc cu avocata care se ocupa de adopţii.
Nu eram sigură că voi avea nevoie de ea. Annabel încă mai putea să-şi refacă viaţa. Dar faptul că ştiam că adopţia e un lucru la care ar trebui să mă gândesc a fost suficient să mă bage în vrie. Tot drumul spre biroul lui Adrian îmi stăpânisem lacrimile. Pe urmă, când am ajuns acolo, am clacat şi i-am stricat cravata plângând pe ea. Pe urmă, am venit acasă şi mi-am prins părul în ventilatorul de plafon, iar degetele mele tâmpite, pline de furnicături, nu au putut să se concentreze ca să mă ajute. Şi acum stăteam călare pe Adrian, ceea ce, pe de-o parte, mă excita total, dar, pe de altă parte, mă întrista, pentru că el era perfect, şi din acest motiv nu era atras de mine.
Poziţia mea privitoare la relaţii se modificase un pic în lumina domnului Copeland. Nu mi se părea corect să am o relaţie cu cineva, dacă puteam fi bolnavă. Dar dacă el *ar fi ştiut* că aş fi putut fi bolnavă, cum ştia Adrian, şi m-ar fi vrut chiar şi aşa? Cine eram eu să-i spun omului ce să facă? De-asta îi şi spusesem mai devreme de mâna mea. Tot de-asta nu îi mai spuneam strategic că îmi pare bine că nu se dă la mine. Nu aveam curaj să-i spun pur şi simplu că îl plac. Îmi era prea teamă de răspunsul lui. Şi cum ai putea să abordezi un astfel de subiect? Hei, te plac. Ştiu că tocmai ai trecut printr-o despărţire naşpa rău, că ar trebui să fim doar prieteni şi că într-un an aş putea să fiu moartă, dar crezi că te-ar interesa? *Uff.*
Suporta destul de bine flirturile mele neruşinate, dar niciodată nu răspundea la fel – ceea ce presupun că era de aşteptat. Dar dacă ar fi făcut vreun gest, m-aş fi băgat în

costumul lui cât era încă pe el. Ar fi trebuit să împrăştie pe jos nişte trufe scumpe ca să mă dau de pe el şi să poată fugi, fiindcă altfel nu i-aş fi dat drumul.
S-a întins şi a dus mâinile deasupra capului meu.
— Cum *ai reuşit* să faci asta?
Pieptul lui era fix în faţa mea. Fusese în faţa mea şi mai devreme, când plânsesem în el, şi, la fel ca mai devreme, mirosea bine şi emana căldură, iar eu mi-am amintit că probabil voi merge în mormânt cu pânze de păianjen în vagin.
— Ăă, nu ştiu. Dar ştii ceva, cred că Sloan Monroe îşi prinde părul în ventilator tot timpul.
— Ăă, nu. Pot să-ţi garantez că Sloan nu şi-a prins niciodată părul în ventilator. Nu e genul care să-şi prindă părul în ventilator.
— A, acum există şi un gen?
S-a mişcat un pic.
— Păi, dacă paletele ventilatorului sunt potrivite...
Mi-am stăpânit un zâmbet.
Am simţit când m-a eliberat şi am oftat uşurată.
— Gata, a spus el, deasupra mea. Eşti liberă.
Mi-am frecat capul, iar el a coborât până când a ajuns să se uite în ochii mei.
— Tu întotdeauna intri aşa în belele?
Zâmbea.
Faţa lui era foarte aproape şi încă mai stătea între picioarele mele.
Uneori mă uitam la Adrian şi simţeam că nu pot să respir.
Mai devreme, la birou, când o ţinea pe Grace în braţe, mă gândeam ce tată bun ar fi şi cât de mândră eram de el, văzându-l în elementul lui. Era atât de inteligent şi de capabil, iar în ultimele săptămâni mă trezisem că sunt total captivată de el... şi cu cât eram mai captivată, cu atât mai mult se înrăutăţea starea mâinii mele. Ca şi cum cele două

lucruri erau interconectate. Ca şi cum sentimentele pe care începusem să le am pentru el veneau cu un preț.
Mi-am dat părul după ureche.
— Ar trebui să pleci. O să pierzi gala.
A mai stat o clipă. Aproape ca şi cum *i-ar fi plăcut* să stea acolo. Pe urmă, s-a uitat în altă parte, a sărit de pe scară şi m-a ajutat să cobor.
N-a făcut niciun gest să plece.
S-a oprit lângă leagănul lui Grace şi s-a lăsat pe vine să o salute. Ea a zâmbit şi suzeta i-a zburat din gură. A gâdilat-o pe burtă şi i-a pus iar suzeta. Pe urmă, în loc să plece, l-a luat pe Harry Puppins din pătuț şi s-a rezemat de comoda mea, mângâindu-l şi zâmbindu-mi.
OK...
Mi-am strâns halatul pe lângă corp.
— Deci presupun că ne vedem mâine? am întrebat eu, având senzația că trebuie să umplu liniştea aceea cu ceva.
— Tata o să mă facă de râs. Sper că ştii asta.
El a rămas tot acolo.
— O să fie bine.
Când îmi spuneam eu asta, nu credeam. Când o spunea el, parcă îl credeam. Poate pentru că Adrian avea un fel de a face să fie totul bine. Sau de a mă face să uit că nu e bine.
Tata voia să văd ce progrese a făcut cu casa. Nu mai fusesem acolo de când cu avalanşa cu şifonierul.
Vorbisem deseori cu Sonja de când îşi începuse activitatea, cu două săptămâni în urmă. Tata *chiar* o plăcea. Îmi ceruse să aduc un organizator profesionist şi o echipă de curățenie specializată în risc biologic. I-am dat tot ce a vrut. Fie cheltuiam bani acum şi poate îl făceam pe tata să stea într-o casă mai bună, fie ajungea să cheltuiască el bani pe porcării după ce muream eu – mai degrabă cheltuiam eu acum.
De asemenea, îmi recomandase un terapeut care putea să trateze tulburarea obsesiv-compulsivă, de care probabil

bănuia că e afectat. Tata se vedea cu ea de două ori pe săptămână.
El părea chiar încântat de progresele făcute, dar eu eram sceptică. Din moment ce nu puteam să arunc un sac la gunoi fără să mai salveze el ceva de acolo, nu puteam să-mi închipui că Sonja ar avea o influență prea mare asupra lui.
În fine, acum problema era că nu făceam destule videoclipuri din care să câştig bani pentru a susține toate aceste cheltuieli. Nu suficienți pentru ceea ce trebuia să realizez în următoarele douăsprezece luni.
Făcusem trei vloguri de la cel cu Pătrățelele dumnezeieşti. În primul apăream eu, vopsindu-mi părul, fără să spun vreun cuvânt despre Adrian. Ştiu că era o nebunie, numai pentru faptul că toată lumea aştepta să mai afle ceva despre el. Dar sincer, voiam ca acea parte din viață să fie doar *a mea*.
Adrian nu era, pentru mine, un soi de anecdotă. Era real. Ceea ce simțeam eu pentru el era real. Mi se părea că minimalizez totul dacă invit în povestea asta milioane de necunoscuți să se distreze. Dar videoclipul cu vopsitul părului a picat prost. Urmăritorii mei erau *furioşi.* Lumea era aşa de însetată de veşti despre Pătrățele dumnezeieşti, încât mi-a fost teamă că o să-mi pierd toți abonații dacă nu mă pliez pe dorința lor, şi nu-mi permiteam să pierd bani. Aşa că următoarele două videoclipuri erau cu mine recapitulând zilele petrecute cu Adrian, toată numai steluțe în priviri şi ochi de cățel – ceea ce, ca să fiu sinceră, nici măcar nu era doar un rol. Acelea avuseseră cele mai multe vizualizări de la videoclipurile cu mine şi Drake. Aşa că oricât îmi displăcea să împărtăşesc acea latură intimă a vieții mele, era un rău necesar.
Aveam pregătit ceva cu adevărat cutremurător pentru postarea de luni, şi nu putea fi mai urgent. Aveam nevoie de bani. Aveam suficient pentru traiul de zi cu zi – şi pentru tata, şi pentru Brent. Şi ani la rând pusesem deoparte

suficienți bani pentru a acoperi cheltuielile medicale, în cazul în care mă îmbolnăveam. Dar trebuia să mă gândesc şi la viitorul îndepărtat.
Îmi doream să-i ofer familiei mele un venit modest din care să trăiască tot restul vieții. Ieri fusesem la contabilul meu pentru a înființa un fond financiar pentru Grace, Brent, tata şi Annabel – cu o clauză care prevedea să facă lunar o testare antidrog ca să beneficieze de bani şi să se interneze într-o clinică de dezintoxicare dacă nu face asta. Nu era un plan infailibil, dar măcar o făcea să fie un pic mai responsabilă.
Pusesem deoparte şi o sumă de bani necesară pentru a o păstra pe Sonja angajată şi după moartea mea, şi alocasem o sumă importantă fundației mele de caritate. Mă asigurasem că sunt înregistrată ca donator de organe. Defectele din ADN-ul meu nu-mi afectau şi organele în caz de transplant. Puteau fi folosite toate – şi speram să fie.
Mai trebuia să mă ocup de aranjamentele pentru funeralii, dar nu eram chiar pregătită s-o fac. Dar aveam de gând să mă ocup şi de asta. Nu voiam să las pe altcineva să se ocupe de vreun detaliu după moartea mea.
În fiecare zi din ultimele două săptămâni, bifasem câte un lucru de pe deprimanta listă cu sfârşitul vieții, când Adrian era la serviciu. După care, seara, nu mă mai gândeam la nimic. Luam masa cu el şi mă făcea să uit de toate. Făcea ca lumea mea de rahat să se estompeze aşa de mult, încât nu mai rămânea nimic în afară de el şi de superbii lui ochi verzi, şi nici nu mai voiam să plec acasă. Voiam doar să stau cu el şi să mă simt în continuare aşa cum mă făcea el să mă simt. Voiam să fiu relaxată.
S-a desprins de comodă şi l-a pus pe Harry Puppins înapoi în pătuțul lui.
— Vrei să-i dau lui Grace un biberon până te îmbraci? m-a întrebat, strângând scara şi rezemând-o de perete.

Am clătinat din cap.
— Trebuie să te întorci. O să pierzi...
Şi atunci i-am văzut.
Nu mă aşteptam să vină Adrian pe aici. Nu făcusem ordine în casă – ceea ce însemna că între noi, pe covor, tronau cu mândrie chiloţii mei murdari cu talie înaltă, pe care îi aruncasem când mă schimbasem.
Am tras aer în piept, îngrozită, şi m-am uitat la Adrian exact la timp ca să văd că mi-a urmărit privirea pe covor.
Am simţit cum îmi ia foc gâtul. O fracţiune de secundă m-am uitat la el cu ochii mari, după care m-am repezit să înhaţ chiloţii. Dar când m-am aplecat, am călcat pe mâneca largă a halatului şi mi-a ieşit sânul prin decolteu. Am scos un ţipăt şi mi-am acoperit sânul, dar era prea târziu. Văzuse. Văzuse *totul.*
Am rămas acolo ca o statuie, ţinându-mi halatul strâns pe lângă mine, cu o mână pe sân, de parcă ar fi putut să iasă iar, de capul lui.
— Nu! am exclamat. Nu, nu, nu. Nu e adevărat ce se întâmplă.
— E în regulă, a spus el repede. Nu e mare lucru.
I-au zvâcnit colţurile gurii.
M-am uitat clipind la el.
— Viaţa mea e o afurisită de comedie romantică..., am şoptit eu. Tu eşti în frac şi sânii mei zboară prin toate părţile.
Acum zâmbea cu gura până la urechi şi părea *foarte* amuzat.
Am clătinat din cap.
— Nu e amuzant! Tocmai am ajuns la capitolul pipăieli!
Asta l-a terminat. A izbucnit în râs.
Am făcut tot posibilul să par indignată, dar râsul lui mă cam făcea şi *pe mine* să râd. Mi-am încrucişat braţele la piept.
— Ai face bine să uiţi *tot* ce ai văzut.

A clătinat din cap.
— A, nu cred că va fi posibil.
— Adrian, *te ucid*. Nu mi-e teamă de puşcărie.
Acum hohotea.
— Să mă ucizi cu ce? Cu pistolul sau cu briceagul?
— Adrian!
Ahh.
— Ieşi!
L-am împins spre uşă şi l-am auzit cum râde pe hol, întorcându-se la gala lui.
Probabil voi avea nevoie de o lună întreagă ca să pot să dau iar ochii cu el.
Mi-a dat vreo cinci minute.
A bătut cineva la uşă şi, când m-am uitat pe vizor, am văzut că e acoperit cu degetul.
— Cine e? am întrebat eu, bănuind deja răspunsul.
— Room-service! a strigat el într-un falset ridicol.
Mi-am dat ochii peste cap şi am scos lanțul de pe şină.
Se sprijinea cu fruntea de cadrul uşii, tot în frac.
Mi-am încrucişat brațele.
— Ce e? Dacă ai venit doar să faci mişto de sânul meu, poți să te întorci la treaba ta.
Mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui amețitoare.
— Nu mă mai întorc. Ți-am adus ceva. Lasă-mă să intru şi închide ochii.
M-am încruntat.
— Cum? Nu te mai întorci?
— Închide. *Ochii*.
I-am aruncat o privire, dar am deschis uşa şi am închis ochii. Am auzit că intră şi apoi am auzit zgomotul făcut de uşile mele glisante de sticlă.
— Ce faci? am întrebat eu, simțind o pală de aer rece.
— Nu trage cu ochiul, a spus el de afară, din câte se părea.

Am auzit cum se închide uşa, apoi cum se trag draperiile. Când a vorbit iar, era chiar în faţa mea.
— OK. Poţi să te uiţi.
Am deschis ochii şi l-am văzut cum mă priveşte zâmbind, ca şi cum i-aş fi părut amuzantă. Toată partea din faţă a fracului era udă.
— De ce eşti ud?
— Du-te şi aşază-te pe canapea.
— De ce?
A clătinat din cap, zâmbind.
— Du-te.
L-am măsurat din priviri, dar m-am dus la canapea şi m-am trântit pe o pernă.
A ieşit pe hol şi a adus de acolo o pungă mare de hârtie. Şi-a scos haina şi şi-a pus-o pe spătarul unui scaun de la bucătărie. Pe urmă şi-a desfăcut papionul, şi-a descheiat cămaşa udă şi a scos-o şi pe ea. Când s-a aşezat lângă mine pe canapea, avea pe el doar un tricou alb şi pantalonii. S-a aplecat peste măsuţă şi a scos nişte cutii din pungă. Apoi a deschis una din ele şi mi-a arătat un imens homar portocaliu, legănându-l uşor.
— Homar?
Am pufnit.
— Mi-ai adus un homar?
— Şi caviar, creveţi, baclava, prăjituri – ţi-am adus chiar şi decor. Uite!
A băgat mâinile în sacoşă, a scos o jumătate de pepene verde, care avea scrijelit în coajă numele evenimentului caritabil, şi l-a ridicat cu mândrie.
Am râs.
— O, Doamne, nu te vor mai lăsa să intri niciodată la Depot.
A pus pepenele în mijlocul măsuţei ca pe un aranjament inadecvat.
Zâmbea *în continuare*.

— Ar fi bine să încetezi, am spus eu, uitându-mă pieziş la el.
— Ce e? Pur şi simplu, mă gândeam la o chestie amuzantă pe care mi-a spus-o Lenny.
— Ce mincinos mai eşti!
Poate că ar fi trebuit să fac câte un exercițiu Kegel de fiecare dată când mă făceam de râs în fața lui, să iasă ceva din umilințele astea. În două săptămâni aş fi capabilă să rup un bărbat în două cu muşchii mei pelvieni.
— Să ştii că te-am mai văzut topless. În tablou.
A arătat cu capul spre perete.
— OK, *nu* e acelaşi lucru. Acolo e un desen, iar artistul şi-a luat libertatea...
— Nu, nu e adevărat. Sincer vorbind, nu te-a avantajat.
S-a uitat la mine.
— Cel puțin, nu din ce am văzut eu.
A zâmbit şi a golit punga.
A trebuit să-mi ascund zâmbetul în palmă.
— Deci ce ai vrea să mănânci de aici? m-a întrebat el.
— Ăă, din toate? Dar sigur nu trebuie să te duci înapoi?
A scos capacul cutiuței cu unt topit.
— Cred că strângerea de fonduri poate continua şi fără mine.
— Tu încerci cumva să mă faci să mă simt mai bine şi nu te mai duci acolo ca să fii sigur că nu o să mor agățată de plafonieră?
A râs.
Mi-am coborât sprâncenele.
— Cum ai ajuns aşa de repede?
M-am uitat la toate chestiile pe care le adusese.
— Te-am sunat şi ai venit în gen, zece minute. Cum ai reuşit să pregăteşti toate astea, să furi şi o decorațiune şi să vii să mă salvezi în mai puțin de o oră?
Şi-a dres glasul şi a vorbit cu ochii la mâncarea pe care o aranja.

— Deja plecasem spre casă.
Mi-am tras capul înapoi.
— Erai în drum spre casă când te-am sunat? Evenimentul tău a început la şase jumate. Acum e şapte şi un sfert. Te-ai dus acolo cu sacoşa şi ai început să aduni? Nu aveai de gând să stai?
— Cred că nu.
M-am uitat cum desface alte cutii.
— *De ce?*
Nu a răspuns câteva momente.
— Pur şi simplu m-am gândit că ai avut o zi grea şi că s-ar putea să vrei să te uiți la televizor cu cineva.
M-am uitat la el clipind.
Biletele alea costau 200 $ bucata. *Verificasem.* Voiam să-mi cumpăr ca să mă duc cu el – nu că mă invitase. Dar m-aş fi dus peste el fără ruşine dacă evenimentul nu era sold-out.
Se organizau o licitație închisă şi o tombolă, muzică live şi dans. Evenimentul dura până la miezul nopții. Închiriase un frac. Şi pur şi simplu... *plecase?* Să se uite la televizor *cu mine?*
Fie ura tare de tot prezența lui Marcus, fie îi plăcea *tare de tot The Office.*
Sau, hei, poate că era teribil de îndrăgostit de mine, nu suporta să stea departe de mine şi a fost nevoit să se întoarcă cât mai repede posibil.
Ha, *ha.*
— Vrei să vezi surpriza mea? m-a întrebat el.
— Nu e asta?
A zâmbit şi s-a ridicat. M-am uitat la el cum trage draperiile de la uşa mea glisantă.
Mi-am acoperit gura cu mâinile.
Acolo, pe micuța masă rotundă din balconul meu, era o lebădă din gheață sculptată.
— Vine direct de la candy bar.

A ridicat mâna.
— Nu te îngrijora, nu am furat-o. Am donat vreo două sute de parai pentru ea. Au fost mai mult decât încântați să mi-o dea.
Am clătinat din cap.
— Ai cărat-o până aici? L-am întrebat uimită.
— O să stea acolo până la primăvară. De câte ori o să te uiți la ea, vreau să-ți aminteşti că am băgat sloiul ăsta de gheață picurător în maşina mea.
Mi s-a strâns inima. Se întindea zadarnic spre el, ca nişte brațe care încercau să ajungă peste ocean.
Era un bărbat perfect. Perfect din toate punctele de vedere.
Niciodată nu îmi dorisem altceva, decât să trăiesc. Să ajung să îmbătrânesc şi să am mai mult timp. Iar acum mai era ceva ce îmi doream la fel de mult.
Îl doream *pe el.*
Şi probabil niciunul dintre aceste lucruri nu avea să fie al meu.

CAPITOLUL 14

OAMENII ĂŞTIA IAU CINA
ÎNTR-O COCINĂ ŞI N-O SĂ-ȚI VINĂ SĂ CREZI DIN CE MOTIV!

VANESSA

Am parcat pe aleea tatei. Era şase şi jumătate sâmbătă seara. O lăsasem pe Grace cu yoghina. Nu voiam să inspire mucegaiul şi acarienii pe care eu şi Adrian ne angajaserăm să îi îndurăm timp de două ore.
Adrian a tras frâna de mână şi s-a uitat spre casă.
— Chiar luăm cina aici? a întrebat el sumbru.
M-am uitat la el.
— Parcă ziceai că eşti dispus să iei împreună cu mine una dintre hepatitele alea.
A pufnit.
Mi-am scos balsamul de buze din sutien.
— Nu am încredere în tata că ar face o mâncare care să nu ne ucidă, dar am încredere în Sonja, am spus eu, apoi m-am dat cu balsam, i-am pus capacul şi l-am băgat iar în tricou. Cred că o să fie OK.
M-am uitat prin parbriz. Erau aprinse luminițele de Crăciun. Mi-ar fi plăcut să spun că tata crease o atmosferă festivă, dar, de fapt, tata crease atmosfera asta festivă acum patru ani, şi de atunci nu le mai stinsese. Într-o singură lună din an casa tatei *nu* îi mai enerva pe vecini.
— Cu ce se ocupă tatăl tău? m-a întrebat el.
Am clătinat din cap.
— Acum? Nu face nimic. Mai nimic. A fost contabil. E chiar inteligent. Pe urmă, a descoperit că poate să vândă toate chestiile pe care e încântat să le adune, aşa că a renunțat la slujbă ca să vândă pe eBay şi pe Craigslist cu normă întreagă. Dar tata nu e prea priceput, deci majoritatea lucrurilor pe care a încercat să le vândă erau porcării, aşa că niciodată nu a câştigat prea mult. Atunci toată îngrămădeala a devenit şi mai rea, fiindcă toate ajunseseră să fie ceva ce putea fi „reparat şi vândut.”
Am făcut cu degetele semnul ghilimelelor.
— Aduce în casă orice. Un vas de toaletă găsit pe trotuar. Valize stricate, patine vechi.

— Biciclete.
M-am strâmbat.
— Muuulte biciclete.
Am oftat.
— Ştiu că îl tot bodogănesc, dar cred că a făcut tot ce a putut.
Am făcut o pauză.
— Nu e uşor să treci prin ce a trecut el. Cred că un număr suficient de tragedii poate destabiliza pe oricine.
Adrian s-a întors spre mine.
— Cred că depinde şi de cum eşti. Şi tu ai trecut prin ceea ce a trecut el şi pe tine nu te-a destabilizat asta.
I-am zâmbit din colțul gurii.
— Mda. Păi cred că situația tinde să se înrăutățească odată cu vârsta. Să sperăm că voi trăi suficient de mult ca să mă conving de asta. Să mă transform într-o mătuşă excentrică, una care împachetează lucrurile din casă pentru a le da cadou de Crăciun.
A râs.
L-am înghiontit.
— Hei, deci când o să-ți cunosc şi eu familia nebună? l-am întrebat. Nu mi se pare corect ca a mea să se bucure de toată atenția.
— Toată familia mea e acum în Nebraska. Mama s-a mutat acolo în octombrie, cu soțul ei şi cu bunica. Richard şi mama m-au invitat să mă duc la ei de Crăciun, dar nu mă duc.
— Cum aşa?
A clătinat din cap.
— Nu mă simt bine acolo. Nu îmi place Richard.
— Păi? De ce nu? E un ticălos de nimic?
A râs un pic de expresia mea. Pe urmă a făcut o pauză şi a expirat prelung.
— Richard e tatăl meu.

Am rămas cu gura căscată.
— Ce? Adică... tatăl care a plecat şi şi-a lăsat familia? *El* e?
A încuviințat din cap.
— *El* e. S-au împăcat cu un an în urmă. Acum s-au recăsătorit.
M-am uitat la el, clipind de uimire.
— O, Doamne!
S-a strâmbat.
— Mda.
— Vreau să zic... *de ce?* Ce motiv a avut să plece atunci?
A clătinat din cap, cu ochii la parbriz.
— A avut o aventură cu o colegă de serviciu. Ne-a lăsat pentru ea. Nu a durat.
M-am rezemat de spătarul scaunului.
— Uau.
— Da. Mama a fost dată peste cap. *Ani buni*. Intra şi ieşea din depresie. Eu trebuia să fac totul în locul ei. Să plătesc facturile, să fac curat în casă. N-am putut nici să mă duc la o facultate dintr-un alt stat. N-am putut s-o las singură.
Am clătinat din cap.
— Îți plătea pensie alimentară?
A încuviințat din cap.
— Da. Asta trebuie să recunosc. A plătit pensie alimentară şi pensie de întreținere – a continuat să plătească şi după ce n-a mai fost obligat s-o facă. A încercat să păstreze relația cu mine, dar eu nu am fost deloc interesat.
Am suflat aerul printre buzele strânse.
— Da, înțeleg.
M-am uitat la el.
— Dar într-un fel e romantic. Că s-au întors unul la celălalt.
S-a uitat fix la mine.
— Ce e?
I-au zvâcnit muşchii obrazului.
— Parcă ai fi mama.

Am ridicat din umeri.
— Păi aşa e. Oamenii dau cu bâta în baltă. Se pare că a reuşit şi el asta. Poate că sunt suflete-pereche şi niciunul dintre ei nu şi-ar fi putut găsit fericirea cu altcineva.
— Eu *nu cred* în suflete-pereche, a spus el tăios.
M-am strâmbat.
— Păi, tata nu crede în termene de valabilitate, dar asta nu înseamnă că ele nu există.
A râs sec.
— Mama ta e fericită? l-am întrebat eu.
S-a uitat la parbriz şi a încuviinţat din cap în silă.
— Da. Cred că da.
Am ridicat iar din umeri.
— Bun. Atunci ar trebui să-l ierţi.
A întors imediat capul spre mine.
— *Ce*?
— De ce nu? Vreau să zic, nu trebuie să îţi placă *ţie*. Nu trebuie să ai încredere în el, să uiţi ce a făcut sau să îl urmăreşti pe Facebook. Dar acum el face parte din viaţa mamei tale şi dacă tu ţii în continuare cu dinţii la răzbunarea asta, n-o să faci decât să le răneşti pe mama şi pe bunica ta. Adică să nu te duci măcar să le vezi de Crăciun? De ce? Fiindcă e *el* acolo? Dă-l în pizda mă-sii. Du-te să-ţi vezi familia!
S-a uitat la mine clipind.
Am clătinat din cap.
— Uau! Cineva din maşina asta n-a fost niciodată forţat să-l ignore pe unchiul misogin şi beat de Ziua Recunoştinţei, şi asta se vede.
M-am răsucit pe scaun cu faţa spre el.
— Adrian. Ura e epuizantă. Viaţa e prea scurtă ca să urăşti. Şi dacă tot ai ajuns aici, ar putea fi util să încerci să îl priveşti ca pe un om, nu doar în alb şi negru. Ştii, el ar putea să fie un tată care vă iubeşte pe tine şi pe mama ta *şi*,

în acelaşi timp, o persoană care a făcut o mizerie mare, din cauza căreia ați suferit amândoi. *Poate* să fie ambele.
Am citit pe fața lui că în el se duce un fel de luptă.
— Deci pur şi simplu să... ce? Să mă duc acolo de Crăciun?
— Da. De ce nu? Vin cu tine dacă vrei. Dacă e naşpa, plecăm.
Şi-a încreţit fruntea.
— Vii şi tu?
Am ridicat din umeri.
— Sigur.
A arătat cu capul spre casă.
— Şi tatăl tău? Nu va fi singur de Crăciun dacă nu eşti tu aici?
Am respins ideea cu un gest.
— Lasă să se mai ocupe şi Brent. Mă duc să-l văd în Ajunul Crăciunului. Îl duc la Denny's sau ceva, să luăm micul-dejun. O să fie încântat. Pe urmă, putem să plecăm şi ajungem în Nebraska la cină.
— Nu te deranjează să-ți petreci Crăciunul cu mine?
— Oricum îl petreceam cu tine.
I-a tresărit un colț al gurii.
S-a uitat la mine câteva clipe.
— OK.
A dat din cap.
— Bine. O să merg, încerc.
Fața lui a devenit dintr-odată puțin mai relaxată. Ca şi cum în sinea lui şi-ar fi dorit să primească permisiunea să cedeze, dar nu-şi putea acorda singur această permisiune.
Adrian nu schimba macazul foarte repede, după cum mi-am dat seama. Şi asta era o parte din ceea ce îl făcea pe el să fie grozav. Devotamentul față de oamenii la care ținea era fără margini.

Asta îl făcea să fie statornic şi de încredere. Dar îl făcea să fie în acelaşi timp inflexibil şi înclinat să ţină cu dinţii mai mult decât era cazul de nişte chestii care nu îi făceau bine.
— Ştii, poate că ar trebui să vorbeşti cu cineva, am spus eu. Un terapeut bun ar putea să te ajute să-ţi rezolvi o parte din problemele astea.
— Mama a făcut terapie ani la rând şi niciodată nu mi s-a părut că e mai bine.
— De unde ştii *tu* că nu a fost mai bine? Poate că fără terapie ar fi fost de un milion de ori mai rău.
Nu a răspuns.
— În fine, o să fie distractiv, am spus eu. Ar trebui să descărcăm un audiobook şi să-l ascultăm pe drum. Şi să ne oprim la benzinărie să luăm un milion de snacksuri.
A zâmbit.
Eu eram chiar *încântată* să merg în *Nebraska*. Stăteam acolo şi speram că acasă la mama lui nu e decât un pat pentru oaspeţi şi că va trebui să-l împărţim.
Pe urmă mi-au căzut un pic colţurile gurii.
El nu avea să fie întotdeauna singur. Şi când nu va mai fi singur, nu o să mă mai duc cu el nicăieri. Poate niciodată. Va avea o iubită cu care să facă asta.
Dacă începea să reia relaţiile cu femeile?
Gândul ăsta mă omora. Dacă avea o reacţie întârziată după despărţirea de Rachel şi se transforma într-un fustangiu angajat într-o spirală a morţii? Aveam să stau în apartamentul meu amărât, să aud prin perete cum le-o trage femeilor?
Ideea asta mi-a frânt un pic inima. Era atât de stupid, dar mă simţeam trădată doar la gândul ăsta. Mă simţeam înşelată.
Nu mi-l puteam închipui cu altcineva. Ştiam că, teoretic, nu era al meu. Dar practic era. Nu din toate punctele de vedere

importante. Nu din suficiente puncte de vedere. Dar *era* al meu.
Cel puțin deocamdată.
— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, părând un pic îngrijorat. Ai devenit brusc serioasă.
— Dacă mai sunt în viață la treizeci de ani şi tu eşti singur, te căsătoreşti cu mine?
A râs.
— Ce?
— Faci un pact de căsătorie cu mine? De azi într-un an, ne punem pirostriile dacă tu n-ai pe nimeni şi eu sunt încă în viață. Am putea să fim unul dintre cuplurile alea de pe Pinterest, care poartă cămăşi cadrilate asortate şi se duc pe o tarla cu dovleci să-şi facă fotografiile de logodnă, sărind amândoi în acelaşi timp.
Părea amuzat.
— În primul rând, *o să fii* în viață. În al doilea rând, ştim amândoi că ție nu îți place să sari.
Am strâmbat din buze.
— Da. Bună observație. Iar tu nu porți cămăşi cadrilate. Dar ce zici de o fotografie din aia în care se văd doar picioarele şi o tăbliță pe care scrie „a spus da”? Dar noi am putea schimba cu „i s-a făcut milă de mine”.
A râs.
— Şi eşti sigură că eu sunt omul potrivit pentru asta?
— Absolut. N-o să încep să dau altcuiva explicații despre familia mea nebună. E prea mult de muncă.
A râs iar.
— Nu vrei să te căsătoreşti din dragoste?
Ba da. De-asta te-am cerut pe tine.
Am inspirat adânc şi am schimbat subiectul.
— Hei, îmi cer scuze pentru faza de la birou, de ieri.

S-a uitat la mine cu ochii ăia verzi, superbi, şi mi-am adus aminte cum îmi luase mâinile în palmele lui, iar inima a început să-mi bată nebuneşte.
Adrian nu mă atingea niciodată. Adică, normal că nu mă atingea, eram doar prieteni. Dar atingerea lui mă calmase precum o şoaptă blândă adresată sufletului meu care urla.
Înţelegeam de ce Grace îl prefera pe el. În braţele lui te simţeai întreagă şi în siguranţă. Şi detestam faptul că singura dată când ajunsesem în braţele lui a fost atunci când mi-am încălcat toate regulile şi mi-am deplâns soarta.
— Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat el.
Am tăcut un moment şi m-am uitat pe geam, la peluza înzăpezită.
— Ştii cum e când întrebi pe cineva ce ar face dacă soarele s-ar îndrepta spre Terra şi ar mai avea douăzeci şi patru de ore de trăit? Şi toată lumea zice că ar sta cu familia, ar mânca mâncarea preferată, s-ar duce undeva unde şi-a dorit întotdeauna să ajungă? Nimeni nu spune că şi-ar petrece ultima zi stând ghemuit în pat şi plângând – fiindcă nu ar face asta. Nimeni nu vrea să-şi petreacă aşa ultimele ore.
M-am uitat iar la el.
—Adică da, ai plânge. Şi ai fi speriat, pentru că vei muri. Şi te-ai trezi în ziua aia uitându-te la cer, ştiind ce o să urmeze, pentru că aşa e natura umană. Dar în cea mai mare parte a timpului, te-ai bucura de cât ţi-a mai rămas de trăit. Mai ales fiindcă nu ai ce face. Nu există scăpare, nu te poţi ascunde. Aşa că de ce să te mai zbaţi? E inutil să te gândeşti obsesiv la final.
M-am uitat în ochii lui.
— Dacă îţi petreci toată viaţa gândindu-te la ce e mai rău posibil, când în sfârşit se întâmplă, tu ai trăit asta de două ori. Nu vrei să trăieşti de două ori cel mai rău lucru posibil.

Eu încerc *din răsputeri* să nu mă gândesc la chestii naşpa. Dar din când în când, sunt om şi mă uit în sus.
L-am studiat în tăcere.
— Ieri a fost doar una dintre acele zile în care m-am uitat la soare.
M-a privit atent, cu un fel de blândeţe.
— Eşti o femeie remarcabilă, Vanessa Price, ştiai? a spus el încet.
Am zâmbit din colţul gurii.
— Probabil ar trebui să intrăm, am spus eu. Ne aşteaptă tata.
Mi-am luat geanta.
— Nu uita, e mai simplu dacă respiri pe gură.
Adrian mi-a zâmbit liniştitor şi a coborât din maşină.
Am stat pe verandă cât am bătut la uşă şi, peste câteva secunde, ne-a deschis.
Tata ne-a surâs larg, având alături o Sonja zâmbitoare.
— Bine aţi venit în umila mea casă! a spus el cu un gest larg. Vă rog, intraţi.
Primul lucru care m-a izbit a fost lumina. Casa tatei era întotdeauna întunecoasă. Îmi amintea de lumea cu susul în jos din *Stranger Things,* totul sinistru şi cenuşiu. Dar holul era luminos. Cald. Iar când am intrat, am văzut de ce.
Casa era *imaculată.* Mai curată decât o văzusem eu vreodată. M-am uitat la sufragerie de pe hol, absolut şocată.
— Tată..., am spus, cu respiraţia tăiată.
Grămezile nu mai erau. Toate gunoaiele şi toată dezordinea dispăruseră. Puteam să văd covorul – şi era curat. Nou, de fapt. Cred că şi zugrăvise. Televizorul cu ecran plat, care stătuse rezemat de perete, era acum instalat. Cineva înrămase şi pusese pe perete o fotografie pe care Melanie o făcuse în şcoala generală şi care până atunci fusese prinsă cu o piuneză. Lângă canapea era un ţarc de copii, care părea nou şi pe care era aranjată frumos o păturică

tricotată. Iar mirosul – nu exista. Cel puțin, nu un miros urât. În casă mirosea a sos de roşii care fierbe.
M-am agățat de brațul lui Adrian de parcă mi s-ar fi înmuiat picioarele.
Tata se legăna pe călcâie şi zâmbea larg, uitându-se prin casă.
Sonja mi-a zâmbit.
— Am discutat mult despre obiective. Şi vrei să ştii care este obiectivul numărul unu pe care îl are tatăl tău, Vanessa?
M-am uitat la tata aşa de copleşită, încât mi se tăiase respirația.
El a arătat cu capul spre țarc.
— Vreau ca Grace să stea peste noapte la bunicuțul ei.
Am început să râd. Şi apoi, la fel de repede, am început să plâng.
Nu ştiu dacă am crezut vreodată cu adevărat că familia mea ar putea fi OK. În niciun fel. Era lucrul care mă îngrozea cel mai mult legat de boala mea, lucrul care mă împiedica să mă împac cu gândul că voi muri. Dar poate că tata *ar fi capabil* să se schimbe. Şi dacă el era capabil, poate că erau capabili şi Annabel, şi Brent. Şi dacă ei erau OK, şi Grace ar fi fost OK. Atunci puteam să mă duc. Puteam să îmi concentrez atenția asupra mea şi asupra timpului rămas, dacă s-ar fi întâmplat asta, şi SLA-ul mi-ar fi răpit mai puțin. Mi-ar fi luat viața, dar poate nu mi-ar fi luat şi familia odată cu mine.
Adrian s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:
— Parcă ziceai că e o cocină...
Am scos un hohot, pe jumătate de râs, pe jumătate de plâns, iar el m-a tras mai aproape.
Tata mi-a agățat geanta în cuier.
— Am pregătit gulaş pentru cină, ca pe vremuri.
M-am uitat la el clipind printre lacrimi, stând acolo, în casa lui curată. Şi pe urmă m-am dus la el şi l-am îmbrățişat.

Noi nu eram o familie prea afectuoasă. Nici eu nu am anticipat îmbrățișarea şi nici el. Dar ne-am bucurat amândoi de ea şi o fracțiune de secundă m-am simțit iar copil.
M-am îndepărtat de el, ştergându-mi ochii, iar Brent a venit cu Joel de după colț, ținând în mână un Martini.
— Doamne, Dumnezeule. Doamne, *Dumnezeule mare.*
A făcut un gest teatral spre casă.
— Adică am văzut afară maşinile de gunoi, dar am crezut că descarcă nişte chestii.
Am râs.
Brent a ridicat mâna.
— Tată, ar trebui să fii *foarte* mândru de tine.
Tata a zâmbit larg, cu ochii uşor umezi.
— Am o surpriză specială. În sufragerie, repejor, repejor.
A bătut din palme.
Ne-a dirijat spre canapea şi când am văzut unde ne duce, mi-am înăbuşit un strigăt de uimire.
Pe măsuță erau albumele noastre de familie. Cele pe care tata spunea că nu le găseşte. Cele pentru care îmi făcusem griji că s-au pierdut în gunoaie şi că nu vor mai fi găsite niciodată.
— Le-ai găsit? am strigat eu, ridicând unul dintre ele.
— Da, a spus tata, mândru. Cu ajutorul acestei scumpe doamne, evident.
Sonja a zâmbit de pe un scaun care înainte era plin de cutii cu jocuri.
— E munca lui. Am fost foarte impresionată.
Tata radia efectiv.
Tata era întotdeauna de o sută de ori mai mândru de el decât era cazul. Iluzii de grandoare avea din abundență. Dar de data asta merita să fie mândru.
M-am aşezat pe canapea şi am deschis albumul cu venerație. Era albumul cu fotografiile mamei. Au început iar

să-mi lăcrimeze ochii în timp ce îl răsfoiam. Mama pe un scaun de grădină, iar eu şi Mel jucându-ne într-o piscină de copii, aşezată în iarbă. De Halloween, îmbrăcată în motociclistă şmecheră, cu un felinar de dovleac în mână. Zile de naştere cu torturile de înghețată Baskin-Robbins, pe care ni le lua întotdeauna. Casa era curată şi atunci.
Erau fotografii cu tata, mai tânăr cu douăzeci şi cinci de ani. Avea perciuni şi ochii limpezi.
Încă nu era dărâmat.
Mă întrebam cât de mult putea să dureze efectul de undă după moartea cuiva. Poate până când mureau toți cei care cunoscuseră persoana respectivă? Sau era ceva care se transmitea din generație în generație, pentru că se transmitea suferința, îi atingea şi îi schimba pe toți nou-veniții, chiar dacă ei nu ştiau de ce?
Ceva îmi spunea că asta era.
Grace nu avea să o cunoască niciodată pe mătuşa ei, Melanie, dar moartea ei oricum avea s-o dărâme – pentru că moartea acesteia o distrusese pe mama ei.
Annabel se folosea de droguri ca să scape de amintirea celor întâmplate din cauza SLA, la care fusese martoră. Nu putea face ce făceam eu – să aibă o viață bună, în ciuda acestor lucruri. Avea nevoie de ceva care să potolească puțin durerea şi suferința pe care le îndurase. Şi aşa, suferința ei era acum suferința lui Grace. Grace avea să plutească pe această undă toată viața, dacă Annabel nu renunța la droguri – sau dacă nu o scoteam eu pe Grace din bazin. Să o dau spre adopție unei alte familii care nu a trăit această tragedie.
Am alungat gândurile.
Nu avea sens să mă gândesc la asta. Petrecusem atât de mult timp gândindu-mă la nişte lucruri pe care azi nu le mai puteam schimba. Nu voiam să mă uit iar la soare.

Adrian stătea aşa de aproape, încât coapsa lui se lipise de mine. Se uita la album.
— Arăta exact ca tine, a spus el.
Am încuviinţat din cap.
— Da. Aşa e, am spus eu încet.
Şi, la fel ca în cazul meu, boala ei era invizibilă – dar era acolo, aştepta în interiorul ei, pregătită să declanşeze capcana.
Mama fusese dansatoare. Era profesoară de dans la o şcoală. Pierderea capacităţii de a face singurul lucru care îi plăcea, cu muşchii care se atrofiau pe rând, trebuie să fi fost ceva extrem de crud. Eu eram un fel de aducere aminte că anumite lucruri erau mai rele decât moartea – pierderea lucrurilor pe care îţi place să le faci e mai rea decât moartea.
Mie îmi plăcea *să călătoresc.*
Nu păstram niciodată ceva pentru mai târziu. Nu m-am dus la facultate. La vremea aceea oricum nu îmi permiteam, şi de ce să îmi pierd viaţa stând într-o cameră şi muncind pentru o diplomă când aveam să mor înainte să mă folosesc de ea?
Nu îmi monitorizam colesterolul şi nu făceam sport. Nu eram îngrijorată pentru ce va fi peste zece ani. Făceam planuri pe termen lung pentru familia mea, nu pentru mine. Dar *pentru asta* îmi făcusem planuri.
Atunci când am demarat proiectul de a cutreiera lumea, căutasem pe net cele mai bune oraşe pentru cei care folosesc căruciorul. Şi în toate călătoriile mele nu am vizitat niciunul dintre ele. Barcelona, Viena, Singapore, Sydney, Berlin – oraşe care, în ceea ce mă privea, mai puteau să aştepte. Să continui să duc o viaţă care merită trăită şi să am parte de noi aventuri cât mai mult timp posibil. Aveam de gând să storc fiecare strop de fericire din timpul meu pe acest pământ. Aveam să preţuiesc fiecare secundă.
Mai ales acum, când secundele păreau să se împuţineze.

Cina a fost grozavă. Pentru prima dată după mult timp nu mai simțeam îngrijorare, furie sau resentimente față de tata. Am reuşit să mă bucur doar de el. Am reuşit să îl aud spunându-şi poveştile amuzante, să râd şi să îmi amintesc cât farmec poate avea. Şi cel mai bun lucru era că şi Adrian vedea asta. Îmi dădeam seama. Tata făcea o remarcă spirituală, Adrian se uita la mine şi eu vedeam asta în ochii lui. Era ca şi cum ai duce pe cineva într-un loc magic din copilăria ta şi l-ai face să vadă aceeaşi minune pe care ai văzut-o tu atunci, chiar dacă asupra lui nu are aceeaşi putere. Şi nu puteam să explic cât de mult însemna asta pentru mine.

Voiam să fiu mândră de tata. Şi nu exista o altă persoană în lume în fața căreia să vreau mai mult să mă simt aşa, în afară de Adrian.

Era aşa de normal, de rațional şi de la locul lui, iar mie mi se declanşa alarmă după alarmă. Sfărâmături într-un ciclon de haos. Ştiam că îi place să îşi petreacă timpul cu mine pentru că eram amuzantă – şi chiar *mă străduiam* să rămân amuzantă în fața lui. Iar cele mai multe lucruri pe care le vedea el erau, pur şi simplu, triste. A împărți cu el o oarecare normalitate şi a mă bucura împreună cu el de ea mi se părea un dar.

După masă, Adrian a stat umăr la umăr cu mine şi m-a ajutat la vase. Tata şi Sonja gătiseră, aşa că noi am strâns. Ei erau în sufragerie cu Joel şi cu Brent – care nu făcuse nimic ca să-şi câştige dreptul de a se relaxa, dar asta era ceva tipic lui.

Adrian s-a uitat la mine.

— Ar trebui să fii cu adevărat mândră de ce a făcut aici, a spus el încet.

Am dat din cap.

— Sunt.

Nu golise chiar toată casa. Fosta mea cameră mai găzduia şi acum vreo şase biciclete pe care tata insistase să le păstreze pentru vânzare. Iar etajul era neatins. Dar progresul era mai mult decât încurajator.
Sonja ne explicase că procesul de curățare a casei însemna mai mult decât descotorosirea de lucruri. Însemna să-l ajute pe tata să înțeleagă de ce simțea nevoia să acumuleze. Planul ei de atac nu presupunea doar curățenie. Presupunea ca el să adopte un nou comportament şi să găsească alte modalități de gestionare a stresului, care stătea, de fapt, la baza compulsiei. Şi unul dintre cele mai importante aspecte era să îşi găsească o altă ocupație. Una care nu presupune adunarea de lucruri din care să trăiască. Nu trebuia să-mi spună mie că era o chestiune delicată, văzusem asta cu ochii mei. Tata căuta din nou un post de contabil. Luni avea un interviu.
Am şters o farfurie şi am pus-o pe dulap.
— Ştii, asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu mi-ai fi recomandat-o tu pe Sonja.
Era clar că ea fusese catalizatorul schimbărilor majore din viața lui. Dar datorită lui Adrian era Sonja acolo.
Mă făcuse să simt că am un partener. Că nu trebuie să fiu singura nevoită să rezolve mereu situația şi să ştie ce să facă – şi *mereu* fusesem singura care trebuia să rezolve situația şi să ştie ce să facă. Până şi în privința lui Grace împărțea cu mine responsabilitățile. Acum parcă era a amândurora. Aveam împreună grijă de ea şi totul se întâmpla aşa de natural şi de uşor.
Vorbisem serios ieri, când eram la birou: aveam o mulțime de prieteni. Dar nu mă cunoşteau aşa cum mă cunoştea Adrian. Drake ştia poveştile pe care i le spuneam eu. Întotdeauna eram sinceră cu el şi discutam despre orice. Dar era altceva să le trăiască alături de mine, cum făcea

Adrian. A-i povesti cuiva de casa tatei era altceva decât a merge acolo cu mine, să îl salvăm de sub un şifonier.
Un om care vedea ce văzuse Adrian şi nu o lua la fugă sau nu te judeca îți devenea drag pe viață. Mă făcea să mă simt în siguranță, să simt că am stabilitate. Ca şi cum fusesem luată de vânt şi găsisem un copac solid, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ, pe care să mă aşez şi să-mi fac acolo adăpost. Aveam impresia că la orice nivel de tâmpenie sau nebunie aş ajunge, el ar fi tot acolo, susținându-mă.
Am terminat vasele şi ne-am dus în sufragerie. Adrian s-a scuzat şi s-a dus la baie. În secunda în care am rămas singuri, tata a început să mă descoasă.
— Deci cum merge cu avocatul?
A săltat din sprâncenele lui stufoase.
Am clătinat din cap.
— Suntem doar prieteni, tată, am spus eu încet.
A hohotit.
— Glumeşti, nu?
S-a aplecat în față, conspirativ.
— Băiatul e îndrăgostit lulea. *Uită-te* la el, a şoptit el.
Sonja a zâmbit cu nasul în ceaşca de cafea, iar Joel a dat din cap.
— Nu-şi poate lua ochii de la tine, a şoptit Brent. Toată seara s-a uitat la tine ca la o partidă de tenis. A întors capul când în partea aia, când în partea ailaltă, uitându-se după tine.
M-am strâmbat.
— Nu se uită *după mine.*
Tata a clătinat din cap.
— Trebuie să fii orb să nu vezi. Te rog, spune-mi că nu am crescut o fată aşa de obtuză.
M-am uitat la el cu ochii mijiți, dar n-am putut să-i răspund, pentru că Adrian intrase pe hol.
Tata a zâmbit teatral.

— Ar trebui, probabil, să încheiem activităţile din seara asta. Sunt convins că acest tânăr şi voinic domn a pregătit o seară romantică.
Am dat ochii peste cap şi am schimbat o privire cu Adrian. El doar a zâmbit.
— Poate ar trebui să plecăm. Nu vreau să o las singură pe Grace mai mult decât e necesar, am spus eu, scoţând din buzunar telefonul care vibra.
Nu am recunoscut numărul, dar avea prefix local, aşa că am răspuns:
— Alo?
Am stat acolo şi am ascultat ce mi se spunea de la celălalt capăt al firului.
Mi s-a strâns inima.
Era un ofiţer de poliţie, care suna de la un spital.
Sora mea era în operaţie.
Fusese împuşcată.

CAPITOLUL 15

MEDICUL IESE ŞI TOATĂ LUMEA E ŞOCATĂ!

ADRIAN

Eram în sala de aşteptare a spitalului Royaume Northwestern. Era ora zece şi stăteam acolo de două ore.

Informațiile fuseseră fragmentare. Din câte se părea, Annabel intrase prin efracție, pe fereastră, şi proprietarul o împuşcase. Glonțul o nimerise în umăr şi rana nu îi punea viața în pericol. Era în operație, să o coasă, şi pe urmă, Vanessa, Brent şi Gerald puteau intra să o vadă.
În afară de cele câteva informații succinte pe care Vanessa le obținuse de la ofițerul care o sunase, nu mai vorbise nimeni cu noi. Din câte aflasem, nu i se adusese nicio învinuire – încă. Pe lângă pătrunderea prin efracție, mai găsiseră în posesia ei şi câteva flacoane cu narcotice. Niciunul nu era pe numele ei. De unde le avea, nu se ştia, dar dacă încercase să pătrundă în casa aceea, era posibil să fi intrat şi în altele.
Gerald şi Sonja discutau în şoaptă. Brent şi Joel erau pe telefoane. Vanessa se ghemuise lângă mine, pe un scaunul, cu capul rezemat de umărul meu. O țineam de mijloc şi o acoperisem cu sacoul meu. A trebuit să mă străduiesc să-mi reprim impulsul de a o săruta pe creştet.
A trebuit să îmi reprim impulsul de a face multe lucruri.
Mi-ar fi plăcut să spun că aş fi preferat să fiu în patul meu, dar dacă Vanessa nu era cu mine acolo, eram perfect mulțumit să stau pe scaunul acela şi s-o țin în brațe.
Venise la mine, nu la tatăl ei.
Se retrăsese în brațele mele ca şi cum eu eram unicul paradis al siguranței din lume – şi îmi doream să fie aşa. Azi îmi dădusem seama că vreau să fiu *întotdeauna* acolo, să o primesc. Voiam să nu ratez nicio ocazie în care puteam să îi fiu de folos. Tânjeam după asta. Aşteptam asta. O urmăream, ca să văd când ar putea avea nevoie de mine, ca s-o prind. Să îi văd ochii frumoşi cum se uită prin cameră şi se opresc asupra mea, semn că trebuie să o trag din vârtejul tornadei şi să o țin pe loc.
Mă bucuram că Gerald începea să-şi revină. Mă bucuram pentru Vanessa. Dar lucrul pe care îl înțelesesem în seara

aceea era că nu exista doză de nebunie pe care ea sau familia ei să poată să mi-o arunce în față, ca să mă facă să-mi schimb părerea despre ea.
S-au deschis uşile şi a intrat medicul. Imediat ce l-a văzut, Vanessa a sărit în picioare şi toată familia l-a înconjurat.
Medicul a fost concis.
— Sunt doctorul Rasmussen. E la terapie intensivă. E stabilă, a spus el pe un ton neutru. Nu cred că va trebui să o ținem mai mult de o zi.
Vanessa a părut uşurată.
— Putem să o vedem?
El s-a uitat la Vanessa de parcă întrebarea l-ar fi iritat.
— Nu, nu puteți. Este în arest.
Vanessei i-a picat fața.
— Cum? a făcut ea.
Gerald se albise la față, lângă mine.
— Arestată? Sub ce acuzație?
Medicul l-a ignorat.
— Fără vizite, iar după ce va fi eliberată, va ajunge la penitenciarul districtual Hennepin, a spus el, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă dezaprobarea.
Mi-am încleştat fălcile. Nu îmi plăcea tonul lui – şi ştiam *perfect* de ce are acest ton.
Pentru el, Annabel era o infractoare şi o dependentă de droguri. Dar niciuna dintre aceste probleme nu era treaba lui. Era sora Vanessei şi mama lui Grace, şi ar fi făcut bine să se roage la Dumnezeu ca prejudecățile lui să nu se traducă în îngrijire deficitară, pentru că i-aş fi intentat un proces de malpraxis cum nu mai văzuse vreodată.
— Sunt avocatul ei, am spus eu iritat. Are drept la consiliere prin al şaselea amendament. Voi sta de vorbă cu ea.
M-am uitat în ochii lui.
— Şi sper sincer că atunci când o voi face, voi descoperi că beneficiază de o îngrijire medicală *exemplară*.

L-am privit cum îşi îngustează pleoapele.
Le văzusem pe toate. Toate felurile de cruzime subtilă aplicată pacienților infractori. Să le întârzie administrarea analgezicelor, să folosească cel mai mare ac posibil pentru recoltarea de sânge, ca să-i doară mai tare, să-i trateze şi să le dea drumul – să-i externeze mai repede, în detrimentul pacientului, doar ca să scape de ei din salon. Ştiam toate rahaturile pe care le fac.
Şi acum ştia şi el că le ştiu.
— Bine, a spus medicul, înțepat. Prezentați legitimația asistentelor. Mai lăsați-o douăzeci de minute, ca să iasă de sub efectul anesteziei, pentru că altfel nu va fi prea vorbăreață, a adăugat el.
După care a plecat.
Vanessa s-a uitat la mine. Începuse să plângă.
I-am pus mâinile pe umeri.
— Hei, nu face asta.
Îi tremura buza de jos.
— E vina mea. I-am închis telefonul. Probabil îi era frig şi foame. S-a întors în casa în care locuise, ca să intre pe fereastră, pentru că afară erau minus douăzeci de grade şi nu putea nici măcar să mă sune să o ajut, iar acum se duce la închisoare cu o rană de glonț.
Brent şi-a dres vocea.
— De fapt, vina e *a mea.*
A tras aer printre dinți.
— Stătea cu mine şi cu Joel după ce ai spus să nu mai stea la tata. Azi-dimineață am dat-o afară, după ce am văzut că mi-a dispărut brățara de la Tiffany.
Vanessa s-a uitat la el clipind din ochi.
— Deci în tot acest timp a stat *la tine?*
— M-a sunat după ce a lovit maşina.
S-a strâmbat.
Vanessa a rămas cu gura căscată.

— De ce nu mi-ai spus?!
— Ştii cum faci! Şi oricum, i-am impus limite foarte stricte şi am obligat-o să le respecte când a dat-o în bară – şi ştii ceva? Nu.
Şi-a încrucişat braţele.
— Nu e vina mea, a continuat el. Nu e nici vina ta şi nici a tatei. E varză, şi asta e vina ei. Poate că are nevoie de puşcărie, proasta.
— Brent!
Vanessa înlemnise.
— Are nevoie de ajutor! Nu să fie încarcerată!
Am ridicat mâna.
— Şi va primi ajutor. N-o să ajungă la închisoare. O să am eu grijă de asta.
Vanessa s-a uitat la mine şi şi-a tras nasul.
— Cum?
— Casa în care a vrut să intre – ai spus că a stat acolo la un moment dat? Era vechea ei locuinţă?
A încuviinţat din cap.
— A fost evacuată? Sau a plecat ea?
Vanessa a clătinat din cap.
— Cred că ea a plecat.
— Acum cât timp?
S-a şters la ochi.
— Acum trei, poate patru săptămâni.
— OK. Atunci e încă rezident al proprietăţii şi are dreptul legal de a se afla acolo. Nu a pătruns prin efracţie – de fapt, m-aş hazarda să spun că cel care a tras trebuie să-şi facă mai multe griji ca ea. Ea va fi cea care depune plângere.
— Dar pastilele? Avea asupra ei pastilele alea furate. Nu vor spune că voia să le vândă sau ceva? Că făcea trafic?
— Dacă se va dovedi ceva de genul acesta, pot să apelez la o favoare. Îl conving pe procuror să accepte un program de tratament în locul detenţiei. O să aranjez să i se citească

acuzațiile în spital. Nu va pune piciorul într-o secție de poliție, îți promit. Acum se află în cel mai potrivit loc pentru ea. E în siguranță şi primeşte ajutor. Voi avea eu grijă de asta. Nu trebuie să-ți faci griji.
Am văzut cum se evaporă stresul de pe fața ei frumoasă. Uşurarea.
Avea încredere în mine. Credea în mine când îi spuneam că voi rezolva situația – şi aşa aveam să fac.
Eram bun în profesia mea. Dar când vedeam că ea ştie că sunt capabil să fac ceea ce am spus, mă simțeam mai mândru de diploma mea de jurist decât după orice caz aş fi câştigat sau după orice articol scris vreodată despre mine. Opinia ei însemna pentru mine mai mult ca orice. Şi sfaturile ei.
Nici într-un milion de ani nu aş fi acceptat să fac Crăciunul acasă la Richard şi la mama dacă nu mi-ar fi spus Vanessa că aşa ar trebui să fac. Aveam încredere în ea necondiționat. Mai ales când era vorba de lucruri care mă puteau face fericit. Începeam să-mi dau seama că eu nu puteam să trec peste viziunile mele limitate asupra lumii ca măcar să îmi dau seama care *ar fi* acele lucruri.
Eram conservator. Nu îmi plăceau schimbările. Nu îmi plăcea să mă adaptez. Pentru mine, era mai simplu să decid că nu îmi place ceva sau cineva şi să rămân la părerea asta, pentru că cealaltă variantă ar fi presupus să mă expun în fața necunoscutului şi a posibilității de a fi rănit. Şi avea dreptate. De ce îl uram pe Richard? Ce sens avea? Asta îi făcea pe toți nefericiți. Inclusiv pe mine. Şi nu cred că aş fi avut vreodată această revelație dacă nu m-ar fi îndrumat ea.
S-a uitat la mine cu ochii înlăcrimați, iar eu am mângâiat-o pe obraz şi i-am şters o lacrimă cu degetul.
— Mă duc să vorbesc cu Annabel, ca să rezolvăm povestea şi să putem merge acasă.
Gerald părea încântat de sine.

— Ţi-am spus eu că e bine să ai un avocat în familie...
— Tată!
S-a uitat urât la el.
— E ridicol, a spus el imperturbabil. Să încerci să bagi la puşcărie o fată nevinovată de nouăsprezece ani, împuşcată fiindcă a intrat pe fereastră *în propria* casă. Guvernul ăsta n-are altceva mai bun de făcut decât să se ia de cetăţenii care plătesc taxe şi care pur şi simplu îşi trăiesc viaţa. O să-i trimit guvernatorului o scrisoare în termeni duri şi o să-i spun ce cred eu despre asta.
Brent a oftat teatral.
— Normal. Super idee. Exact ca aia că trebuie să te tunzi singur. În fine, eu sunt în parcare să fumez chiştoace de pe jos, dacă are cineva nevoie de mine.
Şi-a pus rucsacul pe umăr, l-a luat pe Joel de mână şi a plecat.
Vanessa s-a uitat la mine exasperată, iar eu i-am zâmbit.
Îmi plăcea Brent. Şi pe Gerald începeam să-l simpatizez, lăsând laoparte defectele şi excentricităţile lui.
Îşi iubea familia. Îşi iubea fetele, o iubea pe Grace şi îmi era greu să nu îl simpatizez, indiferent de părerile pe care le avea – la cină spusese că aterizarea pe Lună era o minciună.
Am strâns-o de braţ pe Vanessa şi m-am îndreptat spre biroul asistentelor.
Era a doua oară când o vedeam pe Annabel, şi nici după o jumătate de oră în care mi-a spus varianta ei ameţită a poveştii, *tot* nu o cunoşteam. Abia ieşea de sub efectul anesteziei şi era şi drogată – fie din cauza ei, fie ca urmare a medicamentelor care i se administraseră. Oricum ar fi fost, cred că abia a conştientizat întâlnirea. Îmi părea bine că Vanessa nu a apucat să o vadă aşa. Ar fi întristat-o. Sora ei avea mâinile legate de pat cu cătuşe.
Am vorbit cu asistenta-şefă şi am informat-o că pacienta are mare toleranţă la narcotice, iar lucrul acesta trebuie să fie

avut în vedere la administrarea analgezicelor. De asemenea, i-am spus *foarte* clar că mă aştept să i se asigure o spitalizare confortabilă şi că voi monitoriza atent felul în care este tratată.

După ce am terminat, am dus-o pe Vanessa acasă. Gerald şi Sonja veniseră cu maşina lor şi i-au luat cu ei pe Brent şi pe Joel când am plecat noi. Vanessa părea sfârşită. Am luat-o pe Grace de la yoghină, am dus-o în braţe până acasă la Vanessa şi am intrat cu pretextul că o ajut să culce copilul, dar adevărul era că nu voiam să mă despart de ea.

Uram zidurile dintre noi. Cele materiale şi cele care nu se vedeau.

Aş fi vrut să o rog pe Vanessa să doarmă la mine – ceea ce era ridicol, întrucât nu aveam o cameră de oaspeţi. Dar mi-aş fi dorit asta. Şi ştiam că dacă aş fi rugat-o, ar fi acceptat. Întotdeauna îi plăceau chestiile amuzante şi distractive. Probabil că ar fi ţipat de bucurie şi mi-ar fi acceptat invitaţia, după care m-ar fi pus să-mi fac unghiile şi să-mi pun o mască de argilă – iar eu nici n-aş fi obiectat. Aş fi făcut-o. Aş fi culcat-o cu Grace în dormitorul meu, iar eu aş fi dormit pe canapea...

Dar era o idee proastă pentru mine.

Nu era o femeie cu care eram doar prieten – chiar dacă eu doar asta eram *pentru ea*. Tot ce făceam cu Vanessa însemna ceva. Şi de fiecare dată când ea îmi oferea mai mult, îmi era greu să răspund la fel. Dacă m-aş fi trezit a doua zi dimineaţă şi aş fi văzut-o acolo, în fiecare zi în care n-aş mai fi văzut-o, casa mi s-ar fi părut mai pustie ca niciodată.

De-asta nu puteam să-i spun să stea la mine. Mi-ar fi fost mie mai greu, graniţele ar fi devenit neclare. Graniţele pe care ea le trasase dintr-un motiv. Graniţele despre care îmi spusese clar că nu vrea să fie schimbate.

Vanessa s-a dus la baie să-şi pună pijamalele, în timp ce eu îi schimbam scutecul lui Grace. Când s-a întors, îşi prinsese părul în coadă şi se spălase pe faţă. Îşi pusese un tricou maro Vance Refrigeration, nişte pantaloni de pijama cu buline şi mirosea a pastă de dinţi şi a săpun sau loţiune floralã.
Am avut senzaţia că ar trebui să mă schimb şi eu. Să mă pregătesc de culcare cu ea. Era o senzaţie aşa de normală şi de firească, încât aproape că a fost nevoie să îmi reamintesc că nu locuiesc acolo – chiar dacă aşa mi se părea.
Mă întrebam cum ar fi să fiu cu ea la miezul nopţii. Să dorm lângă ea, chiar dacă nu ne atingeam. Să mă trezesc cu Grace, ca să o las pe ea să doarmă, să o aud respirând liniştit şi să o pot vedea când deschid ochii, să o învelesc mai bine. Să ştiu că ea şi Grace sunt bine, în siguranţă, fiindcă nu aş permite eu să li se întâmple ceva...
Orele acelea din noapte îmi erau interzise. Îmi erau interzise, aşa cum îmi era interzis sărutul. Şi îl voiam. Voiam să am privilegiul acesta.
Începeam să simt că în mine se adună disperarea. Ca şi cum aş fi ştiut în adâncul sufletului meu că noi ar fi trebuit să fim mai mult de atât, şi nu ştiam cum să fac să îşi dea seama şi ea de asta.
Dorinţa mea devenea tot mai puternică. Şi situaţia nu avea decât să se înrăutăţească, pentru că fiecare zi petrecută cu ea deja înrăutăţise lucrurile.
Am pus-o pe Grace în pătuţ, iar Vanessa a venit lângă mine şi a oftat încet.
— Ştii, majoritatea oamenilor care văd un accident de tren la un kilometru distanţă au impulsul de a se da jos din tren, a spus ea obosită. Dar tu nu. Acum ai client un membru al familiei Price.
— Îmi face plăcere să ajut pe cineva, am spus eu, apoi mi-am îndreptat spatele şi m-am întors spre ea.

S-a uitat în sus, la mine.
— Mi-aş fi dorit să pot face ceva ca să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.
— *Îmi place* să fac lucruri pentru tine.
Fața i s-a îmblânzit un pic.
— Fiindcă tu eşti cel care rezolvă totul. E modul tău de a fi în control. Dar ştii ceva, nu toate sunt rezolvabile. Nu poți să îndrepți întotdeauna lucrurile, Adrian.
Când a văzut că nu am răspuns, a schimbat subiectul.
— Cum era Annabel când ai văzut-o tu? Era bine?
Mi-am încrucişat brațele.
— Dezorientată. Poate puțin speriată. Dar o să fie OK.
A clătinat din cap.
— Oare? Dar dacă nu a fost asta trezirea la realitate care sperăm noi să fie? Dacă faptul că a fost împuşcată nu e pentru ea un factor decisiv?
— Nu ai cum s-o faci să înțeleagă asta. Tu doar să ai grijă de Grace şi de tine.
Şi-a muşcat buzele şi a tăcut câteva momente.
— Ieri-dimineață, m-am întâlnit cu avocata care se ocupă de adopții.
Am zâmbit.
— A, da? Şi ce a spus?
S-a uitat în altă parte.
— A spus că, dacă o conving pe Annabel să renunțe la drepturile părinteşti, aş putea s-o plasez pe Grace într-o altă familie în câteva luni.
Vestea m-a lovit ca un glonț în piept.
— Cum? am întrebat eu dintr-o suflare. Credeam că o adopți *tu.*
A clătinat din cap şi s-a întors cu spatele la mine.
— Adrian, eu peste un an s-ar putea să nu mai fiu.
Îi tremura iar bărbia.
— *Nu pot* să fiu mămica ei.

I s-a gâtuit vocea la ultimul cuvânt.
M-am uitat la Grace şi am simţit un junghi în inimă, pe care nu ar fi trebuit să-l simt.
Când m-am uitat iar la Vanessa, avea o nelinişte în ochi.
— Adrian, eu trebuie să-i ofer cea mai bună şansă la stabilitate. Sper că Annabel va termina cu drogurile. Sper că va renunța *definitiv.* Dar dacă ea nu poate... viața mea nu e favorabilă calității de mamă. Mai ales de mamă singură. Trebuie să fac ce e mai bine pentru ea.
Nu mă gândisem niciodată ce însemna pentru cariera Vanessei să fie părinte. În cele din urmă, ar fi trebuit să îşi reia călătoriile. Ştiam că ce făcea acum nu era sustenabil şi că să târăşti un nou-născut pe tot globul, în timp ce tu faci videoclipuri, nu e ceva realist. Era destul de greu să te duci cu copilul la *magazin*. Nu puteam să-mi închipui cum ar fi să o urce pe Grace în avion ca să facă zboruri internaționale, sau să încerce să îi păstreze o rutină cât timp călătorea. Dar să renunțe la ea?
Mi-am trecut mâna peste gură.
Ce aş fi putut eu să spun? Nu eram un membru al familiei. Nu eram tatăl lui Grace. Nu eram nici măcar iubitul Vanessei. Eram doar un vecin – un tip pe care îl cunoscuse cu câteva săptămâni în urmă şi care uneori stătea cu copilul. Nu era treaba mea.
Deci de ce aveam senzația că mi se ia ceva fără voia mea?
Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi am văzut schimbarea bruscă. Efortul de redirecționare, de a se gândi sau de a face ceva care să nu o întristeze.
Întoarcerea privirii de la soare.
— Hei, a spus ea. Ce-ai zice să-ți petreci noaptea la altcineva?
Mi-am coborât sprâncenele.
— Poftim?

— Aici. În seara asta. Canapeaua mea e extensibilă. Ar putea fi amuzant. Am putea să stăm până târziu să ne uităm la *The Office* şi să ne punem măşti de argilă. Aproape am izbucnit în râs de ironia situației.
Am clătinat din cap.
— Mi-ar plăcea. Dar chiar nu cred că ar fi potrivit.
I-a picat fața.
— A. OK.
Şi-a dat după ureche o şuviță de păr.
— Am înțeles.
Am stat aşa un moment, într-o ciudată atmosferă apăsătoare. Plutea peste noi precum aburul de la duş.
Nu voiam să mă duc acasă. Dar să stau la ea în apartament, cu lumina difuză, cu ea desculță şi fără sutien, cerându-mi să-mi petrec noaptea acolo, era, pentru mine, o zonă periculoasă.
Eram ultraconştient de posibilitatea de a suferi. Ştiam că mă îndrăgostesc de o femeie care nu vrea să fie cucerită. Iar faptul că mă puneam în continuare în situații intime, care mă făceau să îmi doresc ca ea *să vrea* să fie cucerită, nu era bine pentru mine. Dar în acelaşi timp, nu voiam să plec. Nu voiam să pierd nimic. Mă făcea să vreau să nu închid niciodată ochii când eram în preajma ei. Nu voiam nici măcar să clipesc. Avusesem revelația asta ieri, la birou şi pe scară, când parfumul ei plutea în jurul meu ca nişte licurici într-o noapte de vară. Avusesem revelația asta când râdeam amândoi după accidentul cu halatul şi când stăteam lângă ea acasă la tatăl ei şi o simțeam ca pe un foc de tabără, aşa de caldă era.
S-a uitat la mine cu ochii aceia căprui, mari şi vulnerabili, şi iar mi-a venit să o sărut. Într-un fel, voiam să-mi bag picioarele şi s-o fac, să îmi asum riscul, să încalc regulile, să nu mă mai gândesc la consecințe, la posibilitatea de a o pierde, pur şi simplu s-o fac.

Privirea mea a coborât spre gura ei. Buzele ei păreau catifelate şi calde. Îmi imaginam cum mi-aş trece mâinile peste tricou şi aş lua-o de mijloc, trăgând-o spre mine. Voiam să-mi bag nasul în gâtul ei, să-mi trec degetele prin părul ei, să-i simt gustul buzelor. Voiam să mă atingă.
M-am uitat doar o secundă, după care m-am uitat în altă parte, numai să nu o mai văd.
Habar nu avea ce putere are asupra mea – şi cred că până în seara asta *nici eu* nu conştientizasem. Era aproape amuzant cum spusese Gerald că au un avocat în familie – pentru că, *într-adevăr*, aveau. Aş fi făcut orice ar fi avut ea nevoie. M-ar fi avut la degetul mic fără ca măcar să încerce să facă asta.
Avusesem clienţi care intraseră la închisoare pentru că - făcuseră o tâmpenie la îndemnul unei femei, şi eu întotdeauna clătinasem din cap în faţa naivităţii lor. Dar acum înţelegeam. Aveam bănuiala că Vanessa ar fi putut să mă sune să mă roage să scap de un cadavru, iar eu în cinci minute aş fi venit cu mănuşi de cauciuc şi cu soluţii de curăţat.
Mi-am dres vocea.
— Ar trebui să plec.
Mi-am luat sacoul şi am ieşit înainte să spun, sau şi mai rău, *să fac* ceva stupid.
La miezul nopţii stăteam întins în pat, la treizeci de centimetri de patul în care probabil se culcase şi ea. Era oficial ziua ei de naştere. I-am trimis un mesaj pe care îl avusesem pregătit toată ziua. O fotografie cu un tort Nadia Cakes de caramel sărat, pe care i-l cumpărasem şi în care înfipsesem o lumânare, sub care scrisesem: „Hei, păpuşă, eşti trează?”
Am auzit-o cum râde prin perete.
Mi-a răspuns: „La naiba, da, vino.”

M-am ridicat în fund şi m-am uitat fix la peretele de cărămidă dintre noi. Voiam să mă duc. Voiam ca ea să îşi dorească să mă duc. Şi nu ca să dorm la ea.
Am răspuns cu un emoji râzând. Pe urmă, m-am culcat şi mi-am petrecut următoarea oră întorcându-mă de pe o parte pe alta, cu gândul la ea şi încercând să adorm în patul nepotrivit.

CAPITOLUL 16

M-AM DUS LA ANIVERSAREA MEA ŞI N-O SĂ GHICEŞTI CINE ERA ACOLO!

VANESSA

Mi-am petrecut dimineaţa aniversării mele cu tata şi cu Brent. Altă şedinţă la Narcoticii Anonimi, după care în oraş, să mâncăm. Şedinţa nu era chiar distracţia mea preferată, dar nu mă dădeam în lături să mă folosesc de aniversarea mea ca să-i fac să meargă. Adrian avea grijă de Grace.
Ar fi vrut să vină cu noi.
Mai întâi s-a oferit să îmi pregătească micul-dejun. Pe urmă i-am spus unde merg şi m-a întrebat dacă nu vreau să mă ducă el. Am spus nu. Nu mă lăsa conştiinţa să-l fac să suporte chiar aşa multe rahaturi. Tata, de două ori în mai puţin de douăsprezece ore, şedinţa de la Narcoticii Anonimi *şi* pe urmă masa la Perkins ar fi însemnat probabil sfârşitul acestei prietenii.

M-am întors pe la ora unsprezece, dar Adrian mi-a spus că mai stă el cu ea, ca să am şi eu câteva ore în care să fiu singură. Întotdeauna avea grijă de Grace când făceam duş, dar niciodată nu tergiversam. Nu voiam să profit de el. Probabil că cel mai frumos cadou primit vreodată de mine erau câteva ore de singurătate. Eram ultraîncântată. Aveam de gând să fac cea mai lungă baie cu spumă din lume.

Pe deasupra, venisem acasă şi găsisem flori în apartament. Făcuse şi curăţenie. Pe covor erau dungi de la aspirator. Îmi făcuse patul şi îmi spălase toate vasele. Făcuse curat şi la baie.

Nu pot să spun câtă voinţă mi-a trebuit să nu alerg în apartamentul lui şi să-i rup hainele de pe el.

Noaptea trecută îi spusesem să doarmă la mine – nu plănuisem nimic scandalos, dar dacă ar fi iniţiat *el* ceva scandalos, n-aş fi spus nu. Dar el m-a refuzat politicos şi apoi a plecat acasă cât mai repede posibil. Pe urmă, mi-a trimis la miezul nopţii o fotografie cu un tort, iar eu i-am spus să vină la mine. Şi nu glumeam.

Mi-a trimis un emoji râzând.

Era deprimant, în puii mei. Mă îndrăgosteam de un bărbat absolut dezinteresat, normal că făceam asta.

Am făcut baie şi am tras un pui de somn. Pe urmă, m-am pregătit şi m-am dus să mă întâlnesc cu el acasă, la ora şase. O însărcinase pe Becky să aibă grijă de Grace şi de Harry Puppins, cât timp el mă scotea în oraş de ziua mea. M-a asigurat că Becky e perfect capabilă de asta şi are experienţă ca bonă. Cred că m-ar fi asigurat şi ea, dar încă nu putea să vorbească dacă eram de faţă.

Adrian m-a dus pe Summit Avenue, într-un cartier elegant din St. Paul. Strada era plină de conace vechi, locuinţe ale magnaţilor de la căile ferate şi ale baronilor lemnului de la 1800. Am oprit în faţa unei case imense, construite în anul 1881, potrivit plăcuţei istorice de pe faţadă.

— Unde suntem aici? l-am întrebat eu, uitându-mă prin parbriz, când intra cu maşina pe alee.
Zâmbea larg.
— N-o să stric surpriza.
Uşa era descuiată şi Adrian a intrat. În foaier se auzeau voci necunoscute, care veneau dintr-o încăpere alăturată. După miros, în casă se pregătea ceva incredibil de mâncare.
Adrian a pus tortul meu pe o comodă, apoi m-a ajutat să-mi scot haina, pe care a agățat-o în cuier.
— Hello, a strigat el, scoțându-şi haina. Am venit.
Prima persoană care a apărut de după colț era ultima pe care m-aş fi aşteptat să o văd. Era Malcolm. Şi *filma.*
— La mulți ani, Vanessa! a spus el din spatele camerei.
Am râs.
— O, Doamne! *Ce se întâmplă?*
— Sper că nu te superi că l-am chemat, a spus Adrian. Ştiu că ai probleme cu găsirea de conținut pentru canalul tău şi m-am gândit că seara asta ar putea merita un videoclip. Am primit acordul tuturor celor de aici. Nu eşti obligată să foloseşti filmarea, dacă nu vrei. Tu hotărăşti.
O clipă mai târziu, am înțeles de ce se gândise că s-ar putea să o vreau.
De după colț mi-a ieşit în întâmpinare o femeie.
Era Sloan Monroe.
Efectiv am țipat de bucurie.
— Bună!
M-a îmbrățişat cu căldură.
— La mulți ani! Îmi pare aşa de bine să te cunosc!
S-a întors spre însoțitorul meu.
— Adrian, îmi pare bine să te revăd.
El a sărutat-o pe obraz.
Văzusem fotografii cu ea. Pe coperți de reviste şi fotografia - alb-negru de pe albumul *Sloan In-Between,* pe care i-l dedicase soțul ei. Dar în realitate era şi mai frumoasă. Avea

părul lung şi blond şi un braţ plin de tatuaje colorate. Se dăduse cu un fard de pleoape sclipitor, care îi scotea în evidenţă ochii căprui. Nu am avut ocazia să o întreb cu ce s-a dat, fiindcă restul invitaţilor au apărut în spatele ei. Vărul lui Adrian, Josh, soţia lui, Kristen, şi soţul lui Sloan, Jason, cunoscut drept Jaxon Waters, celebrul artist câştigător al premiului Grammy.

Mi-am acoperit faţa cu palmele.

— Nu îmi vine să cred că ai făcut asta, am şoptit eu.

Adrian mi-a zâmbit.

— Sloan îţi pregăteşte masa. Reţeta ei de osso buco din cartea de bucate scrisă de ea. Au venit cu toţii din Ely pentru tine. Am închiriat casa pentru o noapte. Un client îmi era dator cu o favoare.

M-am uitat în sus la el şi mi s-au umplut ochii de lacrimi.

Asta putea să fie ultima mea aniversare. De fapt, dacă istoria familiei mele putea fi un indiciu, probabil chiar era.

Iar el o făcuse să fie cea mai frumoasă aniversare din viaţa mea.

Trei ore mai târziu, luaserăm cina şi mâncaserăm tort, iar eu stăteam în sufragerie, în faţa unui şemineu enorm, în care trosneau lemnele, împreună cu Kristen şi cu Sloan. Băieţii stăteau în picioare la bar, discutând. Îl trimisesem acasă pe Malcolm după ce îmi cântaseră ,,La mulţi ani". Apreciam faptul că Adrian se gândise să-l aducă aici, dar nu aveam de gând să distribui videoclipul.

Adrian îmi spusese odată, acum câteva zile, după ce făcusem o fotografie cu cineva la Trader Joe's, că nu ştie cum mă descurc eu cu lipsa anonimităţii. Mă descurcam, pentru că asta făcea posibilă lupta mea împotriva SLA-ului. Dar Adrian nu era afectat direct de boală.

Faptul că aveam atâţia urmăritori nu era un lucru fără însemnătate. Dacă aş fi distribuit videoclipul, ar fi devenit celebru instantaneu. Niciodată nu ar mai fi fost anonim.

Una era să vorbesc eu despre un bărbat căruia îi spuneam Pătrățele dumnezeieşti, şi cu totul altceva era să îl prezint. Ar fi fost recunoscut în public, urmăritorii l-ar fi asaltat online şi poate chiar la serviciu. Toți cei de acolo erau obişnuiți cu asta, probabil. Sloan şi Jason sigur erau, iar Josh şi Kristen prin asocierea cu ei. Dar Adrian încă mai avea intimitate. Când i-am explicat asta, mi-a zis că tot nu îl deranjează să distribui videoclipul – dar eu îmi dădeam seama că mai degrabă n-ar vrea s-o fac. Aşa că era nu. Dar eram încântată că Malcolm a făcut filmarea. În felul acesta, puteam să-mi amintesc mereu această zi.

I-am îndrăgit din prima pe prietenii lui Adrian. I-am îndrăgit pentru că veniseră aici pur şi simplu pentru că îi rugase el. I-am îndrăgit pentru că toți erau aşa, cu picioarele pe pământ şi drăguți, şi toți se dădeau peste cap ca ziua aceea să fie specială pentru mine. Într-un fel, eram invidioasă că ei erau aşa de normali, iar el trebuia să aibă de-a face cu spectacolul de rahat pe care îl dădeau cunoscuții mei.

Eram puțin amețită. Jason ne pregătise câte un Martini.

Sloan a mâncat măslina din băutură.

— Doamne, de când n-am mai băut un cocktail! Încă alăptez.

— Băiat sau fată? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Fată. Emma. Acum are un an.

M-am uitat la Kristen.

— Şi voi aveți, câți? Patru?

— Dap. Oliver are cinci ani. Kimmie şi Sarah au zece şi doisprezece ani, iar cel mic are un an.

Mi-am băgat un picior sub mine.

— Uau, cine stă cu ei?

Kristen a pufnit.

— Mama lui Jason. Femeia aia e o sfântă.

Şi-a pus paharul pe măsuță şi s-a aplecat în față.

— OK, trebuie să-mi spui. Cum e penisul lui? E mare?
Sloan a scos un geamăt şi s-a rezemat de spătarul fotoliului.
— O, Doamne, iar chestia cu penisul.
M-am uitat pe rând la ele.
— Ce? Care chestie cu penisul?
Sloan s-a uitat la prietena ei clătinând din cap.
— Sunt doar prieteni. Nu l-a văzut. Las-o în pace.
Am ridicat mâna.
— Ăă, nu, stai, îmi place. Care e chestia cu penisul?
— Îi place, Sloan. Nu te băga.
Kristen zâmbea pe marginea canapelei.
Sloan şi-a dat ochii peste cap.
— Josh are penisul enorm şi teoria mea e că e ceva ereditar, a spus Kristen.
M-am uitat repede la Adrian, în celălalt capăt al camerei.
— *Pe bune?* am şoptit eu.
Kristen a dat din cap.
— Dap.
Apoi mi-a arătat dimensiunea cu mâinile, iar Sloan s-a înecat cu băutura.
S-a uitat clătinând din cap la prietena ei, tuşind.
— E atât de nepotrivit.
Kristen s-a uitat clipind la ea.
— E o cercetare importantă, Sloan.
Am încuviințat repede din cap.
— Sunt de acord, e nevoie de studii aprofundate.
Kristen a râs, iar Sloan a părut aproape oripilată. Am avut bănuiala că unul dintre hobbyurile lui Kristen era să o facă pe Sloan să se ruşineze. Părea că se pricepe bine la asta.
M-am rezemat de spătarul canapelei.
— Mi-ar plăcea *la nebunie* să studiez ce poate bagheta magică a lui Adrian. Dar, din păcate, nu e interesat de mine.
Kristen şi Sloan au schimbat o privire.
M-am uitat pe rând la ele.

— Ce e?
Kristen s-a uitat în ochii mei.
— Nu ştiu ce îți spune el ție, dar tipul ăla e în limbă după tine.
Sloan se uita la mine cu ochii mari, dând încet din cap.
M-am încruntat.
— Ce? Nu.
Kristen s-a uitat la mine.
— Efectiv se holbează la ceafa ta chiar în clipa asta. Toată noaptea a stat cu ochii pe tine.
M-am uitat cu coada ochiului, dar nu m-am întors.
— Ca şi cum s-ar uita la o partidă de tenis? am întrebat eu în şoaptă. Adică se uită când încolo, când încoace, urmărindu-mi mişcările?
Sloan a încuviințat din cap.
— *Fix* ca şi cum s-ar uita la o partidă de tenis. De fapt, e analogia perfectă.
— I-a vorbit lui Josh despre tine, la telefon, treizeci de minute în cap, când a sunat să ne spună să venim, a zis Kristen. Josh a închis şi a zis: „Băgaaa-mi-aş, niciodată nu l-am văzut aşa."
Mi-a palpitat puțin inima. După care mi-am amintit că nu am de ce.
Am oftat.
— Chiar nu cred că e interesat.
Sloan s-a încruntat.
— De ce?
Moarte iminentă?
— Stilul meu de viață nu e unul favorabil relațiilor, am spus eu în loc de asta.
Kristen a dat din cap.
— A, da, chestia cu celebritatea. E naşpa. Încerci să ai o relație şi te trezeşti cu unul care e obsedat de scamele de pe tine.

Sloan a încuviințat din cap.
— Şi pentru Jason a fost greu. Nici nu mi-a spus cine e, decât după două săptămâni. Nu e uşor.
— Mda, nu e tocmai asta, am spus eu. E o chestiune despre care prefer să nu vorbesc.
Sloan mi-a zâmbit cu o înduioşare care îmi spunea că îmi urmărise canalul.
— În fine, numai să nu uiți, universul nu îți dă mai mult decât poți să duci.
Kristen s-a strâmbat.
— Ba da, îți dă. *Tot* timpul îți dă. Universul nu dă doi bani pe tine, e o japiță absolută.

CAPITOLUL 17

CEL DE CARE TE-AI ÎNDRĂGOSTIT TE VA BĂGA VREODATĂ ÎN SEAMĂ? FĂ TESTUL ĂSTA!

ADRIAN

M-am uitat la cele trei femei care stăteau îngrămădite una în alta în sufragerie.
— Despre ce credeți că vorbesc?
Jason a luat o gură de băutură.
— Păi, aparent, Kristen i-a declanşat soției mele ticul nervos al pleoapei, deci aş zice că e vorba de ceva nepotrivit.
Kristen a ridicat mâinile.

— E ştiință, Sloan!
Vanessa a râs şi s-a uitat la mine cu ochii ei frumoşi şi sclipitori.
I-am zâmbit.
— Ce faceți voi acolo, doamnelor? am strigat eu.
Vanessa s-a întors şi mi-a zâmbit peste spătarul canapelei.
— Îl invocăm pe diavol la Eastwick. Nu veni aici!
Josh a râs şi mi-a întins un cocktail Old-Fashioned.
— Doar unul, am spus eu, luându-l. Sunt cu maşina.
— Mă bucur că ne-ai sunat, a spus Josh. Ar trebui să ne vedem mai des. Vino la Ely să vezi noua noastră casă.
A făcut semn cu capul spre fete.
— Adu-o şi pe Vanessa.
M-am uitat la ea şi am zâmbit. Mi-ar fi plăcut să mă duc cu ea. Mi-ar fi plăcut să mă duc cu ea oriunde. Mă făcea să fiu mândru că o cunosc. Era fix cum preciza canalul ei de YouTube – un fluturaş sociabil. O femeie pe care o puteai pune în orice situație şi care fermeca pe oricine se afla în preajma ei.
Vanessa era efervescentă. Niciodată nu întâlnisem pe cineva despre care să spun asta, dar aşa era. Strălucea. Energia radia din ea şi lumina totul în jur.
Abia când am observat că Jason vorbeşte cu profilul meu, mi-am dat seama că am rămas cu ochii la ea.
— Scuze, ce? l-am întrebat eu, întorcând privirea spre el.
— Spuneam doar că mă bucur că te-ai retras din relația cu Sloan, altfel soția mea ar fi putut să se căsătorească cu tine, nu cu mine.
Am râs.
— N-am avut nicio şansă. Nici până azi n-am mai văzut o femeie care să plece mai repede de la o întâlnire cu mine.
Jason a râs. Soția lui a ridicat privirea, auzindu-l, iar el i-a făcut cu ochiul.
— De cât timp sunteți împreună? m-a întrebat Jason.

— Nu suntem împreună, am spus eu, cu ochii în pahar. Suntem doar prieteni.
Josh a pufnit.
— Eşti sigur?
— Vanessa nu e interesată de o relație, am spus eu.
Josh a râs.
— Şi soția mea mi-a zis odată asta.
A făcut semn cu capul spre vestibul.
— Hei, cred că e nişte vâsc atârnat deasupra uşii de la intrare.
A săltat din sprâncene.
Nu voiam să mă sărute Vanessa doar pentru că stăteam sub vâsc. Nu voiam să mă sărute pentru că era ora douăsprezece în noaptea de Revelion. Nu voiam o aventură sau o prietenie cu beneficii. O voiam cu totul. O voiam aşa cum trebuie. Voiam să mă vrea şi ea.

CAPITOLUL 18

CUM SĂ PIERZI UN TIP FĂCÂND GREŞEALA ASTA MARE!

VANESSA

Adrian a parcat maşina în garajul de la subsolul blocului nostru. Era în jur de zece seara şi eu încă eram cam amețită. Mi-am răsucit capul pe spătarul scaunului ca să mă uit la el.

— Deci despre ce ați vorbit voi, băieții, acolo la bar?
A tras frâna de mână.
— Mai mult despre creme împotriva iritației de scutec. Fetița lui Jason şi a lui Sloan a avut o erupție.
Am făcut bot.
— Ştiu, sărăcuța de Emma.
A scos contactul.
— Voi despre ce ați vorbit?
Am ridicat din umeri.
— Mai mult despre penisul tău.
A încremenit.
— *Ce?*
— Şi despre al lui Josh, am spus eu, defensiv. Dar mai mult despre al tău.
A părut amuzat.
— Şi, mai exact, ce aveți voi de spus despre penisul meu? Niciuna dintre voi nu l-a văzut.
Mi-am aruncat brațele în aer.
— Ştiu! Au fost mai mult teorii conspirative.
Mi-am scos centura şi m-am întors spre el, cu genunchii pe scaun.
— Se zvoneşte că e uriaş. Nu trebuie să-mi spui – clipeşte o dată dacă e adevărat –, dar nu trebuie să-mi spui.
A râs şi s-a dat jos din maşină. M-am uitat la el cum ocoleşte şi vine să-mi deschidă portiera. Practic, m-am prăvălit afară.
— Bine, hai, a spus el, punându-mă pe picioare. Poți să mergi?
Am ridicat din umeri.
— Dacă mă împiedic, o să transform asta într-un dans sexy.
Zâmbea.
— O mai țin eu pe Grace câteva ore, până îți revii. Poți să te ții de mine dacă te iau în spate?
Mi-am frecat nasul.

— Dap.
S-a întors şi eu i-am sărit în spate.
M-a dus în clădire şi a pornit pe scări. *În fugă.*
După trei etaje nici măcar nu gâfâia. Puteam doar să-mi imaginez ce rezistență avea omul ăsta în pat – serios, puteam doar să-mi imaginez. Nu aveam să fiu niciodată cu un bărbat care să aibă aşa corp.
Am început să râd când m-a târât în cârcă pe hol.
— Hei, putem merge în apartamentul meu înainte să te duci la tine să o iei pe Grace? Vreau să-ți arăt ceva.
— Sigur.
S-a oprit la uşă şi a căutat cheile, în timp ce eu stăteam agățată de el ca o maimuță.
Îmi plăcea că avea cheia de la apartamentul meu. Nu doar ca să poată veni să mă salveze din ventilatorul de plafon sau să facă o curățenie neaşteptată de ziua mea, ci pentru că nu mai existau uşi închise între noi. Chiar nu mai existau. Nici fizice, nici de alt fel. Ştia tot ce era de ştiut despre mine. Ştia de familia mea de rahat – ba ştia chiar şi că îmi făceam griji că sunt bolnavă. Şi totuşi era acolo.
După ce a deschis uşa, m-a dus la canapea, s-a întors şi m-a pus jos.
— Bine, a spus el. Ce vrei să-mi arăți?
— Stai jos! i-am poruncit eu, trăgându-l de buzunarul pantalonului.
A zâmbit, s-a aşezat lângă mine şi eu am întins mâna spre veioză, ca să o sting. O sută de stele strălucitoare ne-au luminat de pe tavan.
— Uau! a exclamat el.
— Nu-i aşa?
M-am întors spre el, în întuneric.
— Ai avut vreodată aşa ceva când erai mic?
A râs.

— Da. Cred că încă erau în camera mea când a vândut mama casa.
— De ce adulții nu mai fac chestii din astea? l-am întrebat eu, dându-mi capul pe spate ca să mă uit la tavan. De ce uităm să le facem?
— Răspunsul nu e unul prea complicat. Cred că aş avea de dat nişte explicații dacă aş aduce o femeie acasă şi ăsta ar fi tavanul din dormitorul meu.
— O, Doamne. *Mi-ar plăcea* la nebunie să mă ducă un bărbat acasă la el şi tavanul lui să fie aşa. Aş fi şi mai încântată să fac sex cu el.
Simțeam că se uită la mine.
— Serios? Crezi că au de-astea pe Amazon Prime?
Am râs.
— Doar ca să ştii, nu fac sex cu tine numai fiindcă vin şi văd că ai stele luminoase pe tavan.
— Există ceva pentru care ai face sex cu mine? Aş vrea să îmi cumpăr.
Am râs. Ei, *ăsta da*, era flirt. Nu modul lui obişnuit de operare. Niciodată nu îmi spunea chestii de-astea.
Glumea, evident.
Mi-aş fi dorit să nu fie o glumă.
S-a uitat iar la stele.
— Dacă imaginea asta ar avea o temă muzicală, care crezi că ar fi? m-a întrebat el.
— Nu ştiu, dar am senzația că ar fi probabil un solo de saxofon tare de tot. Cu o bucată mică de jazz la mijloc?
A râs.
— De unde scoți chestiile astea?
Am ridicat din umeri.
— Monologul meu interior are vreo sută de aplicații deschise. Ar trebui să auzi ce *nu* spun.
Pe urmă am zâmbit cu obrăznicie.
— Adrian?

— Da?
— Pot să-ți ating pătrățelele?
A pufnit.
— Ce?
Am aprins lumina şi m-am uitat la el, clipind cu un aer inocent.
— Vorbesc serios. N-am mai atins până acum pătrățelele cuiva şi ale tale sunt tare drăguțe. E cumva pe lista mea de priorități.
A râs.
— Eşti sigură?
Am bătut din palme entuziasmată, iar el şi-a ridicat cămaşa şi s-a aşezat din nou pe canapea. Mi-am strâns picioarele sub fund şi mi-am muşcat buzele, uitându-mă la corpul lui. O dungă de păr cobora în partea de sus a pantalonilor. Nu ştiu de ce, dar asta mi se părea mai sexy decât pătrățelele.
Mi-am ținut respirația şi am început să-mi trec degetele peste abdomenul lui, urmărind contururile muşchilor. Pe urmă, am desfăcut palma şi mi-am trecut-o peste pielea lui caldă. Efectiv m-am cutremurat la contactul acela.
Nu fusesem niciodată aşa de atrasă de cineva. *Niciodată.* Şi nu era doar o atracție fizică – era o atracție generală. Îmi plăceau la nebunie statornicia şi siguranța lui de sine, blândețea cu care se purta cu Grace. Era generos, bun şi protector cu oamenii la care ținea. Era inteligent, amuzant şi loial – şi mă făcea să vreau să-i fac chestii.
Voiam să-mi bag mâinile în pantalonii lui, să mă sui în brațele lui şi să-l sărut. Să simt cum se întăreşte sub mine, să îl las să mă dezbrace. Mi-l imaginam cum mă împinge cu spatele pe canapea şi se aşază peste mine. Aproape că îi simțeam greutatea între picioare...
Vârful degetului mic a alunecat pe sub betelia pantalonilor în timp ce îi mângâiam pielea, şi el şi-a dres glasul.
— OK, va trebui să ne oprim aici, altfel vom avea probleme.

Şi-a îndreptat spatele şi şi-a tras cămaşa peste abdomen.
Am înghiţit în sec, încercând să ascund că mi se tăiase respiraţia.
— *Ce fel* de probleme?
— *Ştii* ce fel de probleme.
Am roşit şi m-am aşezat iar lângă el, simţindu-mă cumva victorioasă. Nu cred că trează aş fi fost în stare să mă arăt aşa de încântată de mine pentru că fusesem pe punctul de a-i provoca vecinului meu o erecţie, dar băută fiind, eram extaziată.
— Hei, am spus eu, dându-mi părul după ureche. Îţi mulţumesc pentru seara asta. Mi-ai oferit cea mai frumoasă zi de naştere. A fost *perfect*. Jaxon *Waters* mi-a cântat ,,La mulţi ani". De unde ai ştiut ce mi-ar plăcea?
M-a studiat în tăcere un moment.
— Pentru că te cunosc. Ştiu ce e important pentru tine, a spus el privindu-mă în ochi. Conţinut pentru canalul tău, ca să poţi strânge în continuare fonduri pentru cercetarea din domeniul SLA. Mâncare bună. Experienţe fără egal.
I-am zâmbit cu duioşie.
— Sunt aşa de norocoasă să te cunosc, am spus eu încet.
A tăcut un moment.
— Şi eu simt la fel. Ca şi cum viaţa mea ar fi fost o cameră îmbâcsită, iar tu ai fost briza care a intrat când s-a deschis fereastra.
Ne-am uitat unul la celălalt... după care şi-a pus palma caldă peste mâna pe care o ţineam pe canapea, între noi. M-a cutremurat ca un fulger.
Mă atingea!
Adrian nu mă atingea aproape niciodată – şi când o făcea, nu o făcea aşa.
Mi-am coborât privirea spre mâinile noastre, iar când am ridicat-o, ochii lui s-au oprit pe buzele mele.
O, Doamne...

O, Doamne, voia să mă sărute!
Imediat m-am întrebat cât de mult o fi băut. Nu mult, nu? Pentru că nici nu voiam să mă gândesc la ideea că mă vrea, oricum ar fi, decât dacă era ceva care ar fi avut impact asupra deciziei lui. Dar *chiar* părea că se gândeşte la asta.
Cât de mult băusem *eu*? Oare interpretam greşit toate astea?
Inima îmi bubuia. Degetul lui mare a început să se mişte pe mâna mea, ca şi cum ar fi vrut să-mi aducă aminte că se află acolo intenționat. Simțeam că mă trage ceva invizibil spre el, ca şi cum ar fi fost între noi o funie de care trăgeam amândoi.
M-am mai uitat la el un moment. Pe urmă mi-am îndreptat spatele, m-am aplecat şi l-am sărutat.
Şiii.... el nu mi-a răspuns la sărut.
Cred că aş fi înțeles asta mult mai repede dacă nu eram amețită de alcool. Trează, mi-aş fi dat seama că ceva nu merge. Dar cum eram beată, am prelungit momentul cu trei secunde mai mult decât trebuia. Pur şi simplu, mi-am lipit buzele de o gură care nu reacționează.
M-a împins cu delicatețe.
— Vanessa, nu...
M-am simțit instantaneu umilită.
— Iartă-mă, nu ştiu ce...
A clătinat din cap.
— Chestia e că...
L-am oprit cu un gest al mâinii.
— Ştii ceva? E OK. Nici eu nu m-aş săruta, am spus eu şi m-am ridicat repede.
S-a ridicat, a făcut un pas spre mine şi a întins mâna.
— Nu asta am...
Nici măcar nu puteam să mă uit la el. Eram aşa de jenată. Ce naiba fusese în capul meu?
— Ar trebui să pleci. Ne vedem mâine.

— Vanessa, cred că ar trebui să discutăm despre asta...
Am râs sec.
— *Chiar* nu vreau. Am greşit. Pur şi simplu m-a luat valul şi sunt beată – nu a însemnat nimic, sincer. Regret că am făcut-o. Iartă-mă, am spus eu, privindu-l în ochi.
Pe faţa lui a apărut o expresie indescifrabilă.
— Te rog, am spus eu. Roag-o pe Becky să o aducă pe Grace acasă. Mulţumesc pentru azi şi hai să uităm chestia asta.
— Vanessa...
— Adrian, pleacă!
A aşteptat un moment, în care doar m-a privit, apoi şi-a încleştat fălcile, a trecut pe lângă mine şi a plecat. Am închis uşa în urma lui şi m-am scurs pe podea, brusc trează – şi dorindu-mi să nu fi fost trează.

CAPITOLUL 19

ZECE LUCRURI CARE TE VOR FACE GARANTAT SĂ SPUI „CE PIZDA MĂ-SII!”

ADRIAN

Telefonul meu fusese asurzitor de tăcut de azi-noapte. Nimic de la Vanessa. Becky şi cu mine aveam de studiat nişte dosare şi am făcut asta până la miezul nopţii, ca să-i dau timp Vanessei să se trezească. Pe urmă, am pus-o pe Becky să o ducă pe Grace, cum Vanessa îmi arătase clar că nu vrea să mă vadă.

Nu ar fi fost corect din partea mea să o sărut. Bănuiam că nu e destul de trează ca să ştie ce face. Era prea băută ca să poată merge, pentru Dumnezeu.
Nu a însemnat nimic. Regret că am făcut-o.
Oare era doar supărată? Sau chiar asta simţea.
Poate amândouă.
Poate că era supărată pe mine că am respins-o şi *în acelaşi timp* asta simţea. Poate că pur şi simplu a fost beată, a făcut ceva spontan şi toată chestia nu a însemnat nimic.
Gândul că sărutul ei fusese doar un soi de greşeală făcută cu mintea ameţită de alcool îmi făcea rău fizic. Iar acum, cel mai mult mă îngrijora că în loc să stric *eu* prietenia noastră spunându-i ce simţeam, făcuse ea asta printr-un accident, când mă sărutase doar pentru că băuse prea mult.
Aveam un gol în stomac. Azi-noapte nu putusem să dorm. Aş fi vrut să vorbesc cu ea, dar nici măcar nu ştiam ce să-i spun după cele ce îmi spusese. Dimineaţă, înainte să plec la birou, i-am trimis un mesaj.
Eu: Putem sta de vorbă mai târziu?
Nu a răspuns timp de aproape zece minute. Asta însemna în timpul Vanessei opt ani. Întotdeauna răspundea imediat. Nu era semn bun.
Vanessa: Cred că da.
Eu: Mai vrei să stau cu Grace diseară?
Altă aşteptare de patru minute.
Vanessa: Nu trebuie s-o faci.
Eu: Vreau să o fac.
Vanessa: K. Vrei să vin să-l iau pe Harry?
M-am gândit mult la asta. Întotdeauna avea grijă de el, dar ar fi fost aiurea dacă mă vedeam cu ea şi nu ne vorbeam, pentru că nu aveam timp înainte de serviciu. Nu voiam să o facem pe grabă, mai ales că era vorba de o discuţie delicată.
Eu: Îl iau cu mine la birou.
Vanessa: K.

Asta a fost. Nu a mai spus nimic.
Harry era mai ursuz ca de obicei, ca şi cum am fi avut amândoi aceeaşi dispoziţie. Până la prânz, a muşcat-o pe Becky de trei ori. Curios a fost că nu m-a muşcat *pe mine*, ceea ce m-a făcut să simt că făceam şi noi o dată parte din aceeaşi echipă. A dormit pe picioarele mele când am lucrat la birou şi nici măcar nu m-a mârâit când l-am mutat ca să mă duc la baie.
Treaba mergea greu. Mă tot uitam la telefon să văd dacă mi-a trimis Vanessa mesaj, ceea ce nu s-a întâmplat. Am plecat mai repede de la serviciu, cu gândul să bat la uşa ei cu o jumătate de oră mai devreme decât îmi spusese ea să vin. Mă gândeam că dacă într-adevăr regretă că m-a sărutat, tot ce puteam spera era să trecem amândoi peste orice jenă şi să rămânem prieteni. Dar din tăcerea ei bănuiam că şansele sunt probabil slabe.
Am simţit o nelinişte chinuitoare din cauza nesiguranţei. Panică, la gândul că s-ar putea să se fi terminat.
Am auzit lanţul de la uşă alunecând şi m-am pregătit pentru prima noastră întâlnire de aseară. Dar când s-a deschis uşa, nu era Vanessa. Era... un tip?
Stătea în uşă cu Grace în braţe. Era mai scund decât mine, dar solid. Părul blond, relativ lung, pielea bronzată; era îmbrăcat cu o haină de blană sintetică lăbărţată, care îi ajungea până la genunchi. Haina era desfăcută şi pe dedesubt nu purta tricou. La gât avea un colier cu colţi de rechin.
— Hei, a spus el. Tu trebuie să fii bona. Intră.
A vorbit peste umăr:
— Hei, fluturaş, ţi-a venit bona.
Înlemnisem acolo. Amuţisem cu totul.
— Abia şi-a luat biberonul, a spus el, întinzându-mi copilul. I-am schimbat scutecul. Ar trebui să fie liniştită o perioadă.
L-am lăsat să mi-o pună pe Grace în braţe, stând tot în uşă.

Era înfăşată. Nu era mâna Vanessei. Păturica ei era răsucită şi legată cu un nod complicat. A văzut că mă uit la ea şi a arătat cu capul spre pătură.
— E o metodă de înfăşare veche, a aborigenilor. M-a învățat o femeie care era vraci.
Înfăşare aborigenă...
Cine puii mei era ăsta? Ce naiba se întâmpla?
Şi atunci Vanessa a apărut din spatele lui şi totul s-a transformat din rău în mai rău.
M-a lăsat direct fără aer. Era machiată şi avea pe ea o rochie strâmtă vişinie şi pantofi cu toc. Părul era coafat şi ondulat. Arăta uluitor.
Arăta uluitor, de parcă s-ar fi dus la o întâlnire.
— Hei, intră, a spus ea absentă, punându-şi un cercel – sau încercând să şi-l pună. Degetele se mişcau stângaci. A făcut semn cu capul spre individ.
— El e Drake. Drake, Adrian.
A scăpat cerceluşul cu diamant şi a pufnit iritată, aplecându-se să îl ia.
— Hei, dă-mi voie să te ajut, a spus Drake şi a întins mâna.
I-a dat cercelul şi a stat acolo, iar el s-a apropiat să i-l pună, aplecându-i capul într-o parte.
— Arăți bine, fluturaş, i-a spus el cu voce joasă.
Ea i-a zâmbit dintr-o parte, cu cochetărie.
— Mersi. Şi tu la fel.
M-a cuprins o gelozie intensă, fierbinte. Felul în care o atingea avea ceva familiar. Ca şi cum mai făcuse asta.
După ce i-a pus cercelul, ea s-a întors să ia o poşetă.
— Hei, ştiu că trebuia să stăm de vorbă, dar am putea s-o facem mai târziu? m-a întrebat ea, punându-şi haina. Drake şi cu mine trebuie să plecăm. O să fim la Vermilion.
M-am încruntat.
— Vermilion? Lunea nu e deschis...
— A cumpărat restaurantul.

A cumpărat...
???
— Hei, îți mulțumesc că stai cu Grace, a spus ea. Probabil o să doarmă un pic. Ajung acasă pe la opt.
Apoi a trecut pe lângă mine, a ieşit pe uşă cu Drake după ea şi dusă a fost.
El nu şi-a pus tricou.
Ce. Puii. Mei.
Cine naiba era Drake? Şi de ce o ducea la Vermilion? Voiam să o duc *eu* la Vermilion!
M-am uitat prin apartament, cu copilul în brațe, consternat. În cameră încă se simțea parfumul Vanessei. Pe pat erau rochii. O mulțime de rochii. Şi pantofi peste tot pe podea. Părea că se probase cu tot ce avea în şifonier. Era o garsonieră. Probase hainele cu el de față? Ce naiba?
Am scos telefonul şi am sunat-o pe Becky. A răspuns din prima.
— Care-i treaba, şefu'?
A spart un balon de gumă în urechea mea.
— Cunoşti pe cineva cu numele Drake? Vanessa a vorbit vreodată despre el?
S-a făcut linişte şi am crezut că s-a întrerupt convorbirea.
— De ce? a întrebat ea cu o voce de rău augur.
— Vanessa a ieşit cu el în oraş...
— Ai lăsat-o să plece cu *Drake?* Doamne, *Dumnezeule*. Doamne. *Dumnezeule.*
A respirat întretăiat.
— OK, o să fie bine. Adrian, asta e foarte important. Când l-ai văzut, avea tricou pe el?
— Poftim?
— Tricou! Avea tricou pe el?
— Nu. Doar o blană artificială desfăcută...
— Nuuu! O, Doamne! s-a văitat ea. E mai rău decât credeam. A scos la bătaie toată artileria! La fel de bine putea

să aducă cu el un hipnotizator! Ştiai că pieptul lui e asigurat la peste două milioane de dolari? Ştiai? Aproape la fel de mult ca bicepşii. Nu la fel de mult ca fesele.
A tras aer în piept.
— Trebuia să mă gândesc. Trebuia. Să. Mă. *Gândesc*. Mercur e retrograd. Horoscopul tău de azi zicea că primeşti o vizită neaşteptată. E aşa de aiurea. Eu voiam să vă căsătoriți şi să aveți un milion de copii, iar acum ea e probabil la jumătatea drumului spre Bali, pe un catamaran!
— Becky, cine naiba *e* ăsta?
O auzeam respirând greu la celălalt capăt al firului şi, pentru prima dată, melodramatismul ei mă irita.
— E vlogger de sporturi extreme. Are un canal şi mai cunoscut decât al ei. Quiksilver i-a sponsorizat ultimul concurs de surfing, ăla în care a fost muşcat de un rechin şi a continuat să meargă mai departe, ştii? Dacă tu eşti Pătrățele dumnezeieşti, Drake Lawless e Penisul lui Lucifer. E un soi de mascul alfa, cu care trebuie să te baţi într-un joc video după ce i-ai învins pe ceilalți foşti. Arată ca Patrick Swayze în *Dirty Dancing,* doar că e blond şi are tatuaje tribale. Şi scuză-mă, dar e mult mai cool decât tine. Adică îmi pare rău să o spun, dar aşa e. Tu nu te urci nici în avion, iar Drake a coborât-o de pe un munte din Venezuela cu o paraşută. O, Doamne, probabil că acum sunt căsătoriți de un şaman. Cum ai putut să permiți asta?
Mă plimbam nervos prin sufrageria ei minusculă.
— E fostul ei sau...
— Da, e fostul! Cum e posibil să nu ştii asta? Saga cu Drake şi cu Vanessa a fost cea mai tare poveste de dragoste din toate timpurile de pe YouTube. Cu tricouri şi toate cele! Erau îndrăgostiți nebuneşte şi făceau sex tantric pe toate plajele din Barbados. Şi apoi ea l-a părăsit, fiindcă el a avut un accident în Tibet, după ce a mers pe cărbuni încinşi, şi ea i-a spus să nu mai facă chestii de-astea periculoase, iar

el nu şi nu, ,,O fac pentru copii". Fiindcă el donează toți banii pentru tratarea cancerului la copii. Aşa că ea l-a părăsit şi el a fost aşa de distrus, că a stat două luni într-o colibă acoperită cu stuf de pe insula lui şi a făcut sculpturi cu ea din lemne aduse de valuri.
A făcut o pauză.
— A adus vorba de ea de vreo trei ori în înregistrările lui. Toată lumea îşi făcea griji pentru el.
Mi-am trecut mâna peste bărbie.
Vanessa nu îmi vorbise niciodată de el. Nici măcar *o dată*. Îi spusesem că m-am uitat la videoclipurile ei. Poate se gândise că ştiu deja de el şi nu voia să vorbească despre el, aşa că pur şi simplu... *nu a spus nimic?*
Mă simțeam ca un balon dezumflat. Stăteam acolo, în bucătărie, privind în gol, şi o ascultam pe Becky cum se miră şi se vaită că am fost atât de idiot, încât să permit să se întâmple asta.
— Trebuie să închid, am mormăit eu, şi am închis.
Am pus-o pe Grace în leagăn şi m-am aşezat greoi pe canapea, să-l caut pe Drake pe Google – n-am apucat să scriu decât primele patru litere şi Google mi-a sugerat „Drake Lawless şi Vanessa Price." Celelalte sugestii nu erau prea liniştitoare. Drake şi Vanessa însărcinată. Drake şi Vanessa nuntă secretă. Drake şi Vanessa se împacă...
Am căutat şi am găsit videoclipul cu întâlnirea lor. Era al lui. Făcea Base Jumping de pe o cascadă din Venezuela, iar Vanessa era acolo şi făcea vlogul ei. Şi-a scrântit glezna şi el a coborât-o de pe muntele ăla nenorocit, exact aşa cum spusese Becky.
Se părea că Vanessa nu a fost interesată la început, pentru că următoarele trei videoclipuri făcute de el erau cu gesturi mărețe de-ale lui, prin care încerca să-i atragă atenția. S-a dus după ea în Brazilia şi a coborât în rapel pe balconul ei, ca să îi ceară să iasă cu el. Pe urmă a dus-o cu avionul la o

grădină botanică din Cornwall, ca să vadă floarea-cadavru – şi a pilotat chiar el avionul. Eram la jumătatea călătoriei lor romantice pe motocicletă din Peru, când am decis că am văzut destul.

Ştiam că Vanessa a avut o altă viaţă, că situaţia ei actuală era una deosebită. Dar nu cred că îmi dădusem seama cu adevărat cât de palpitantă era cealaltă lume a ei şi ce gusturi exotice avea – atât în privinţa călătoriilor, *cât şi* a bărbaţilor. Individul locuia într-o iurtă, pentru Dumnezeu. Iar Becky avea dreptate. Eu nu zburam nici cu avionul.

Acum, ceea ce făceam noi mi se părea prin comparaţie plictisitor şi trist. Probabil stătea cu mine doar ca să-şi omoare timpul, până când se putea întoarce la ceea ce prefera să facă.

Şi parcă zicea că n-a atins niciodată nişte pătrăţele. Ce puii mei?!

Am aruncat telefonul pe canapea şi am stat acolo, absolut şocat. Şi gelos. Ridicol de gelos, înnebunit.

De ce nu îmi vorbise despre asta? Discutam despre orice – mai puţin despre canalul ei. Poate că era un alt subiect pe care prefera să nu îl mai abordeze toată viaţa. În fond, relaţia lor se terminase.

Cel puţin era terminată până azi.

Acum mă întrebam dacă nu cumva spusese că nu vrea o relaţie, fiindcă se păstra pentru altcineva. Se păstra pentru *el*. Poate că el nu suportase să stea departe de ea şi renunţase la cascadorii. Poate că venise să îi spună asta. Să o recucerească.

Şi acum eu stăteam aici şi făceam pe bona pentru o femeie de care eram îndrăgostit, în timp ce ea era la întâlnire cu fostul.

Şi exact aşa era. Eram îndrăgostit de ea.

Realitatea acestui fapt m-a izbit precum ciocanul unui judecător. O clarificare bruscă. O oprire bruscă.

Eram îndrăgostit de ea.
Dar evident că eram îndrăgostit de ea. *Cine nu era?*
Putea să aibă orice bărbat voia. Absolut pe oricine.
Femeile ca Vanessa erau muze pentru artişti şi muzicieni. Deveneau tablouri şi balade celebre. Dansau în ploaie şi fugeau în lume cu prinţi care renunţau la tron pentru ele. Erau sirenele despre care vorbeau marinarii, cu voci care puteau să-i ademenească, ducându-i la moarte.
Era superba pasăre migratoare cu penele tăiate. Iar în clipa în care avea să poată, urma să-şi ia din nou zborul. Departe de St. Paul, departe de mine...
Şi probabil înapoi la el.

CAPITOLUL 20

INVESTIŢIA PROFITABILĂ DE CARE EXPERŢII NU VOR SĂ ŞTII!

VANESSA

O mulţime de fani se adunaseră în faţa restaurantului Vermilion. Probabil cineva le dezvăluise locaţia.
Eu, singură, eram o atracţie. Drake, singur, era o atracţie *uriaşă*. Împreună eram o forţă magnetică de nivel galactic, care sfida legile fizicii. Probabil că oamenii simţeau atracţia, se urcau în autobuz să vină aici din alte state şi nici măcar nu ştiau de ce.

Laird îşi pregătea camera, iar Malcolm punea baterii în microfonul meu.
Drake, vizavi de mine, bea un soi de Banana Flip, cu o crenguță de brad în ea.
— Te descurci foarte bine cu Grace, a spus el, scoțând crenguța de decor şi punând-o pe farfurie. Dar chiar ar trebui să foloseşti scutece de pânză. Reduci poluarea cu dioxid de carbon.
— Nu am maşină de spălat, ai uitat? am spus eu. Folosesc maşina lui Adrian şi am mari dubii că ar vrea să bag acolo scutece murdare.
Malcolm a pufnit.
— Tipul ăla te-ar lăsa să mănânci şi biscuiți în patul lui.
Am râs sec.
— A, da? L-am sărutat aseară şi m-a respins. Deci dezleagă-mi şi mie misterul ăsta.
— Te-a respins? m-a întrebat Malcolm, prinzând microfonul minuscul de rochia mea.
— Da. Ştii reacția pe care o ai când te uiți în jos şi vezi pe tine un păianjen? Îți zici: „O, Doamne! Un păianjen!”, sari de pe canapea, țopăi nițel îngrozit şi pe urmă fugi din cameră? Aşa a fost.
— Ei, hai, n-a fost aşa, a spus Drake cu zâmbetul lui amuzat.
— OK, nu a fost chiar aşa de spectaculos. Dar senzația a fost aceeaşi.
M-am strâmbat.
— De ce îmi spune toată lumea că tipul ăsta mă place? Adică, în ultimele douăzeci şi patru de ore, toți cunoscuții mei jurau că nu poate să-şi ia ochii de la mine. Sincer, dacă nu erau asta şi băutura şi chestia aia super drăguță cu „tu eşti briza”, pe care mi-a zis-o aseară pe canapea, poate că nu m-aş fi făcut aşa de râs. Voi sunteți de vină.
Drake a zâmbit.

— Noi suntem de vină? Eu nici nu l-am cunoscut până azi. Noi nici măcar n-am fost acolo.
Mi-am dus mâna la piept.
— Păi *eu* clar nu sunt de vină. Nici eu n-am fost acolo. A fost Vanessa cea beată, care e cu totul altcineva şi care nu poate răspunde pentru acțiunile ei.
Drake a râs.
Am oftat.
— Că îl prind câteodată că se uită la mine? Da. Şi că îi place să stea cu mine? Absolut. Dar că i se pare lui că fundul meu arată bine în blugi şi că îi place compania mea nu înseamnă deloc că vrea o relație cu mine şi cu cele cincizeci la sută şanse pe care le am să mor înainte de treizeci de ani. E oficial, am bombănit eu. Probabil că nu voi mai face sex niciodată. Următoarea mea întâlnire intimă va fi probabil cu cei de la transport cadavre.
Malcolm a râs.
— Pare să se poarte frumos cu copilul, a încercat Drake.
— Se poartă minunat cu copilul. *De mine* nu e interesat, ştii?
Malcolm a pornit microfonul.
— De ce nu te duci la el să-l întrebi, pur şi simplu, de ce nu a vrut să te sărute?
Am clătinat din cap.
— Nup. Trebuie să încep să trasez nişte granițe între noi. Pur şi simplu, m-am aruncat pe un tip care nu voia să mă sărute. M-am umilit total. Cred că e momentul să ies din situația asta cât mai am un pic de demnitate.
De parcă aş fi avut de ales. Adrian era probabil pregătit să revenim la saluturile rezervate de pe hol. Îmi trimisese un mesaj în care spunea că vrea să discutăm, dar ce era de discutat? Acum, relația noastră avea să fie tot timpul aiurea. Azi probabil că venise să stea cu Grace, fiindcă spusese că aşa o să facă, dar pe urmă avea să înceapă cu scuze şi avea

să-şi găsească pe altcineva cu care să-şi petreacă timpul. Cineva capabil de o relație, care să nu sară pe el pe canapea după ce a băut prea mult Martini.
Drake s-a întins peste masă şi mi-a pus palma peste mână.
— Destul despre asta.
Am ridicat privirea. O femeie îşi lipise de geamul ferestrei sânul dezgolit. Afară erau minus douăzeci de grade. Îi aplaudam dedicarea.
— Orice ai face, nu te întoarce, am spus eu.
— De ce m-aş întoarce, când pot să mă uit *la tine?*
Mi-a zâmbit.
Şi acum intram în pielea personajelor. Malcolm şi Laird deja filmau.
Am ridicat o sprânceană.
— Ştii, există un motiv pentru care ne-am despărțit, Drake. A fost un motiv bun.
El s-a întins peste masă, mi-a luat mâna şi şi-a lipit-o de buze.
— Da. A fost.
M-am uitat la el lung.
— Mi-a fost dor de tine, am şoptit eu.
S-a uitat la mine un moment. Pe urmă, s-a lăsat pe spate şi a căutat ceva în buzunarul hainei. Când a scos superbul inel de logodnă şi l-a ținut între noi, mi-am înăbuşit un strigăt. Era un inel cu o perlă.
— Eu am găsit perla, a spus el. Mi-am petrecut jumătate din viață căutând-o, la fel cum am făcut cu cea care o s-o poarte.
— Drake..., am spus, cu mâna pe inimă.
Nici măcar nu mă prefăceam. Era superb. Inelul *şi* sentimentul.
Am lăsat să treacă câteva clipe, pentru savurarea momentului.

— Şiii, gata, a spus Malcolm, lăsând camera jos. Aţi ieşit bine din prima, amândoi.
— Pff.
M-am rezemat de scaun.
— Drake, apreciez asta mai mult decât crezi.
— Suficient cât să te conving să investeşti ceva într-o firmă de care sunt interesat?
Am înclinat capul.
— Ai nevoie de investiţia mea?
Asta era curios. Drake era multimiliardar sau ceva de genul. Nu avea nevoie de banii *mei*.
— Cred că în afacerea asta o să vrei să te implici de la bun început.
I-a făcut cuiva din spatele meu semn să se apropie. M-am răsucit pe scaun să văd pe cine cheamă.
De masa noastră se apropia *Brent.*
— Nu. Tu vorbeşti serios, Brent? L-ai sunat *pe Drake?*
Brent a inspirat printre dinţi.
— E celălalt om cu bani pe care îl cunosc, a spus el, ajungând la masă cu pumnii duşi la gură.
Am clătinat din cap.
— Nu. N-o să-l atragi pe Drake într-una dintre schemele tale de îmbogăţire rapidă...
— Fluturaş, nu e asta, a spus Drake. Ascultă-l. Ai încredere în mine.
M-am uitat pe rând la amândoi. Drake zâmbea relaxat, iar Brent arăta ca un căţel care vrea să fie primit din nou în casă.
Mi-am încrucişat braţele.
— *Bine.* Dar numai fiindcă mi-o ceri *tu*, i-am spus lui Drake.
Brent a zâmbit larg şi a dansat un pic, încântat.
— Se ocupă cineva de lumini?
S-a întors înspre partea din care venise, iar Laird şi Malcolm s-au aşezat lângă noi la masă.

A apărut Joel şi a început să aşeze în faţa noastră un soi de cataloage ca nişte cărticele, iar Brent a pornit un mic retroproiector aşezat pe un trepied.
Pe perete a apărut o prezentare PowerPoint.
OK... Până acum, toate astea erau mai mult decât mă aşteptasem. Trebuia să recunosc că eram deja un pic impresionată, chiar dacă cu prudenţă.
Brent s-a aşezat în faţa mesei şi şi-a dres vocea.
— Hainele de damă nu au buzunare.
A lăsat cuvintele să plutească un pic în aer.
— Sunt aici pentru a vă vorbi despre un produs nou şi inovator, care a fost inspirat de sora mea, Vanessa, şi de tehnica adoptată de ea din cauza faptului că niciuna dintre hainele ei frumoase nu are un loc în care să-şi pună balsamul de buze.
Drake s-a uitat peste umăr la mine şi mi-a zâmbit.
Brent a dat click pe o fotografie cu noi doi, de acum vreo cinci ani, când făceam un om de zăpadă.
— Copilărind în Minnesota, surorii mele mai mari, Vanessa, îi plăcea să îşi petreacă timpul pe afară. Şi cine o cunoaşte pe sora mea ştie că este obsedată de Carmex. Ştiţi, flaconaşele acelea galbene de balsam, cu capac roşu?
A dat click pe o fotografie cu un flacon de Carmex.
— Un produs grozav, cu un gust scârbos. Scuze, Vanessa – dar aşa e.
Spectatorii au chicotit uşor, iar mie mi-a zvâcnit un colţ al gurii.
— Pe lângă aroma îndoielnică, balsamul Carmex se întăreşte când e frig afară şi nu mai iese din flacon. Aşa că, pentru a combate această problemă în timp ce poartă hainele ei fără buzunare, sora mea pune flaconul în sutien, la căldură. Din păcate, capătul ascuţit al flaconului se vede prin tricou. Deloc sexy.

A dat click pe o fotografie cu mine. Eu, la optsprezece ani, cu mănuşi şi căciulă, zâmbind pe alee, şi o săgeată roşie care se zărea dinspre pieptul meu, unde se vedea capătul tubului.

— Asta mi-a dat o idee, a continuat el. Dacă am face un balsam de buze care să nu aibă gust scârbos? Preparat în aşa fel, încât să se înmoaie de la căldura corpului tău? Cu un recipient moale, care să-l facă să stea lipit de corp şi să nu se vadă prin haine. Numai ingrediente naturale, organice şi sustenabile, cu SPF. *Şi* cu un recipient biodegradabil, care are în el o sămânță, aşa că, dacă îl pui în pământ, se dezintegrează şi din el creşte o floare. Cadoul perfect, prietenos cu mediul, inovator, super milenial.

A dat click pe o fotografie cu un balsam de buze.

— Doamnelor şi domnilor, vă prezint Balsamul de Sân.

Joel se plimba cu o tavă, aşezând în fața noastră prototipul. Am luat unul şi l-am răsucit în mână.

Era simpatic. Instagramabil de simpatic. Roz, cu un desen floral cu un filigran delicat, albastru-verzui pe față.

Toată lumea a început să-i scoată capacul să îl încerce. Mi-am dat puțin pe buze şi l-am lins. Avea gust de guava. Avea gust bun. *Foarte* bun.

Brent a continuat.

— Aveți în față estimări de vânzări, de recuperare a investiției, o analiză de piață şi planuri complete de marketing, de producție şi de operare. Aşa cum puteți vedea, costurile noastre de producție sunt scăzute şi noi considerăm că datorită caracterului de noutate a produsului, putem să îl vindem la un preț mai ridicat decât cel al produselor de serie. Website-ul nostru este deja funcțional.

A dat click pe un website cu aspect profesionist, pe măsura desenului frumos de pe balsam.

— Oferim arome diferite. În următoarele optsprezece luni, scoatem pe piață produse adiționale. Creme de mâini, bombe de baie. Oferim un balsam DipStick cu şnur, perfect pentru clienții activi, care nu au buzunare sau sutien.
I-a făcut cu ochiul lui Drake.
— Avem în vedere magazine precum Anthropologie, Trader Joe's sau Whole Foods. Lansăm brandul la următorul eveniment sportiv organizat de Drake, ca dar de bun-venit în camerele de oaspeți, unde putem prezenta produsul unor influenceri de pe lista VIP.
Am deschid catalogul cu aspect profesionist din fața mea şi am răsfoit paginile cu grafice şi cifre. Nu era *deloc* stilul lui Brent. El întotdeauna căuta un câştig rapid când venea vorba de afaceri. Dar asta? Asta îi luase probabil luni de zile. Toată munca aceea...
— E uimitor, am spus, uitându-mă la el.
A zâmbit larg.
— Nu, vorbesc serios, Brent. E incredibil. Tu ai gândit toate astea? Tu singur ai pregătit toate astea?
A zâmbit.
— Da. M-ai trimis la facultatea de afaceri, ai uitat? Numai că n-ai crezut că o să fiu atent la cursuri.
Am râs şi m-am uitat la tubul de balsam. L-aş fi cumpărat. Era ceva ce ai fi văzut la Sephora, lângă casa de marcat.
— Am avut nevoie de un pic de ajutor cu designul grafic, a spus Brent. De fapt, Annabel s-a ocupat de asta. Ştii tu. Înainte de.
M-am uitat la el.
— Annabel a făcut asta?
— Ea singură. Şi website-ul. Se pricepe. Şi ideea cu sămânța am furat-o de la tata. Îți aduci aminte când s-a spart păpuşa aia cu cap de iarbă şi covorul a început să se transforme în peluză?
Am pufnit.

— Dumnezeule, da.
— A, şi primul meu investitor e o persoană pe care o cunoşti, a spus el. Sper că nu te superi. L-am rugat să nu-ți spună. Adrian mi-a oferit un mic împrumut pentru materialele de prezentare.
Mi-a palpitat puțin inima.
— *Da?*
Brent a dat din cap.
— L-am abordat la spital, când era la baie.
Mi-a picat fața.
— Vai, tu vorbeşti serios?
— Nu s-a supărat, a spus el repede. A fost de acord să-i trimit planul meu de afaceri. I-a plăcut. Mi-a trimis banii a doua zi. Apropo, te-am auzit când ai spus chestia cu păianjenul.
A tras aer printre dinți.
— Îmi pare rău. E super ciudat că nu ți-a răspuns la sărut. Şi eu, şi Joel credeam că e fascinat de tine.
M-am strâmbat.
— N-ar fi prima dată când am analizat greşit o situație săptămâna asta, am mormăit eu, uitându-mă din nou la catalog.
Brent a făcut un pas spre mine.
— Vanessa, Adrian crede în proiectul ăsta. La fel şi Drake.
Nu puteam să-i condamn. Şi eu credeam în el.
Am încuviințat din cap.
— Răspunsul meu e da.
Brent a scos un țipăt de bucurie şi Joel s-a repezit la el. S-au luat în brațe şi au strigat, învârtindu-se prin restaurant.
Drake a aplecat capul spre mine.
— Nu poți să-i dai tu *tot.* Eu ce fac? Vreau şi eu să investesc.
Am clătinat din cap, uitându-mă la Brent şi la Joel cum se bucură.

— Mă surprinde că l-ai lăsat şi să mă abordeze. Puteai să-l finanțezi tu şi deținеai toată afacerea.
Drake a râs îngăduitor.
— Am vrut. Dar pentru el era important să investeşti tu.
M-am încruntat.
— Eu? De ce? Nu cred că îi pasă de ceva, atâta vreme cât primeşte banii.
Drake părea amuzat.
— Îşi doreşte aprobarea ta, Vanessa. Îşi doreşte să fii mândră de el. Îşi doreşte asta mai mult ca orice. Mai mult decât banii.
Mi-a pierit puțin zâmbetul.
Oare?
Brent s-a uitat peste umăr la mine. Avea un zâmbet enorm.
Poate *chiar* îşi dorea aprobarea mea. Nu puteam să-mi închipui că aprobarea tatei ar fi însemnat prea mult pentru el.
Şi eu *eram* mândră de el. Foarte, foarte mândră. Şi m-am decis pe loc să am întotdeauna grijă să ştie asta, cât timp voi mai fi.

CAPITOLUL 21

CEL MAI TARE GHID PENTRU IEŞIREA DIN CATEGORIA „PRIETENI”

ADRIAN

Când Vanessa mi-a dat mesaj că ajunge în cinci minute, trecuse o oră de când spusese că o să se întoarcă. Trecusem printr-o simfonie de stări în ultimele patru ore, niciuna dintre ele plăcută. Mă cufundasem adânc într-o dispoziție proastă şi nu aveam de gând să schimb ceva.
Mă durea că Vanessa spusese că regretă că m-a sărutat şi că a fost o greşeală. Eram furios că nu mi-a spus de Drake. Eram gelos, frustrat şi speriat că o voi pierde din cauza acestui tip.
Înfăşarea nenorocită după modelul femeii vraci...
Lui Grace părea să-i placă. Nu ştiu de ce lucrul acesta mă enerva şi mai mult decât toate cele întâmplate azi, dar aşa era.
Grace mirosea a el – a trebuit să-i fac baie. Mirosea a beţişoare parfumate.
Eram la masa din sufragerie pe laptop, cu monitorul de copii alături şi încercam să-mi verific mailurile când Vanessa a intrat, în sfârşit, în apartament. Pe Harry îl pusesem lângă masă cu pătuţul lui şi, când a auzit că intră, a ridicat capul şi a mârâit, ca şi cum era şi el supărat pe ea.
— Scuze că am întârziat atât, a spus ea şi a închis uşa. Erau o mulțime de oameni în fața restaurantului. A trebuit să dau autografe pe vreo două sute de bureți. Şi cred că cineva mi-a tăiat o şuviță de păr...
Nu m-am uitat la ea.
— I-am schimbat scutecul acum vreo oră. Era cam agitată. I-am dat nişte sirop de colici şi acum pare că e în regulă. E în țarcul din birou, doarme.
Pe urmă mi-am împins scaunul, m-am ridicat şi m-am dus la bar.
— Eşti cam prostdispus, a spus ea din spate.
Am scos dopul de la sticla de bourbon.
— Deci fostul tău are şi el vreun amărât de tricou, sau a suferit degerături la sfârcuri? am mormăit eu.

— Drake? Cred că are. A purtat un tricou când a pozat pentru *People*, după ce a primit titlul de cel mai sexy bărbat.
M-am strâmbat.
Am auzit-o punându-şi poşeta jos.
— Ce e cu tine?
— De ce nu mi-ai vorbit niciodată de el? am întrebat fără să o privesc.
A râs.
— Ăă, de ce să-ți fi vorbit?
— E clar că e cineva important pentru tine.
Am pus gheață într-un pahar.
— Noi vorbim. Credeam că nu avem secrete.
— Mda, şi eu credeam. Dar nu te-am văzut alergând să-mi spui că l-ai împrumutat cu bani *pe Brent.*
M-am întors să mă uit la ea şi stătea cu brațele încrucişate.
— M-a rugat să nu-ți spun, am spus. Rămânea între noi, iar tu trebuia să mai aştepți patruzeci şi opt de ore ca să afli. Nu e acelaşi lucru cu a ascunde complet o relație.
— Nu *l-am ascuns* pe Drake.
— Păi nici nu se poate spune că te-ai oferit să-mi dai informații.
Şi-a dat ochii peste cap.
— Trebuie să trăieşti sub pământ ca să nu ştii cine e Drake. Şi nu ți-am vorbit niciodată despre el pentru că nu merita discuția.
— Da.
M-am întors la băutura mea şi am pus la loc capacul sticlei.
— Parcă nu te duceai la întâlniri.
A râs, în spatele meu.
— Tu vorbeşti serios? Eşti supărat că am avut o întâlnire? Vrei să stau singură şi tristă cu tine, în semn de solidaritate? Despre asta e vorba?
Am pus paharul jos, m-am întors şi mi-am încrucişat brațele.

— Îți reiei relația cu el?
A aruncat brațele în sus.
— Şi ce importanță ar avea? Nu e ca şi cum m-ai vrea *tu.*
M-am uitat fix la ea, uluit.
— Mi-ai spus extrem de clar, din prima zi, că nu te interesez altfel decât ca prieten.
Am gesticulat cu mâna spre amândoi.
— *Tu* ai vrut asta. *Tu* ai vrut să fim doar prieteni, tu ai stabilit limita asta. *Eu* am respectat-o. Pe urmă m-ai sărutat, mi-ai spus că a fost o mare greşeală, iar acum *eu* sunt personajul negativ?
Şi-a pus mâna pe piept.
— *Eu* am stabilit limita?
— Reiei relația cu el? am întrebat iar.
A râs.
— Nu. Prefer bărbații care sunt mai puțin gay.
Mi-au căzut brațele.
— E gay? De când?
A pufnit.
— Din naştere?
M-am uitat la ea cu gura căscată.
— Păi... ce naiba erau toate rahaturile alea din online?
— Adrian, în ceea ce fac eu intră o anumită doză de teatru. Drake şi cu mine petreceam aşa mult timp împreună, fiindcă el era prieten cu cameramanul meu, Laird. Nu era pregătit încă să se declare gay. Lumea a crezut ce a vrut. Cina de azi a fost o colaborare. Îşi anunță logodna şi ca teaser face un clip intitulat „A făcut cererea!", în care suntem noi la restaurant, şi el îmi arată un inel enorm. E clickbait. Pe urmă, când urmăreşti tot videoclipul, vezi că mă invită la nuntă. Amândurora ne aduce vizualizări şi abonați noi. Îmi face o favoare.
M-am uitat la ea clipind.
— Deci nu te vezi cu el.

— Nu! Nu mă văd cu nimeni. Şi probabil nu mă voi mai vedea niciodată cu cineva, dacă asta te face să te simți mai bine.
Pe urmă a început să-i tremure bărbia.
— Şi nu-ți face griji, nu o să mai încerc să te sărut. Grețos, nu?
I s-a gâtuit vocea la ultimul cuvânt.
Am clătinat din cap.
— Nu te înțeleg. *Voiai* să răspund la sărut? Voiai să stric prietenia noastră pentru ceva ce pentru tine nu însemna nimic? Voiai o aventură de o noapte? Pentru mine nu e un joc, Vanessa. Pentru mine, un sărut înseamnă ceva.
A clipit printre lacrimi.
— Da?... Înseamnă?
— *Normal* că da. Cum poți să întrebi aşa ceva?
Şi-a tras nasul.
— Dar... dar nu ai răspuns la sărut.
— Erai *beată,* am spus eu. Erai atât de beată, că a trebuit să te aduc acasă în spate. Eu nu sărut femei în stare de ebrietate. Nici dacă mi-aş dori. Şi pe urmă ai spus că a fost o greşeală, că...
Nu am încheiat. Nu am putut.
Am tăcut câteva clipe, întorcându-mă cu spatele la ea. Mi-am trecut mâna peste barbă şi pe urmă m-am uitat în ochii ei.
— Mi-am dorit să te sărut aproape în fiecare zi de când te-am cunoscut.
Şi asta a fost. A zburat în lumea mare.
S-a uitat la mine, mută. Şocată.
Nimic nu avea să mai fie la fel după asta.
Mă întrebam cât de mult greşisem, dacă acum vom mai putea fi măcar prieteni. Poate că peste greşeala ei făcută la beție puteam trece. Dar peste asta, nu. Sentimentele mele unilaterale ar fi fost prea mult.

Am aşteptat decepția care ştiam că va veni. O replică blândă de genul: „eu nu te văd în felul ăsta” sau „nu e vina ta, e vina mea”.
S-a uitat la mine cu ochii mari, încărcați de regret, şi şi-a umezit buzele.
— Adrian, şi eu mi-am dorit să te sărut aproape în fiecare zi de când te-am cunoscut.
M-a lovit cum izbeşte furtuna o uşă pe care o dă de perete. În mine s-a instalat haosul. Inima a început să îmi bubuie când m-am simțit cuprins de speranță.
Avea un mic zâmbet în colțul gurii.
— Şi acum nu sunt beată...
Am zâmbit larg şi am fost lângă ea înainte să apuce să respire.

CAPITOLUL 22

ÎNVAȚĂ SECRETUL NUMĂRUL UNU PENTRU NIŞTE PĂTRĂȚELE PERFECTE!

VANESSA

S-a izbit de mine.
Şi exact asta vreau să spun, s-a izbit. Impactul mi-a scos din plămâni toată suflarea emoțională şi fluturii din stomac mi-au zburat direct între picioare.
Mâinile lui îmi răvăşeau părul, barba lui îmi zgâria fața şi buzele lui calde se lipiseră de gura mea...

Ăsta.

Ăsta era sărutul pe care nu mi-l dăduse aseară. Ăsta era sărutul care se simțea ca o mie de săruturi adunate într-unul singur. Îl ținuse în el săptămâni la rând. Şi ştiam asta, pentru că aşa făcusem şi eu.

— Nu pot să cred că te-ai dus la Vermilion fără mine, a spus el cu buzele pe gura mea, zâmbind.

— Nu mi-a plăcut, am şoptit eu.

Mi-a muşcat delicat buza de jos.

— Mincinoaso.

A zâmbit cu gura pe buzele mele şi apoi m-a devorat din nou.

Dumnezeule, săruta bine.

A coborât cu buzele pe falca mea, apoi pe gât, pe pielea dezgolită a claviculei şi am scos un geamăt, dându-mi capul pe spate. Încă aveam haina pe mine, iar el mi-a dat-o jos de pe umeri, până a rămas prinsă în dreptul coatelor. Am aruncat-o de pe mine şi a căzut pe jos, în spatele meu.

Respira greu. Deja se întărise. Prin pantaloni, penisul lui erect mă apăsa pe rochie.

— Hai să mergem în camera ta, i-am spus.

A dat din cap şi apoi m-a aruncat pe umăr. Am țipat şi el s-a întors cu mine spre dormitor.

— Stai, stai! Monitorul de copii? am spus eu chicotind şi l-am bătut pe umăr.

A dat înapoi cu spatele şi m-a aplecat râzând peste masă, ca să pot lua monitorul. Pe urmă m-a dus direct în dormitor.

Nu mai fusesem acolo. Aveam senzația că mă adusese în bârlogul lui, într-un fel de sanctuar ascuns, pe care niciodată nu fusesem invitată să îl explorez.

Mirosea a el şi arăta exact ca restul apartamentului. Mobilă neagră, aşternuturi gri, curat şi ordonat. Aş fi vrut să mă uit în jur, dar aveam activități mai presante de care trebuia să mă ocup.

M-a aşezat pe marginea patului şi a stat între picioarele mele, sărutându-mă, în timp ce îmi desfăcea fermoarul de la spate.
Am tras de cureaua de la pantaloni şi el şi-a scos cămaşa. Pe urmă, s-a dat puţin în spate să-şi scoată pantalonii, în timp ce eu îmi dădeam jos rochia. Când şi-a scos chiloţii şi penisul s-a eliberat, am rămas încremenită, cu o mână scoasă din sutien.
— Ce puii mei..., am îngăimat.
Era extraordinar.
Îţi tăia respiraţia.
Era momentul ăla de la un restaurant hibachi, când un *chef* face nişte chestii uimitoare cu orezul şi ştii că te aşteaptă un spectacol.
M-am lăsat pe o parte şi am luat telefonul de pe noptieră.
— Ce faci? m-a întrebat el.
— O sun pe Kristen. Trebuie să-i spun că profeţia ei s-a adeverit.
A pufnit.
— Păi n-ai putea să aştepţi până după?
M-am întors spre el.
— Dar dacă am nevoie de ponturi? De reguli de bună practică? Nu sunt pregătită pentru asta, Adrian.
M-am uitat fix la el.
— Dumnezeule, nu e de mirare că ai pachetelele alea. Faci abdomene de fiecare dată când te ridici. E ca şi cum ai avea atârnat acolo un taler de zece kile.
A râs şi s-a urcat în pat, peste mine. Mi-a scos el sutienul şi a început să mă sărute între sâni, coborând spre abdomen.
Emana căldură din chestia aia ca sabia din Star Wars. M-am uitat cum capul lui coboară şi mai jos pe corpul meu.
— Vreau să zic, dacă n-o s-o pot ridica? i-am zis.
A prins cu degetele marginea chiloţilor mei şi i-a tras în jos, peste coapse.

— Ridic eu greutățile, a spus el, aruncându-mi chiloții peste umăr.
A întins mâna spre sertarul noptierei şi a scos un prezervativ. I-a rupt ambalajul cu dinții. Era un Magnum. Mie îmi era teamă că nici ăla n-o să-i vină.
M-am ridicat în coate să mă uit cum şi-l pune. Ochii lui îmi cercetau corpul în timp ce făcea asta, mă studia. Îmi dădeam seama cât de mult mă doreşte. Părea că e gata să mi-o tragă pe spătarul patului, iar eu eram perfect de acord cu asta.
Trebuia să savurez fiecare secundă. Să-mi pun buzele pe fiecare părticică a corpului după care salivasem cu neruşinare în ultimele săptămâni. Aveam de gând să îi tratez corpul ca pe un desert decadent de la sfârşitul unei mese grozave – pentru că, într-adevăr, asta era. Era cel mai măreț final al unei vieți frumos trăite. Cireaşa de pe tort.
El era, foarte probabil, ultimul bărbat cu care aveam să mă culc.
Şi m-am gândit că asta ar fi fost adevărat şi dacă *n-aş fi fost* pe moarte.

CAPITOLUL 23

VEZI CARE CELEBRITATE ESTE SUFLETUL TĂU PERECHE!

ADRIAN

Niciodată nu avusesem aşa partidă de sex. Să spun că a fost distractiv ar fi prea puțin. Era la fel de jucăuşă în pat cum era şi în afara lui, şi nu avea nicio problemă să-mi spună ce vrea. Nu ne mai săturam unul de celălalt. Ne trezeam unul pe altul în toiul nopții. Am prins vreo trei ore de somn.

Îmi plăcea la nebunie limbajul afecțiunii ei. Se cățăra pe mine şi mă explora. Se agăța de gâtul meu şi îmi săruta mărul lui Adam, mă prindea de mijloc pe la spate, în timp ce pregăteam o gustare la miezul nopții, sărea de pe mine şi se întorcea ca un bumerang. Îmi zâmbea larg, se strângea în mine, se urca pe genunchii mei şi mă acoperea cu sărutări. Mi-aş fi dorit să fi deblocat mai devreme acest nivel. Mi-aş fi dorit să ne fi cunoscut cu mai mulți ani înainte. În liceu. În gimnaziu. Într-o viață anterioară. Mi se părea că pierduserăm atâta timp.

Era marți dimineață şi mă pregăteam să plec la birou. Rezolvasem cu aducerea la cunoştință a acuzațiilor în weekend. Azi, Annabel era externată din spital şi dusă direct la un centru de reabilitare din Iowa. Urma ca Sonja şi Gerald să o ducă acolo.

Ceruse în mod expres să nu vină Vanessa. Nu voia să o vadă. Era supărată pe sora ei, probabil pentru că îi blocase cardurile şi telefonul. Vanessa părea că se simte rănită, dar era bucuroasă că Annabel va primi ajutor.

Stăteam lângă pat şi îmi puneam cravata, uitându-mă zâmbind la femeia care dormea ghemuită în aşternutul meu. Îmi plăcea la nebunie să o am în patul meu. Îmi plăcea să mă trezesc şi să o pot trage lângă mine, în loc să mă uit fix la peretele dintre noi sau să aştept să se trezească şi să îmi răspundă la mesaj. Îmi plăcea mirosul părului ei pe pernele mele şi lucrurile pe care le spunea când era pe jumătate adormită. Îmi plăcea să mă trezesc odată cu Grace, să o pun între noi în pat, să-i dau biberonul şi să ne simțim ca o mică familie.

Colțurile gurii mi s-au lăsat în jos.
Grace.
În cel mai bun scenariu, Annabel avea să renunțe la droguri şi să îşi ia copilul înapoi. Aşa, tot aş fi putut să o văd. Iar cum Annabel mergea la centrul de reabilitare, erau şanse bune.
Cealaltă chestie mă deranja. Motivul pentru care Vanessa nu putea s-o adopte pe Grace.
În curând, avea să se întoarcă la lucru.
De fapt, cu cât pleca Vanessa mai repede, cu atât mai repede pleca şi Grace. Şi nu îmi plăcea deloc cum sună asta. Sub niciun aspect.
Vanessa era, de obicei, aşa de mult timp plecată, încât nici nu avea o casă aici. Toate lucrurile ei stăteau într-un depozit de doi ani. Închiriase un apartament pentru că voia să stea acolo câteva luni, ca s-o ajute pe sora ei cu copilul. Pe urmă, Grace ajunsese la ea şi rămăsese blocată acolo. Dar când toate astea aveau să se termine... ce loc ocupam eu – *noi* – în povestea asta?
Eu nu zburam cu avionul. Şi chiar dacă aş fi zburat, nu puteam să-mi las serviciul săptămâni întregi, ca să umblu prin lume cu ea. Iar ea nu putea rămâne aici să facă videoclipuri. Nu pe termen lung. Deja ajunsese să apeleze la soluții extreme ca să găsească conținut...
Dar încercam să nu mă uit la soare.
Annabel mai avea câteva luni până să-şi încheie programul de nouăzeci de zile. După asta, începea să trăiască fără droguri. Acolo nu avea cum să se ocupe de Grace. Asta însemna că mai erau câteva luni bune până să plece Vanessa. Aveam ceva timp să ne gândim la toate.
Vanessa s-a foit şi eu i-am zâmbit. S-a uitat la mine, somnoroasă.
— Unde te duci? a întrebat ea, frecându-se la ochi.
— Trebuie să mă duc la serviciu.

A făcut bot.
— Mm. Rămâi cu mine.
— Nu pot.
I-am zâmbit, făcând nod la cravată.
— Am schimbat-o pe Grace şi i-am dat să mănânce. Lui Harry i-am dat medicamentul şi i-am pus puțină hrană umedă. Satana a fost hrănit.
A râs. A aruncat pătura de pe ea şi s-a întins ca o pisică.
Era goală.
Mi-au înțepenit mâinile pe cravată.
S-a uitat la mine peste umăr şi a zâmbit pervers – după care şi-a luat tricoul, şi l-a tras peste cap şi s-a dus la baie să se spele pe dinți. Când a venit, şi-a pus repede pantalonii de pijama.
— Unde pleci? am întrebat-o eu.
A ridicat din umeri.
— Tu pleci la serviciu. Trebuie să mă duc acasă.
S-a urcat pe saltea şi s-a aşezat în genunchi pe marginea patului, apoi m-a luat de mijloc şi m-a strâns.
— Nu te duci acasă.
Am zâmbit.
— Nu vreau să te mai duci *niciodată* acasă. De fapt, cred că ar trebui să decupăm o uşă între apartamentele noastre. Pe al tău îl folosim ca debara.
A râs, apoi s-a uitat la mine zâmbind, cu bărbia în pieptul meu.
— Deci pot să stau aici cât eşti tu la serviciu?
— Îți dau o cheie.
— O să-mi bag nasul în dulapul tău cu medicamente.
— Să-mi spui dacă e ceva expirat.
A zâmbit larg.
— Deci cum? Înseamnă că sunt iubita ta?
Şi-a muşcat buzele şi a săltat din sprâncene.

I-am netezit părul din creştetul capului şi m-am uitat la ea cu seriozitate.
— Termenul ăsta nici măcar nu mi se pare potrivit pentru ceea ce avem noi.
Şi aşa credeam. Nu era potrivit. Mi se părea teribil de inadecvat.
Mi-a zâmbit larg.
— Hei, din moment ce acum avem o relație exclusivă, am putea să nu mai folosim prezervative, dacă vrei. Dar întâi trebuie să facem amândoi analize, să nu avem vreo boală cu transmitere sexuală, a spus ea, privindu-mă cu gravitate.
— OK.
Nu era o idee rea. Eu întotdeauna mă protejam, dar niciodată nu poți să fii sigur.
— Dar anticoncepționale?
A ridicat din umeri.
— Trompele mele sunt legate.
Mi-am tras capul în spate.
— Cum? *De ce*?
— Pentru că nu vreau să rămân însărcinată accidental şi să transmit mai departe genele mele de rahat.
Am pufnit.
— OK...
I s-a şters un pic zâmbetul.
— Te deranjează?
Am clătinat din cap.
— Nu. Nu chiar. Sunt mai multe modalități de a avea copii, dacă vrei să-i ai. Eu sunt bine oricum, şi dacă vrei, şi dacă nu vrei. Doar că e aşa... o procedură cu efect permanent.
— Păi aveam nevoie de o soluție permanentă. Mi-a luat o veşnicie să găsesc un medic care să o facă. Cum să ştie o femeie de douăzeci de ani ce vrea să facă cu trompele ei uterine? Doamne fereşte!
Mi-am muşcat buza de jos.

— Ți-am luat un cadou de Crăciun, a şoptit ea pe buzele mele.
Am scos un sunet înfundat, care sugera indiferența, şi am continuat să o sărut, dar ea a clătinat din cap şi s-a agățat de gâtul meu.
— Trebuie să ți-l dau acum, ca să te poți gândi la el.
Am zâmbit.
— OK. Atunci dă-mi-l acum.
Şi-a muşcat buzele şi a zâmbit larg.
— Am făcut rost de rezervare la *Badger Den.*
Mi-am retras capul şi am zâmbit.
— Da? Pentru când?
— Pentru mâine.
Ahh. *Băga-mi-aş*.
— Ştiu ce o să spui, şi deja am făcut un plan.
Am clătinat din cap.
— Nu pot să mă urc în avion. Ştii asta.
Şi Dumnezeu ştie că nu îmi mai permiteam să pierd alte zile de lucru.
— Ştiu că tu *crezi* că nu poți zbura. Dar ascultă-mă, a spus ea. M-am gândit mult la asta. În seara asta mâncăm în aeroport. Ajungem acolo cu trei ore înainte de plecare. E un restaurant unde îmi place la nebunie să mănânc, şi putem să ne amețim bine acolo, uitându-ne la avioanele de pe pistă, ca o mică doză de terapie prin imersie. Zborul durează doar trei ore şi am luat bilete la clasa întâi. O să stăm pe locurile noastre, cu băuturile în mână şi o groază de timp la dispoziție să ne facem comozi şi să ne obişnuim cu avionul înainte să decolez. Am descărcat sezonul cinci din *The Office,* să ne uităm în timpul zborului, şi am pus-o pe yoghină să îți facă un roller cu uleiuri esențiale de lavandă şi eucalipt, pentru anxietate. Şi pe urmă, când ajungem acolo, vom sta la un hotel superb de cinci stele de pe plajă şi

vom lua cina la *Badger Den.* E motivația supremă pentru a-ți învinge frica.
Mi-am trecut mâna peste gură.
— Şi dacă nu pot să mă urc în avion?
A ridicat din umeri.
— Atunci nu te urci în avion. Tot ce îți cer eu este *să încerci.*
Am expirat zgomotos pe nas. Presupun că trebuia să rezolv rahatul ăsta până la urmă. Iubita mea era vlogger de călătorii. Trebuia să mergem cu avionul în diverse locuri. Dacă eu nu puteam să zbor, asta însemna că nu mă puteam duce la ea nici măcar atunci când reuşeam să mă eliberez pentru câteva zile. Şi avea dreptate, *Badger Den* era o recompensă grozavă – chiar dacă venea la pachet *şi* cu cele trei ore despre care eram convins că vor fi de coşmar.
— Cine stă cu Grace?
A zâmbit în stilul ei efervescent, încântat.
— Tata şi Sonja. Sonja a zis că ar fi bine pentru el să vadă că eforturile lui dau roade.
— Şi Harry Puppins?
— Becky. I-am trimis deja mesaj.
Am ridicat o sprânceană.
— I-ai trimis mesaj asistentei mele?
— Le trimit mesaj tuturor. Acum, toți oamenii tăi sunt şi ai mei, ai uitat?
Am pufnit.
— Hai. Te rooog.
A dat din fund.
Am mai aşteptat un moment.
— OK. Hai să încercăm.
A bătut din palme de încântare.
— OK, am un pont pentru tine. Un sfat de viață.
Am expirat posomorât.
— Poftim?

— Deocamdată nu te gândi la asta. Nu te gândi, până nu se întâmplă.
Mi-am frecat fruntea.
— Mda, am o bănuială că nu va fi posibil.
— Ştii cum e când întârzii şi eşti stresat rău? Eu nu fac asta. Niciodată. Dacă trebuie să ajung undeva la ora două şi ştiu că nu o să ajung decât la două şi un sfert, nu mă stresez înainte de două. Pentru că până la două încă nu am întârziat. Nu aş face decât să mă stresez pentru ceva ce încă nu s-a întâmplat.
— Da, dar ştii că va veni. Ştii că se va întâmpla.
— Asta înseamnă doar să te uiți la soare, Adrian. Indiferent ce va veni, dă-o în pizda mă-sii. Nu te concentra pe ce o să se întâmple. Sau, în cazul nostru, pe ce *ar putea* să se întâmple. Fiindcă, cine ştie, poate ajungi acolo şi îți dai seama că toată chestia asta e în capul tău. E posibil să urci în avionul ăla şi să descoperi că eşti mai puternic decât crezi şi că eşti în stare de orice.
Mi-a zâmbit.
— Şi eşti. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai capabil decât tine.
M-a sărutat delicat. Pe urmă, a sărit din pat şi s-a dus la baie. M-am uitat după ea şi am aşteptat să aud uşa închizându-se înainte să-mi duc mâna la inima care îmi bătea nebuneşte. Faptul că aveam senzația că nu pot să respir şi nici măcar nu ieşisem din apartament trebuia să fie un indiciu.
Ziua a mers prost. Nu mă puteam concentra la lucru. Mă tot gândeam la călătoria cu avionul. Era ridicol şi mă enervam pe mine însumi.
Ce mare scofală? Era vorba de trei ore. Atât. Puteam să fac orice în trei ore. Am stat odată o săptămână în închisoare, intervievând un client care îşi căsăpise vecinul cu toporul. Nu puteam să mă urc într-un nenorocit de avion?

Am încercat să-mi scot din minte toate astea, cum spusese ea. Avea dreptate. Poate că dacă nu stăteam să mă gândesc atât, puteam să mă duc acolo şi să rup pisica în două. Mă urcam în avionul ăla şi gata.
Zece ore mai târziu, eram în parcarea aeroportului. Pe Grace o lăsaserăm acasă la Gerald. Bagajele erau în portbagaj. Făcuserăm check-inul online, iar Vanessa mă dăduse cu uleiuri esențiale în punctele de presiune şi mă ținuse de mână tot drumul.
Am făcut un atac de panică înainte să cobor din maşină.

CAPITOLUL 24

ŞAPTE ORĂŞELE PE CARE TREBUIE SĂ LE VIZITEZI (O SĂ-ȚI PLACĂ LA NEBUNIE #1)

VANESSA

Am mers pe o stradă principală îngustă, care avea la intrare o ghirlandă enormă, pe care scria MERRY CHRISTMAS. Era Ajunul Crăciunului şi tocmai ajunseserăm în Nebraska pentru a petrece sărbătorile cu mama şi cu tatăl lui Adrian.
Toate magazinele erau împodobite de sărbătoare, cu instalații luminoase şi ghirlande. Ningea uşor, iar pe trotuare se înghesuiau oamenii cu geci groase şi cu sacoşe în brațe.

— Zici că e o scenă dintr-un film făcut de Hallmark, am spus eu, mângâindu-l pe Harry Puppins, care stătea pe picioarele mele. Mă simt ca o fată de la oraş, care urmează să afle ce înseamnă spiritul Crăciunului de la un celibatar frumos, îmbrăcat cu un pulover gros de lână, cu reni.
Adrian a râs.
— Sper să nu, fiindcă eu nu am vreun pulover aşa.
Apoi i s-a şters un pic zâmbetul.
— Îmi pare rău, a spus el iar. Mi-aş fi dorit să venim cu avionul.
Atacul de panică din aeroport avusese loc acum patru zile şi el încă îşi mai cerea scuze. Nu trebuia.
— E în regulă, i-am spus eu din nou. Ţi-am spus că am apreciat că măcar ai încercat.
Şi-a încleştat fălcile.
— Nu e OK.
— Când o să am de făcut chestii prin străinătate, mă duc fără tine, am spus eu. Mă întorc cât pot de repede.
Cutele de pe fruntea lui s-au adâncit şi mai mult. Era clar că această propunere nu îl ajuta.
I-am pus mâna pe braţ.
— *Sau* am putea face chestii locale, ca să rămân cu tine. Am putea să facem un serial de weekend cu cele mai bune pensiuni din Minnesota. Şi pe urmă, când ai liber, facem croaziere sau excursii cu maşina, ca acum. Închiriem o rulotă şi explorăm toate locurile mişto de campare. Ne gândim noi. Nu e mare lucru.
Dar vedeam din încordarea corpului său că era.
Era dezamăgit de el. Nu era un om obişnuit cu eşecul. *Indiferent de* domeniu.
— Mă cam gândisem că s-ar putea întâmpla asta, am recunoscut eu. Am pregătit şi un cadou de rezervă.
S-a uitat la mine cu un zâmbet palid.

Cred că pe lângă asta, mai era stresat şi de weekendul acesta, de faptul că urma să-şi revadă tatăl. Eram complet pregătită să îi uşurez situaţia. Aveam de gând să mă asigur că se simte bine, orice ar fi. Să-l trag prin debarale pentru un sex oral, dacă circumstanţele ar fi impus asta.
Într-un fel, speram ca circumstanţele să impună asta.
Am mai mers două minute şi, pe urmă, am virat pe o alee mărginită de copaci, către o frumoasă casă în stil victorian. Adrian a oprit maşina în spatele unei camionete vechi şi a tras frâna de mână. N-a făcut niciun gest să coboare.
— Aici e? l-am întrebat eu, uitându-mă la el.
Stătea acolo şi se uita la casă.
— N-am mai fost aici de vreo douăzeci de ani.
— Cum ţi se pare?
— Arată bine. Arată chiar foarte bine. A avut grijă de ea.
M-am uitat la ea prin parbriz. Părea genul de casă în care miroase a scorţişoară. De-a lungul streşinii erau agăţate beculeţe albe, iar de uşa din faţă atârna o coroniţă uriaşă. Mă făcea să mă gândesc la o casă dintr-un glob de sticlă, cu zăpadă.
— De ce n-ai mai fost aici? l-am întrebat eu.
Şi-a sprijinit cotul pe marginea geamului şi şi-a frecat fruntea.
— Obişnuiam să vin în fiecare vară. Veneam cu toţii. Toţi verii. Era casa bunicilor. Nu am mai venit de când a plecat tata.
— De ce?
A clătinat uşor din cap, tot cu ochii pe geam.
— Nu voiam să risc să dau ochii cu el. Iar mama era la pământ. Nu puteam să o las singură.
M-am strâmbat.
— Dap. Ştiu *cum e*. Să fii unicul om raţional, am mormăit eu.

M-am uitat iar la uşa din faţă. Era flancată de doi brăduţi împodobiţi cu luminiţe. Mult bun-gust. Toate ferestrele erau luminoase şi calde.
— E o casă mişto.
— A fost casa familiei de când mă ştiu. A cumpărat-o unchiul meu când a murit bunicul. Pe urmă, el s-a retras în Florida. I-a vândut-o lui Richard anul ăsta.
A tăcut câteva secunde.
— Mă bucur că mama stă aici. Îi plac casele ca asta. Întotdeauna i-a plăcut să vină aici.
Am mijit ochii.
— Ăla e un plug în faţa camionetei? l-am întrebat eu, uitându-mă cu ochii mijiţi la vechiul Ford parcat în faţa noastră, între casă şi garaj.
— Dacă locuieşti aici, trebuie să dai o mână de ajutor. Nu au cine ştie ce infrastructură. Mama mi-a zis că e şi în consiliul municipal.
— Uau. Şi tu, cu o simplă slujbă şi fără nicio aspiraţie politică. Sunt cam dezamăgită de tine.
A zâmbit, dar nu a făcut nicio mişcare să coboare. Am stat acolo, în tăcere, uitându-ne la casă.
— Le spuneam tuturor că nu îmi place să vin aici, a spus el încet.
— De ce?
— Fiindcă nu puteam să vin. Era mai simplu să pretind că nu vreau. Nu voiam ca mama să se simtă prost că rămân acasă ca să am grijă de ea. Nu voiam să recunosc nici măcar în sinea mea cât de dor îmi era de casa asta.
S-a oprit.
— Presupun că dacă decizia de a nu veni aici era a mea, asta mă făcea cumva să mă simt în control. Chiar dacă nu eram.
Am oftat.

— Mecanism de adaptare. Nu e uluitor ce lucruri putem face ca să fim OK? Cel puțin, ai ajuns să te întorci acasă, am spus eu. Şi, hei, poate că vechea ta cameră nu o să fie plină de biciclete ruginite.
A râs.
Grace a scos nişte sunete în spate şi ăsta a fost semnalul pentru noi să coborâm. În curând, trebuia să îi schimbăm scutecul şi să-i dăm biberonul.
Adrian a inspirat adânc şi a deschis portiera. În clipa aceea s-a deschis şi uşa casei, şi un bărbat a venit în fugă să ne întâmpine. Trebuie să fi fost tatăl lui Adrian, pentru că arăta exact ca el. Şi toate grijile mele legate de relația lor încordată s-au spulberat pe loc. Tatăl lui s-a dus şi l-a luat direct în brațe.
Lui Adrian i-a luat o secundă. Ca nişte vechi reflexe pe care încă le mai ai. Dar pe urmă şi-a îmbrățişat tatăl şi, peste câteva secunde, amândoi plângeau.
Mama lui Adrian stătea în capul scărilor şi privea scena cu mâna la gură. Şi ea plângea.
— Mi-a fost dor de tine, fiule, a spus Richard cu voce răguşită.
Adrian a tăcut o clipă.
— Şi mie mi-a fost dor de tine.
Când am intrat în casă, Adrian a lăsat jos scăunelul de maşină în care era Grace şi şi-a îmbrățişat mama. Când s-a îndepărtat, s-a întors spre mine, zâmbind radios.
— Mamă, ea e Vanessa. Vanessa, ea e mama mea, Robin, iar el e tatăl meu, Richard.
Richard ne agăța hainele în cuier când a apărut de după colț o femeie în vârstă, cu un halat de casă roz.
— Adrian! Ai venit? a spus ea, ridicând mâinile să-l îmbrățişeze.
Adrian a sărutat-o pe obraz, apoi a luat-o de umeri şi a întors-o spre mine.

— Bunica, ea e prietena mea, Vanessa. Vanessa, ea e Audrey.
Bătrâna mărunțică s-a luminat ca un pom de Crăciun.
— Adrian! Prietena ta?
Şi-a dus mâinile la gură şi s-a uitat în sus la nepotul ei înalt, cu nişte ochi verzi ca de copil.
— O să te căsătoreşti cu ea?
Întrebarea era aşa de dulce şi de inocentă.
— I-am promis că mă însor cu ea când împlineşte treizeci de ani.
Mi-a făcut cu ochiul.
S-a apropiat de mine ca să mă ia în brațe.
— Vai, drăguța de tine.
Mi-a dat drumul şi m-a mângâiat pe obraz.
— Ce frumusețe, ce partidă bună. Robin, se căsătoreşte! E un miracol de Crăciun!
S-a întors cu paşi mici în sufragerie, iar eu mi-am ascuns râsul cu palma.
Adrian s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:
— Cred că te place.
— O să ignorăm pur şi simplu chestia cu miracolul de Crăciun sau...
A râs.
— Niciodată nu i-am prezentat pe cineva.
Adrian se uita de-a lungul holului.
— Casa arată splendid. Podelele de lemn? a râs el, privind în jos.
Robin a zâmbit.
— Sunt, sub covor.
S-a cutremurat.
Casa semăna cu o fotografie din *Good Housekeeping.* Şi da, mirosea a scorțişoară.
În capătul holului era o scară superbă din lemn închis la culoare, pe balustrada căreia erau înfăşurate crenguțe de

brad natural. În sufragerie erau un şemineu uriaş, în care ardea focul, şi un brad de Crăciun strălucitor, precum cele din holurile hotelurilor de cinci stele.
Fiecare centimetru din casă părea restaurat cu meticulozitate.
— Nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că ați venit, a spus Robin.
Richard a zâmbit.
— Am cumpărat o sticlă cu vin special pentru voi. Un vin de mere de la Boone's Farm.
Adrian a rămas blocat şi Richard a râs.
— Glumesc.
Ne-a luat bagajele, zâmbind.
— Hai, dați-mi voie să vă arăt casa. Faceți-vă comozi. Luăm cina când sunteți gata.
Camera noastră avea un pat de mahon cu patru piloni şi baie proprie, cu o cadă cu picioare în formă de gheare. Focul era deja aprins în şemineu şi lemnele trosneau. Era super romantic. Weekendul avea să fie grozav.
Am luat masa şi ne-am savurat băuturile în sufragerie. Atât Robin, cât şi Richard au fost grozavi, iar Adrian a stat o oră întreagă discutând cu tatăl lui despre ce s-a mai întâmplat. Bunica lui a obosit şi s-a dus la culcare devreme. I-a plăcut de Harry Puppins şi l-a luat cu ea în cameră când a plecat. Adrian şi cu mine am mai stat de vorbă cu Robin şi cu Richard. La miezul nopții, ne-am oprit şi ne-am dus la culcare.
Întorşi în cameră, Adrian a pus-o pe Grace în pătuţ.
Imediat ce şi-a eliberat mâinile, a venit la mine, m-a tras lângă el şi m-a sărutat. Era mai pasional decât de obicei, nu mă aşteptasem la asta.
— Uau, am spus eu cu buzele lipite de gura lui.
— Mulțumesc, a şoptit el.
— Pentru ce? am întrebat eu cu respirația tăiată.

— Pentru că ai venit. Pentru că m-ai convins să vin. Pentru că m-ai făcut să văd lucrurile altfel.
S-a uitat în ochii mei.
— Sărbătorile nu au avut niciodată prea multă semnificație pentru mine. Dar astea au.
— De ce?
Am zâmbit.
— Pentru că sunt primele sărbători petrecute împreună. Pentru că totul e mai bine alături de tine. Pentru că am găsit persoana fără care nu pot să trăiesc.
Mi s-a şters puțin zâmbetul.
— Nu spune asta.
— Ce să nu spun? a şoptit el.
— Că nu poți trăi fără mine.
A clătinat din cap.
— Pentru că e o chestie aiurea. Nu vreau să ştiu că nu vrei să trăieşti dacă eu nu mai sunt. Ăsta nu e un compliment. E, de fapt, un fel de coşmar.
Mi-a zâmbit.
— OK. Am găsit persoana cu care vreau să împart totul. E mai bine?
Am dat din cap.
— Da. E mai bine.
Am făcut semn cu capul spre el.
— Hei, ce zici dacă i-l dai pe Harry Puppins bunicii?
Şi-a retras capul.
— Vrei să îi dăm cățelul nostru?
Am ridicat din umeri.
— Păi, de fapt, nu e *al nostru*. Noi doar avem grijă de el. Iar stilul nostru de viață nu e favorabil îngrijirii pe termen lung a unui cățel, dacă stai să te gândeşti. Bunica ta chiar îl place. Şi ai observat că pe ea nu a muşcat-o?
S-a strâmbat.
— Dumnezeule, îți imaginezi câinele ăla cu dinți?

— Îți imaginezi câinele ăla ca un dragon?
A râs.
— Pun pariu că bunica ta îi aduce aminte de fostul lui stăpân sau ceva. Am putea să aranjăm cu cei de la adăpost şi să plătim taxa de adopție pentru ea, drept cadou.
A părut că se gândeşte.
— Cred că ai dreptate. Probabil *ar fi mai* fericit aici. Întotdeauna e cineva acasă. O să-mi fie dor de nemernicul ăla mic.
Am râs.
— Am putea adopta un alt cățel, dacă simți nevoia. Mai salvăm o viață.
Mi-a zâmbit.
— Îmi place că eşti un om aşa de bun. Mă faci să vreau să fiu şi eu mai bun.
Mi-am frecat nasul de nasul lui.
— Deja eşti *bun.*
S-a uitat la buzele mele, apoi a ridicat privirea.
— Eşti pregătită să-ți primeşti cadoul de Crăciun?
Am ridicat capul.
— De ce nu aşteptăm până mâine?
— E miezul nopții. E Crăciunul.
— E cumva penisul tău într-o cutie? Pentru că dacă e aşa, abia aştept să o desfac.
A râs.
— Nu. Dar te rog, îndrăzneşte să desfaci cadoul acela cât de des vrei.
Am pufnit.
A scos ceva din buzunar şi mi l-a pus în mână.
— E un card-cadou? am întrebat eu, desfăcând hârtia.
Era o cutie de drajeuri Altoids.
— Nu am vrut să îți dai seama ce e înainte să îl vezi, a spus el.

Am zâmbit, am clătinat cutia la ureche şi a zornăit. Pe urmă, am desfăcut capacul şi am tras aer în piept. M-am uitat clipind un moment, nevenindu-mi să cred.
Era inelul mamei.
Am întins mâna tremurând, să-l ating, ca şi cum era posibil să nu fi fost real.
— Cum ai..., am îngăimat.
— Am început să-l caut imediat după ce mi-ai spus că a fost furat.
M-a copleşit plânsul.
— Adrian... asta e...
Am clătinat din cap şi m-am uitat la el cu lacrimi în ochi.
— E cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată, am şoptit eu.
A zâmbit. Pe urmă, a luat inelul din cutiuţă, mi l-a pus pe deget şi s-a aplecat să mă sărute. După ce şi-a îndreptat spatele, am rămas aşa, uitându-mă la mâna mea, încercând să-mi reţin lacrimile.
— Îţi mulţumesc, i-am spus, uitându-mă la el.
S-a uitat în ochii mei cu ochii aceia verzi.
— Ţi-aş oferi lumea întreagă dacă aş putea.
M-a cercetat o clipă.
— Ai plănuit toate astea, nu?
— Ce?
Mi-am tras nasul.
— Ai ştiut că o să mă îndrăgostesc de tine. N-am avut nicio şansă.
Am zâmbit.
— Mi-ar plăcea să îmi asum meritul. Dar, ca să fiu sinceră, cu toate problemele mele, nici nu credeam că mă vrei.
A clătinat din cap.
— Ştii că bunicii mei au trăit toată viaţa în casa asta? Au fost cel mai fericit cuplu pe care l-am cunoscut. Bunica s-a căsătorit cu bunicul la o lună după ce l-a cunoscut.

Niciodată nu am înțeles asta. Nu mi-am închipuit că eu aş putea fi sigur de cineva atât de devreme. Sau vreodată. Până ai apărut tu.
Şi-a pus palmele calde pe obrajii mei.
— Tu eşti mareea, Vanessa. Intri în mine şi mături tot ce am crezut că e important, apoi mă inunzi până mă înec în tine.
Am rămas cu gura căscată şi nici nu mai puteam să respir. Nimeni nu îmi spusese vreodată ceva aşa de frumos. Niciodată.
— Adrian...
A clătinat din cap.
— Nu trebuie să spui nimic. Pur şi simplu, ăsta e adevărul. Şi niciodată nu am avut de ales în chestiunea asta.
Lacrimile au început să îmi curgă şuvoi, prelingându-se pe obraji.
Mă simțeam aşa de norocoasă să fiu iubită de el. Şi să fiu pentru el altfel decât fusese cineva vreodată.
Şi pentru mine el era altfel.
Eram îndrăgostită de omul ăsta. Nu aveam cum altfel să o spun. Iar el nici măcar *nu încerca* să mă facă să-l iubesc. Pur şi simplu, era el însuşi.
Văzusem atât de mult din lumea asta. Dar nu aveam să văd *niciodată* destul din el. Chiar dacă aş fi avut la dispoziție o viață întreagă pe pământ, chiar dacă m-aş fi căsătorit şi aş fi îmbătrânit alături de el, tot n-ar fi fost de ajuns.
M-a copleşit brusc o tristețe fără margini, dureroasă. Nişte degete invizibile mă sufocau din interior.
Probabil aveam să mor. Curând.
Revelația asta m-a izbit cum nu se întâmplase niciodată până atunci. În toți aceşti ani în care trăisem cu această necunoscută, nu o simțisem aşa de profund în oase. Niciodată nu fusese aşa de cruntă.
Întotdeauna bănuisem că voi muri tânără. Pe urmă, mâna a început să-mi facă probleme şi atunci am ştiut. Eram

împăcată cu asta, în linii mari. Avusesem o viață grozavă. Nu aveam regrete. Dar acum totul era diferit.
Voiam să mai rămân. Voiam să mai rămân *cu el.*
Iar faptul că nu puteam, că nu puteam să mă bucur de el aşa cum voiam, era devastator.
Nu voiam să-l părăsesc.
Cum putea universul să îmi arate cât de pură şi de perfectă poate fi dragostea, şi apoi să mă ucidă?
M-a copleşit un val de durere. Emoția aceea interzisă pe care nu o lăsam niciodată să pătrundă în mine. Mă uitasem direct la soare şi acesta explodase, se repezise la mine şi mă arsese de vie.
Am început să plâng. Cu hohote spasmodice, sufocante.
M-a luat în brațe.
— Ce s-a întâmplat?
Am clătinat din cap, la pieptul lui.
— Mi-e aşa de teamă că o să te pierd.
— N-o să mă pierzi, a şoptit el. *Niciodată* n-o să mă pierzi.
Nu.
Va fi invers.
El mă va pierde pe mine.

CAPITOLUL 25

ZECE SEMNE CARE ÎȚI ARATĂ CĂ RELAȚIA TA PERFECTĂ E PREA FRUMOASĂ CA SĂ FIE ADEVĂRATĂ

ADRIAN

M-am trezit în dimineața de Crăciun ținând-o în brațe. Părul îi era adunat pe un umăr şi i-am sărutat gâtul dezgolit, iar ea a dat capul într-o parte.

Mirosea a vanilie. Mirosea a *acasă*.

Nici măcar nu puteam să înțeleg cum trăisem fără ea până acum. Cum îmi petrecusem zilele, fără să o cunosc. Acum eram întors spre ea la fel ca o plantă care se întoarce spre o fereastră însorită. Mă simțeam cel mai norocos om din lume.

A fost unul dintre cele mai frumoase Crăciunuri din viața mea. Am luat micul-dejun şi am desfăcut cadouri. Luasem pentru Richard şi pentru mama un espresor. O variantă mai mică şi mai puțin vulgară (după cum spunea Vanessa) a celui din bucătăria mea. Am primit aprobarea celor de la adăpost şi am vorbit cu mama şi cu Richard despre Harry. Bunica îl ținea deja în brațe când i-am spus, şi a fost *foarte* încântată.

Inelul mamei ei era principalul meu dar pentru Vanessa. La finalul poveştii, aş fi putut să-i cumpăr cinci inele cu cât cheltuisem ca să-l găsesc, dar nu aş fi schimbat nimic. Expresia pe care a avut-o când l-a văzut era neprețuită.

Îi mai luasem şi un tricou *Office*, cu fața lui Jim şi cu inscripția BEARS, BEETS, BATTLESTAR GALACTICA. I-a plăcut foarte mult.

Pentru că nu ne-a ieşit chestia cu Badger Den, mi-a luat o sticlă de Château Lafite Rothschild Pauillac, din 2010. Mi-a spus că era „un Bordeaux care se crede foarte important" – cam ca tatăl ei. Cuvintele ei, nu ale mele. Mi-a mai luat o căsuță de furnici, ceea ce era ironic, pentru că ultimul meu cadou pentru ea, care era încă pe drum, era un habitat de fluturi.

După cadouri şi după ce am luat prânzul, tata s-a oferit să o ia pe Vanessa la o partidă de pescuit la copcă. Eu am

preferat să rămân acasă, pentru a petrece mai mult timp cu mama şi bunica. După vreo treizeci de minute, bunica s-a dus să se culce puțin, iar eu şi mama ne-am mutat pe veranda închisă din spatele casei, de unde se vedea iazul. Vanessa şi Richard se vedeau ca nişte puncte negre pe tundra albă, înghețată.

— Este extraordinară, a spus mama, punându-şi ceaşca de ceai pe măsuță. Şi e perfectă pentru tine. *Niciodată* nu mi-a plăcut Rachel.

— Ai văzut-o o singură dată.

— Nu putea să se uite în ochii mei!

Ei, presupun că *avea* un motiv.

— Îți mulțumesc că ai venit, a spus mama. A însemnat foarte mult pentru mine.

A făcut semn cu capul spre iaz.

— Şi pentru el.

M-am uitat pe fereastră, la Vanessa şi la tata.

Vanessa avea dreptate. Trebuia să iert.

Nu îmi dădusem seama ce greutate dusesem în spate în toți aceşti ani, până n-am mai simțit-o.

Acum mi se părea aşa de absurd tot timpul acela în care l-am urât. Aveam impresia că, dacă i-aş fi dat vreodată o şansă, mi-aş fi dat seama că niciodată nu am făcut asta.

Azi primisem înapoi ceva ce pierdusem cu mult timp în urmă. Poate era el – sau poate era doar locul în care îmi păstrasem până acum sentimentele față de el. Oricum ar fi fost, acum exista în mine loc pentru alte lucruri. Mai frumoase.

Şi abia le aşteptam.

— Mă bucur că eşti fericită, mamă. Aveți o viață frumoasă aici. Înțeleg de ce ai vrut să te muți.

A zâmbit.

— Sunt fericită. Chiar sunt.

Pe urmă, a părut că îşi aminteşte ceva.

— Vanessa m-a întrebat dacă nu vreau să intru într-un club din care fac parte ea şi Kristen?
M-am înecat cu cafeaua.
— Nu intra.
Am tuşit şi am râs.
— Crede-mă. Ai afla mai multe decât ai vrea să ştii despre mine şi despre Josh.
Mama a zâmbit. M-a înghiontit.
— Îmi place de ea. Eu cred că destinul a vrut să o întâlneşti pe fata asta, ştii?
Şi atunci chiar am izbucnit în râs, pentru că era pentru prima oară în viaţa mea când credeam cu adevărat asta. Dar ce altă explicaţie putea fi?
Dacă nu aş fi întâlnit-o pe Rachel, nu m-aş fi dus acasă la Vanessa în dimineaţa aceea. Dacă Becky ar fi închiriat garsoniera când era disponibilă, sau dacă Vanessa s-ar fi mutat în altă clădire – sau chiar într-un alt apartament – nu ne-am fi întâlnit. Nu le-aş fi cunoscut niciodată pe ea şi pe Grace.
Destinul trebuie să fi fost. Alinierea planetelor. Un plan al universului.
Nu eram pregătit să o pun pe Becky să-mi trimită zilnic horoscopul pe mail, dar eram dispus să mă gândesc că era posibil să existe acolo ceva mai mult adevăr decât crezusem eu.
Mama a făcut semn cu capul spre copilul care dormea în leagăn.
— Trebuie să mărturisesc, niciodată nu am crezut că vei fi aşa.
A clătinat din cap.
— Şi să fii cu cineva ca Vanessa, chiar dacă ştii că s-ar putea să fie bolnavă?
Mi-a zâmbit.
— Ai devenit un om bun, Adrian. Sunt aşa mândră de tine.

M-am uitat la ea cu fruntea încreţită.
— Ce vrei să spui? Nu e bolnavă.
— Nu, ştiu.
A făcut un gest cu mâna.
— Dar SLA-ul e oricând posibil în cazul ei. Doamne, eu şi Richard cred că ne-am uitat la jumătate din videoclipurile ei după ce ne-ai spus că vii cu ea. E *aşa* de curajoasă.
M-am uitat la ea fix.
— Despre ce vorbeşti? Scleroza amiotrofică apare aleatoriu.
S-a încruntat.
— Ei, da, în cele mai multe cazuri. Dar în familia ei a existat. Sunt cincizeci la sută şanse să facă boala.
Am simţit că mi se scurge culoarea din obraji. *Ce?*
— Ai văzut asta pe canalul ei? am întrebat-o eu, încercând să-mi păstrez un ton neutru.
— Vorbeşte despre asta în aproape toate videoclipurile pe care le face.
A făcut iar un gest cu mâna.
— Dar ştiai asta.
M-am uitat clipind la ea câteva momente.
— Trebuie să schimb copilul, am spus eu şi m-am ridicat, încercând să îmi păstrez calmul.
Am luat-o pe Grace şi m-am dus direct în camera mea.
Cum am intrat, am încuiat uşa şi mi-am scos laptopul. Am scris pe Google „Vanessa Price, primul videoclip” şi am dat căutare. Când l-am văzut pe cel căutat, care era de acum trei ani, l-am deschis cu inima bubuindu-mi în urechi.
Pe ecran a apărut o Vanessa mai tânără. „Salut”, spunea ea, făcând cu mâna spre cameră. „Numele meu e Vanessa Price”.
A ridicat un pahar cu un lichid întunecat, care se clătina în el.
„Ieri a murit sora mea. Tocmai mi-am pus un pahar cu Sambuca şi m-am gândit că e prea scârbos să îl beau

simplu, aşa că am pus şi nişte suc de struguri în el, ceea ce l-a făcut şi mai rău. Şi stăteam aşa şi mă întrebam: «Vanessa, tu chiar vrei să fii genul acela de persoană care încearcă să treacă peste durere bând cocktailuri de rahat?» Şi am decis că nu. Nu vreau să atenuez durerea provocată de moartea tragică şi prematură a surorii mele cu băuturi alcoolice dezgustătoare, fiindcă, în primul rând, ea nu şi-ar fi dorit asta. Şi în al doilea rând, nici eu nu vreau asta. Vedeți voi, şi eu s-ar putea să mor. Iar moartea schimbă situația. O să ajung la toate astea într-un minut.

Cum ştiu că e posibil ca zilele mele să fie numărate, vreau să savurez fiecare zi. Vreau să mă bucur de tot ce mănânc şi beau, de toți oamenii pe care îi întâlnesc şi de fiecare ultimă clipă petrecută pe acest pământ. Vreau să râd. Vreau să explorez. Vreau să îmi trăiesc viața, cât mi-a mai rămas din ea, ca un fluture în bătaia vântului, şi să mă duc acolo unde mă poartă drumurile. *În niciun caz* nu vreau să rămân la jobul meu lipsit de perspective şi să aştept următoarea mişcare a bătrânului sinistru din Monett, Missouri, care m-a întâlnit la un moment dat într-un grup de sprijin online şi acum îmi scrie scrisori caligrafice."

S-a aplecat spre cameră.

„Dați-mi voie să vă spun, pentru o persoană care e posibil să aibă o boală incurabilă, nimic nu e mai înspăimântător ca o scrisoare scrisă de mână. Mai ales dacă e însoțită de o pungă resigilabilă care conține beef jerky făcut în casă şi umed, din cine ştie ce motiv. Credeți-mă.

Aşa că mi-am desființat fondul de pensii şi am scos toți cei 1 023 de dolari de acolo. A, şi apropo, Patrick, demisionez. Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa. Şi plec azi. Acum. Exact după ce încarc acest videoclip. De fapt, nu. Exact după ce fac o vânzare în curte, îmi vând părul şi îmi amanetez bijuteriile. Pe urmă plec. Deci probabil mâine.

Poate că nu se va uita nimeni la acest video. Nici măcar nu ştiu pentru cine îl fac. Dar mă gândesc că, dacă în urma videoclipului s-ar dona măcar un dolar pentru cercetare, sau dacă o persoană s-ar hotărî să-şi trăiască viața la maximum, atunci cred că merită, nu? Acum, despre sora mea.

Sora mea a murit din cauza unei boli fatale, numită scleroză laterală amiotrofică. SLA. Probabil că ați auzit de ea, fiindcă acum câțiva ani, toată lumea îşi asuma provocarea *Ice Bucket* şi îşi turna în cap apă rece ca să sprijine cercetările din domeniu.

Eu ştiu de această boală pentru că a făcut parte din primele mele amintiri. E blestemul familiei mele. Familia mea are ceea ce se cheamă „boală de familie", adică e ereditară. Tulpina de care suferă familia mea se declanşează mai devreme şi ucide mai repede decât varianta care apare aleatoriu, iar puținele tratamente disponibile îți prelungesc viața doar cu vreo trei luni. Gena care a suferit mutația şi cauzează boala în familia mea încă nu a fost identificată. Asta înseamnă că nici nu mă pot testa ca să văd dacă o am." S-a oprit.

„E posibil ca în ADN-ul meu să fie ascunsă o bombă cu ceas.

Bunica mea a avut boala. Mătuşa mea a avut-o. Mama a avut-o, numai că a murit într-un accident de maşină înainte de a fi ucisă de SLA. Sora mea, Melanie, a avut-o. Şi există cincizeci la sută şanse să o am şi eu..."

Ce a mai spus pe urmă, nu ştiu, pentru că au început să îmi țiuie urechile.

Mă plimbasem agitat prin cameră, dar acum trebuia să stau jos. Trebuia să stau jos, pentru că mă lăsau genunchii.

Cincizeci la sută şanse?

Adică ştiam de Melanie, dar nu ştiam de ceilalți. Ea nu îmi spusese niciodată, eu nu ştiam, nu era nimic în

videoclipurile cu Drake sau... Probabil a crezut că ştiu, pentru că...
Mâna ei...
Am început să respir greu.
Mâna ei...
Îmi spusese. Îmi spusese, iar eu nu o ascultasem, în puii mei. *Nu o auzisem,* băga-mi-aş.
Am început să îmi amintesc informaţii fragmentate, care se lipeau una de alta şi alcătuiau un soi de necrolog negru, macabru.
Slăbiciunea mâinii.
Motivele pentru care nu avea relaţii.
Trompele legate, ea, când îmi spunea că nu o poate adopta pe Grace pentru că într-un an nu va mai fi...
Nu... nu, nu, nu.
Nu puteam să respir.
Era o bilă distrugătoare pentru universul meu. Care sfărâma tot. Un vitraliu superb, făcut ţăndări la picioarele mele.
Ar putea fi pe moarte. Iubirea vieţii mele ar putea fi pe moarte.
Iar eu va trebui *să asist* la asta.

CAPITOLUL 26

CEL MAI URÂT COŞMAR AL TĂU CLASIFICAT!

VANESSA

După pescuitul la copcă, am urcat în fugă scările şi m-am dus în camera noastră. Când am intrat, Adrian stătea în faţa şemineului, cu faţa spre uşă.
— Hei, am spus eu, scoţându-mi fesul. Doamne, îmi place la nebunie familia ta. Tatăl tău e ca un montaniard sau ceva. Ştii că are...
— Eşti bolnavă?
Mi-am desfăcut fularul.
— Poftim?
— Bolnavă, a repetat el. Eşti bolnavă? Ai SLA?
M-am încruntat.
— Nu ştiu...
M-am uitat la el nedumerită.
— De ce mă întrebi asta?
— Nu am ştiut...
M-am uitat clipind la el.
— *Ce* nu ai ştiut?
A clătinat din cap şi mi-am dat seama cât e de palid.
— Nu am ştiut că e ereditar.
Am simţit că-mi pică faţa.
— Cum adică nu ai ştiut că e ereditar? am întrebat eu cu prudenţă.
A respirat sacadat.
— Nu m-am uitat la toate videoclipurile tale. Eu m-am uitat doar la... m-am uitat la cel în care vorbeai despre mine şi la cel cu ardeii fantomă...
— Cu ardeii fantomă? Nici măcar nu era canalul meu. E canalul lui Willow Shea. Era o colaborare.
Mi s-a strâns stomacul.
— Adrian, ce tot vorbeşti? Vrei să spui că... tu chiar nu ştiai de asta?
— Nu ştiam, a spus el din nou.
Şi pe urmă a început să respire greu.
M-am repezit la el.

— Adrian!
Se sprijinise cu mâinile de genunchi, inhalând cu greu.
— Ai un atac de panică. Stai jos. *Aşază-te.*
Îmi bubuia inima în urechi.
Mi-au trebuit câteva momente să-l fac să se mişte, dar, în final, l-am dus pe marginea patului.
M-am aşezat pe vine în faţa lui.
— Respiră lent. Ai hiperventilaţie. Respiră pe nas. Inspiri pe nas, expiri pe gură.
A respirat de câteva ori, chinuit.
— Trebuie să mergi la un doctor, a spus el răguşit.
— Ce?
— Du-te la doctor. Vin cu tine. Trebuie să ştim dacă e asta.
— Dar... Adrian, nu te duci la cabinet şi pleci cu diagnosticul de SLA. Nu există teste pentru asta.
S-a uitat în ochii mei, respirând întretăiat pe nas.
— Trebuie să existe un test. Oamenii sunt diagnosticaţi cu asta.
— Se pune diagnosticul prin excluderea altor boli şi prin monitorizarea deteriorării corpului. Durează luni bune să te testezi pentru excluderea altor boli. Poate dura şi un an până primeşti un diagnostic.
— Atunci du-te şi fă-le.
M-am strâmbat.
— Nu.
S-a uitat fix la mine.
— Nu. Nu mă duc. HIV-ul, leucemia, poliomielita, virusul West Nile, scleroza multiplă, neuropatia motorie multifocală, boala Kennedy – *toate* seamănă cu SLA-ul. Voi fi testată pentru toate, zgândărită şi ciuruită în spital luni la rând, şi pentru ce? O am sau *nu* o am. Iar dacă o am, e fatală. Nu se poate face nimic.
S-a uitat clipind la mine.
— Dar... dar dacă nu e asta? Dacă *e*, într-adevăr, altceva?

Am ridicat din umeri.
— Atunci nu o să avanseze şi nu o să fie o problemă. Dar dacă peste şase luni încă mai am problema asta, şi altceva nu s-a schimbat, o să mă duc să văd iar ce e cu mâna. Însă varianta cea mai probabilă era sindromul de tunel carpian, dar deja au exclus posibilitatea asta.
S-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.
— Cum poți să trăieşti aşa? a spus el uluit.
Am clătinat din cap.
— Ce variante am, Adrian? Ce variante am, în afară de a trăi aşa? *Întotdeauna* am trăit aşa.
Respira greu. Părea că îi vine să vomite. Şi mie îmi venea să vomit.
M-am aşezat lângă el.
— Uite, hai să ne calmăm. OK?
L-am frecat pe spate.
— Putem vorbi despre asta când eşti mai calm.
— Nu. Vorbim acum.
Respira aşa de prost, că i-a trebuit un minut să vorbească în continuare.
— Dacă nu ai un diagnostic, cum pot să-ți administreze tratamentul corect?
Am simțit că mi se frânge inima.
Nu ştia nimic. Absolut nimic. Niciunul dintre lucrurile pe care eu credeam că le ştie.
Cum se întâmplase asta? Cum fusese posibil ca ceva atât de mare să se piardă printre crăpături?
— Adrian, i-am spus eu cu blândețe. Nu voi lua niciun medicament.
A rămas nemişcat, uitându-se la mine.
— Cum? Ce vrei să spui?
— Nu caut niciun tratament.
— Ce vrei să... ai *nevoie* de medicamente, există teste clinice...

— Ca să-mi petrec ce mi-a rămas din viață făcând puncții și suportând efecte secundare mai rele decât boala? În schimbul a vreo câteva luni de speranță de viață, eventual? Și asta dacă nu cumva îmi administrează doar ceva placebo. Iar tratamentele?

M-am strâmbat.

— Tu știi cât de puține medicamente există pentru tratarea bolii mele? Știi ce fac ele? Îmi mai dau trei luni, Adrian. Atât. Trei luni în plus. Melanie le-a luat. O durea capul, vomita și era așa de amețită, că abia putea ține ochii deschiși. Era băgată zilnic la perfuzii și trebuiau să-i monitorizeze constant sângele și funcționarea ficatului. Eu nu vreau să trăiesc așa. Aș fi legată de spitalul care m-ar trata, n-aș mai putea să călătoresc...

Expresia lui nu putea fi interpretată decât ca groază.

— Dar... dacă se descoperă ceva? a întrebat el. Dacă se descoperă chiar acum ceva? Dacă găsesc un tratament și tu nu ești în testare clinică? Vanessa, trebuie să faci tratament...

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu fac. O să fac terapie fizică și voi merge la un logoped, ca să pot călători. Și când voi avea nevoie de ajutor ca să respir, să mănânc și să mă mișc, o să fac ce trebuie. O să fac tot ce trebuie ca să mă simt confortabil și să fiu independentă cât mai mult timp. Dar nu voi lua medicamente și nu mă voi înscrie în studii experimentale. Dacă am boala asta, e deja prea târziu. Tulpina care afectează familia mea avansează prea repede. Niciuna dintre cercetările promițătoare pe care le fac în studiile acelea nu anulează afectarea produsă de boală. Doar încetinesc deteriorarea. În momentul în care aș primi diagnosticul și aș intra într-un program de testare, nu mi-ar vindeca nimic din ce mi-a făcut boala – și atunci, ce? Să fiu un cobai? Asta? Așa să-mi petrec timpul pe care îl mai am aici?

Nu a răspuns. Se uita doar la mine, respirând greoi pe nas.
Mi-am umezit buzele.
— Adrian, vreau să-mi trăiesc viața la maximum. Vreau să călătoresc, să trăiesc aventuri şi să beau tot vinul posibil, fiind în acelaşi timp capabilă să râd şi să mă distrez cât pot. Nu vreau să-i ofer acestei boli niciun minut în plus. Şi nici tu n-ar trebui să o faci.
S-a ridicat şi mi-a căzut mâna de pe umărul lui. A început să se plimbe prin cameră.
— Nu.
A clătinat din cap.
— Nu, nu poți face asta. Trebuie să rezişti cât mai mult. Nu ştii ce se poate întâmpla. Nu ştii ce descoperiri se pot face...
Am expirat prelung.
— Nu există testări clinice despre care să nu fi citit sau studii pe care să nu le fi urmărit. Nu va fi niciun miracol. Sau, cel puțin, el nu va veni la timp pentru mine. Dacă am boala asta, sunt pe moarte. Şi nu îți cer decât să înțelegi cum vreau eu să-mi continui *viața.* Crede-mă. Nu e o decizie luată în grabă. Ştiu ce vreau. Şi *nu* mă voi răzgândi.
A clătinat din cap, cu lacrimi în ochi.
— Nu. Nu te las să o faci.
M-am uitat la el clipind.
— Ce nu mă laşi să fac?
— Nu te las să renunți.
— Dar *nu* renunț. Pur şi simplu, aleg să trăiesc şi să mor aşa cum vreau.
S-a apropiat de mine şi mi-a pus mâinile pe brațe.
— Suntem un cuplu. Luăm hotărârile împreună, Vanessa. Trebuie să te lupți cu boala. Dă-mi voie să te ajut să lupți. O să găsim cei mai buni medici din lume, ne ducem oriunde. O să zbor...
I s-a gâtuit vocea la ultimul cuvânt şi mie mi s-a frânt iar inima.

— Nu poți rezolva asta, am şoptit eu. Ştiu că pentru tine e greu să nu poți controla situația. Dar, Adrian, te rog. Am nevoie de sprijinul tău.
S-a uitat la mine cu ochii îndureraţi. Pe urmă a lăsat mâinile jos. S-a întors şi şi-a trecut mâna prin păr.
— Nu. Nu voi sprijini asta.
A clătinat din cap şi s-a uitat la mine.
— Nu te voi lăsa să renunți la speranță. Dacă se descoperă ceva? Dacă vei mai putea trăi încă douăzeci de ani?
— Şi dacă *nu* voi putea? m-am răstit eu. Dacă mai am doar un an până când nu voi mai putea înghiți sau nu voi mai putea respira fără ajutorul aparatelor? Încă un an până *voi muri.* Vreau să îmi trăiesc în continuare viața, Adrian. N-o să-mi pierd timpul prețios legată de perfuzii, alergând prin spitale după cai verzi pe pereți.
Am stat acolo şi ne-am uitat unul la celălalt, respirând cu greu.
— O să fac asta cu tine sau fără tine, am spus eu, cu lacrimi în ochi. Te rog, nu mă obliga să o fac fără tine.
Am rămas aşa, nemişcaţi şi tăcuți. Am văzut cum i se frânge inima. S-a văzut pe fața lui cum se crapă şi se rupe. Un copac cu rădăcinile bine înfipte în pământ, lovit de fulger şi despicat în două. Părea dintr-odată sfârşit. Niciodată nu îl văzusem aşa de obosit. Ca şi cum vitalitatea i se scursese cumva din corp de când îl văzusem ultima oară.
— Vreau doar să nu se întâmple nimic din toate astea, a şoptit el.
Mi-am şters o lacrimă de pe obraz.
— OK. Atunci hai să uităm că se întâmplă. Să mergem să facem ceva distractiv. Hai să închiriem nişte snowmobile sau să ne dăm cu colacul. Hai să stăm până târziu în baie, să încercăm nişte mişcări de sex acrobatic. Să ne alegem cu nişte răni pe care să nu le putem explica paramedicilor.
Cu asta am câştigat un zâmbet slab – dar nu a durat.

— Trebuie să am şi eu un cuvânt de spus, Vanessa.
M-am uitat clipind la el.
— Să ai un cuvânt de spus *despre viaţa mea?*
— Nu e doar viaţa ta. Asta nu te afectează doar pe tine.
Mi-am încleştat maxilarul.
Ochii lui mă implorau.
— Te rog. Oamenii luptă cu boala. Încearcă tot ce e posibil...
Am încuviinţat din cap.
— Da. Mulţi încearcă totul. E alegerea *lor*. A fost şi alegerea lui Melanie. Asta e *alegerea mea.* Şi singura persoană care trebuie să facă această alegere sunt *eu.*
S-a uitat la mine cu privirea goală, din celălalt capăt al camerei. Pe urmă, s-a aşezat pe fotoliul tapisat, şi-a sprijinit faţa în mâini şi şi-a înfipt degetele în scalp.
— Nu voi fi captivă în boala asta, Adrian. Nu îmi voi petrece viaţa cu speranţa că „poate-poate". Deja mi-a luat destule.
Nu a ridicat capul.
Nu puteam fi sigură, dar mi s-a părut că plânge.
Aş fi vrut să-i spun că totul va fi bine, cum îmi spusese şi el odată. Dar nu puteam. Nu voiam să-i dau speranţe deşarte.
Pe urmă mi-am dat seama că atunci când îmi spusese asta la el în birou, nu vorbise serios. Cum ar fi putut? Habar nu avea despre ce era vorba.
Abia acum îşi dăduse seama cât de lipsită de speranţă era situaţia.

CAPITOLUL 27

CREDEAU CĂ AU TOTUL,
DUPĂ CARE A VENIT DEZASTRUL!

ADRIAN

Am luat-o de la capăt cu discuțiile toată noaptea. Eu, implorând-o, ea, ținându-se ferm pe poziții. Am reuşit cumva să ne comportăm normal la cină, după care ne-am întors în cameră şi am luat-o de la capăt. În final, am adormit pur şi simplu de epuizare.

Fusesem în aceeaşi tornadă în care ea fusese tot timpul. Fusesem în ochiul tornadei, în zona calmă, iar ea se forma în jurul meu fără ca eu să ştiu, iar acum fusesem tras în vortex, răsucit în întunericul asurzitor, şi încercam să mă agăț de ceva, dar nu era *nimic* acolo. Vanessa nu îmi dădea nimic de care să mă prind. Nimic care să îmi dea speranță.

Ieri ne întorseserăm acasă cu maşina. N-am vorbit aproape deloc în timpul celor şase ore.

Nu ne certam. Nu eram supărați. Pur şi simplu eram în dezacord şi nu era nimic de spus.

Când am trecut pe lângă un panou publicitar cu cel mai mare magazin de dulciuri din Minnesota, mi-a fluturat un steag al păcii şi m-a întrebat dacă vreau să mergem acolo. Nu voiam. Voiam doar să ajung acasă. Nu aveam chef de aventuri sau de ocoluri. Voiam să ne întoarcem în casa noastră, unde nu trebuia să mă prefac că sunt OK, fiindcă suntem în public – fiindcă nu eram OK. *Deloc.*

Nici nu ştiam de unde să încep ca să accept situația.

Înțelegeam logica Vanessei, dar tot nu puteam să fiu de acord.
Nu ştia dacă va avea aceeaşi reacție la tratament ca Melanie. Dacă ar fi tolerat medicamentele fără efecte secundare? Nu avea cum să ştie decât dacă încerca. Trei luni nu era mult – dar era ceva. Era mai mult decât nimic. Cum să renunțe la trei luni de viață fără ca măcar să încerce?
Şi dacă la următorul test clinic s-ar fi găsit tratamentul? Sau ar fi stopat evoluția bolii? Sau ar fi vindecat-o cu totul? Dacă testarea aceea clinică avea loc acum, iar ea nu era acolo să participe?
Pentru mine era inacceptabil. *De neconceput.*
Cum putea să renunțe, pur şi simplu?
Fusesem copleşit de valuri de anxietate şi de panică timp de două zile. Niciodată nu fusesem aşa de obosit. Era o oboseală emoțională, care se instalase în oasele mele. Mă simțeam neajutorat. Neputincios. Voiam să o salvez, să fac *ceva,* dar aveam mâinile legate, pentru că ea nu mă lăsa să fac nimic. *Absolut* nimic.
Dacă ar fi fost de acord să consulte pe cineva în legătură cu mâna, măcar puteam să-mi fac de lucru căutând specialişti, făcând programări. Aş fi avut un plan de acțiune, *s-ar fi întâmplat* ceva. Dar nu aveam nimic de făcut. Ea voia, pur şi simplu, să uit. Să stau acolo şi să mă duc cu ea la magazine de dulciuri şi să pretind că universul meu nu a făcut implozie.
Luni dimineață, când mi-a sunat alarma, eu eram treaz, citeam studii de caz despre SLA şi reviste medicale în birou. Eram treaz de câteva ore. Simțeam un fel de energie maniacală, o nevoie nebună de a mă informa, de a putea să-i prezint problema din toate unghiurile, de a o contracara la toate nivelurile.
Pledoaria era ocupația mea. Convingeam doisprezece juraţi că vinovații erau nevinovați, şi nu puteam să conving o

femeie să ia nişte medicamente care îi puteau prelungi viaţa, sau să accepte să intre într-un program experimental, ca să se salveze. Niciodată nu fusese ceva aşa de important şi niciodată nu mă simţisem atât de incompetent. Simţeam că sunt pe punctul de a avea o cădere nervoasă, de parcă trăiam un coşmar din care nu mă puteam trezi şi alergam până la epuizare, pentru că, dacă mă opream, aş fi căzut aşa de rău, că nu m-aş mai fi putut ridica.

Nimic nu avea să fie la fel de bine ca înainte...

Din acest moment, aveam să trăiesc în epilogul oribil al acestei boli. Chiar dacă printr-un miracol chestia pe care o avea la mână nu era provocată de SLA, tot se putea îmbolnăvi oricând, iar dacă s-ar fi îmbolnăvit, şi atunci ar fi refuzat să lupte. Niciodată nu aveam să ne eliberăm de asta. Iar dacă ea nu accepta să lupte cu boala, am fi fost lipsiţi de orice speranţă.

Aş fi vrut să revin la starea mea de ignoranţă binecuvântată.

Aş fi vrut să uit.

M-am târât până la baie să fac un duş, ca să plec la serviciu, şi apoi m-am aşezat lângă pat, punându-mi cravata şi uitându-mă la ea cum doarme, aşa cum făcusem săptămâna trecută.

Atât de multe se întâmplaseră în ultimele şapte zile.

Săptămâna trecută, viaţa mea era perfectă. Viitorul nostru era luminos şi infinit şi nu existau decât posibilităţi. Aveam totul. O aveam *pe ea.* Şi credeam că o voi avea *întotdeauna.*

Iar săptămâna asta putea fi pe moarte.

O voiam lângă mine pentru tot restul vieţii mele, nu doar pentru tot restul vieţii ei. Nu voiam să mă mai trezesc o dată fără ea lângă mine. Şi când mă uitam la ea, cum stătea întinsă pe pat, şi ştiam că într-un an ar putea fi în pământ...

Am simţit un nod în gât, m-a năpădit iar un val de disperare şi am simţit respiraţia aceea greoaie şi superficială care precedă un atac de panică.

Cele mai fericite momente ale mele se puteau măsura în luni, nu în ani. Şi ştiam că ar trebui să prețuiesc fiecare secundă cu ea, dar nu mă puteam împiedica să mă uit la soare. *Nu puteam*. Se apropia vijelios de pământ, iar eu eram furios pentru că nu făcea nimic să-l oprească.
M-am întors, m-am aşezat pe marginea patului şi mi-am pus capul în palme.
Nu mi-am dat seama că e trează decât când a vorbit, în spatele meu.
— Eşti OK? a şoptit ea.
Mi-am trecut mâna peste barbă şi m-am uitat în față, sfârşit. Nu i-am răspuns.
— Adrian, nu va trebui să ai grijă de mine, dacă asta te îngrijorează. Voi avea infirmiere şi ajutoare şi putem să...
Am clătinat din cap.
— Nu îmi pasă că va trebui să am grijă de tine, Vanessa. În puii mei, nu e asta...
Nu am putut să închei.
Pentru mine, nu conta că ar fi trebuit să am grijă de ea tot restul vieții. Nu dădeam doi bani pe asta. Voiam doar să fie ea *acolo.*
Mi-am acoperit iar fața cu mâinile.
— Ai regrete în ceea ce mă priveşte? am auzit-o spunând în întuneric.
M-am întors şi m-am uitat la ochii ei căprui şi adânci, care mă priveau.
— Poftim?
— Regreți că m-ai întâlnit?
Am clătinat din cap şi i-am spus cu vocea îngroşată.
— Cum poți să mă întrebi asta?
— Nu am vrut să te păcălesc. Nu am vrut să te fac să te îndrăgosteşti de mine, amăgindu-te, ca apoi să-ți trag preşul de sub picioare. Credeam că ştii...

I s-a gâtuit vocea. Şi-a acoperit faţa cu braţul şi a început să plângă.
M-am urcat în pat, în costum şi cu cravată, şi am tras-o spre mine. Am luat-o în braţe şi am strâns-o de parcă ar fi putut să dispară.
A gâfâit printre lacrimi şi am sărutat-o.
Era un sărut disperat. Înnebunit. Ca şi cum sărutul acela ar fi putut cumva să o facă să se răzgândească, să îmi dea mie mai mult timp sau să mă facă naiba să uit. Şi probabil că şi ea voia asta, fiindcă mi-a răspuns la sărut.
Voiam să îmi copleşesc simţurile. Voiam să îi copleşesc *ei* simţurile. Voiam să urlu că o iubesc, să o implor să îmi dea şi mie ceva, să am şi eu ceva de spus în ceea ce avea să se întâmple. Aş fi făcut pact cu diavolul, mi-aş fi vândut sufletul dacă aş fi putut să o salvez. Dar nu puteam să fac nimic pentru a-i repara genele defecte. Nu puteam să desfac nimic din ce era legat şi nu puteam da timpul înapoi. Doar timpul era cel care avea să ne dea răspunsuri, şi el era inamicul nostru.
Săruturile ei au devenit mai pasionale. A pus mâna pe fermoarul meu, iar eu i-am dat jos lenjeria. Bâjbâia cu mâinile să-mi descheie cămaşa, dar degetele ei nu o puteau face. M-am ridicat şi am smuls-o de pe mine, iar nasturii au căzut ploaie peste ea, ricoşând de tăblia patului. Mi-am scos cureaua, iar ea m-a prins de cravată şi m-a tras peste ea, mi-a dat jos pantalonii şi s-a încolăcit cu picioarele pe mijlocul meu.
Sexul a fost frenetic. Sălbatic. Am simţit lacrimi în ochi când am intrat în ea, iar ea m-a tras mai tare, ca şi cum nu pătrundeam suficient de adânc.
Ea era totul. *Totul.* Descoperisem singurul lucru care nu avea limite. Descoperisem iubirea despre care scriau poeţii.
Doar că era o tragedie.

A gâfâit sub mine, şi-a arcuit spatele. Pe urmă, am rămas acolo gâfâind, cu ochii în tavan, îmbrăţişaţi.
— Să nu crezi niciodată că regret că te-am întâlnit, i-am şoptit eu. *Niciodată* nu aş putea să regret asta. Aş face schimb de viaţă cu tine, dacă aş putea. Ţi-aş da *orice.*
Mi-am schimbat poziţia ca să mă uit la ea.
— Te rog, Vanessa. Spune-mi doar că vei încerca. Să iei medicamente, să participi la teste clinice...
Ochii i-au devenit şi mai trişti.
— Adrian, poate că ar trebui să vezi un specialist. Un terapeut specializat în suferinţă. Aş putea să merg cu tine...
Am strâns din pleoape.
— N-o să mă ajute.
Nimic nu putea să mă ajute.
— *Ba da.* Te poate ajuta să îţi gestionezi sentimentele.
Am clătinat din cap.
— Pur şi simplu, nu ştiu cum să fac asta, am şoptit eu.
S-a uitat la mine, frumoasă, cu părul răsfirat pe perna mea ca un halou.
— Nimeni nu ştie cum să o facă, Adrian. Ai nevoie de ajutor ca să treci peste asta. *Te rog.*
Am clătinat iar din cap.
— Nu pot să fac ce faci tu, am spus eu cu vocea răguşită. Nu pot să mă port ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. Nu pot să mă prefac că sunt fericit.
— Eu nu mă prefac că sunt fericită. Pur şi simplu, refuz să fiu tristă.
Dacă ar fi ştiut cât de mult o iubesc, şi-ar fi dat seama că asta nu va fi posibil niciodată. Disperarea mea se multiplica precum cancerul. Mă consuma, mă mânca cu totul. Punea o umbră peste toate. Se lipea de ferestre şi de becuri. Bloca aerisirile, lua tot aerul din cameră.
Iar eu nu ştiam cum să o iert pentru că nu face niciun efort ca să rămână.

Am stat aşa, cu ea în braţe, până a adormit din nou. Pe urmă, am plecat la serviciu fără să o trezesc. Era târziu, dar nu îmi păsa. Becky îmi înroşise telefonul, întrebându-se probabil unde sunt.
Nici măcar nu ştiam cum o să pot trece peste ziua aceea. Ştiam doar că abia aşteptam să fac ceva care să-mi distragă atenţia. Voiam să mă gândesc la altceva, măcar puţin.
Când s-au deschis uşile ascensorului la etajul unde era biroul meu, Becky a năvălit peste mine.
— Adrian...
— Orice ar fi, nu poate să mai aştepte? am întrebat-o eu, obosit. Nu pot în clipa asta.
— Nu? a şoptit ea, alergând pe lângă mine. Marcus e *super* ofticat.
Am deschis uşa de sticlă de la birou.
— Ofticat, de ce?
— Poliţiştii i-au făcut lui Bueller testul de alcoolemie abia la trei ore după ce l-au arestat şi...
Nu a apucat să termine. Vocea lui Marcus a răsunat în tot biroul.
— Ce drăguţ din partea ta să ni te alături, în sfârşit.
M-am oprit şi m-am uitat la el cu ochii tulburi, pe deasupra birourilor. Părea furios. Avea obrajii roşii şi o dâră de transpiraţie pe frunte. Am remarcat aproape absent că pare a fi ilustrarea unui atac de cord.
La fel cum eu păream a fi ilustrarea inimii rănite, probabil.
Mi-am continuat drumul. L-am ignorat pe el şi am ignorat toţi ochii care erau aţintiţi asupra mea, am intrat în birou şi am închis uşa, cu Becky pe dinafară. Dacă voia să îmi facă morală, foarte bine. Dar putea să o facă în intimitatea biroului meu, nu în faţa echipei noastre.
A intrat după mine, acuzator.
— Rezultatul etilotestului în cazul Bueller a fost invalidat. Ai fi văzut asta dacă te-ai fi sinchisit să te uiţi la filmarea de pe

body cam, în loc să i-o pasezi lui John. Tot cazul ăsta nenorocit putea să fie gata cu săptămâni în urmă. Ai ratat telefonul de la poliție când Keller a fost din nou arestat, așa că l-au interogat fără avocat, nu ai făcut rost de dosarul medical în cazul Garcia și acum trebuie să solicităm o altă amânare. Ar trebui să te dau afară pe loc.
Era aproape șocant să aflu că mai puteam să simt ceva, dar mi s-a strâns stomacul.
S-a uitat urât la mine.
— Ești cu capul în nori de câteva săptămâni. Nu știu care e problema ta, dar n-o să fie și problema firmei.
Am clătinat din cap.
— Îmi cer scuze. Am...
— Nu-ți cere scuze. Fă-ți naibii treaba. Sau fă-ți bagajul și pleacă de aici. E vorba de viața unor oameni.
A ieșit furios din birou și mi-am dat seama că liniștea aceea de dincolo de ușă însemna că toată lumea ascultase.
M-am așezat greoi pe scaun.
Becky a venit în vârful picioarelor peste câteva momente. A închis ușa încet și a rămas acolo tăcută, privindu-mă cu compasiune.
— Deci ce zice horoscopul meu pentru azi? am întrebat eu obosit.
— Zice că o să fie o zi de rahat.
Am râs sec și m-am uitat la ea cu ochii ăia pe care îi știam roșii și îndurerați.
— Ce se întâmplă cu tine?
Mi-am frecat fruntea.
— Tocmai am aflat că Vanessa ar putea avea genele care provoacă SLA.
Becky părea nedumerită.
— Cum? Asta e piatra de temelie a ceea ce face. Vorbește despre asta nonstop.
— Știu, am spus eu sfârșit.

M-a studiat.
— Şi... asta contează pentru tine?
— Pentru mine, contează că s-ar putea să moară, da.
Şi-a dat ochii peste cap.
— Nu, adică ar fi schimbat cu ceva situația dacă ştiai? Nu te-ai mai fi îndrăgostit de ea?
M-am strâmbat. Ca şi cum aş fi avut de ales.
— Am fost terminat din clipa în care am văzut-o, am spus eu.
Aşa era. Iar pierderea ei avea să mă omoare. Şi dacă ea nu voia să lupte, numărătoarea inversă începuse deja pentru mine.
Tot ce iubeam eu se dezintegra. Universul meu se destrăma fâşie cu fâşie.
Nu puteam să o salvez pe Vanessa. Nu puteam nici măcar să o conving să-şi reconsidere opțiunile. În câteva luni, Grace urma să plece. Reuşisem să dau chix la serviciu. Pierdusem controlul. În toate. Tornada arunca în toate părțile bucăți din viața mea, iar mizeria se făcea din ce în ce mai mare cu fiecare minut, prea mare ca să mai poată fi curățată.
În mine se declanşase un disperat instinct primitiv de supraviețuire. O nevoie imperioasă de a repara, de a îndrepta. De a stabiliza *ceva.*
Dar nu era decât un lucru pe care îl puteam repara. Puteam repara greşelile pe care le făcusem aici. Măcar *aici* puteam face ordine. Asta puteam controla.
— Ce îți trebuie, şefu'? m-a întrebat Becky, ca şi cum intuise schimbarea din determinarea mea.
— Vreau să-mi faci o solicitare de date la Poliția Minneapolis. Vreau înregistrarea de pe body cam în cazul Bueller.
M-am ridicat şi mi-am desfăcut servieta.

— Cheamă-i pe toți aici. Comandă mâncare pentru cină şi adu-mi dosarele Keller, Bueller şi Garcia. Lucrăm toată noaptea.

CAPITOLUL 28

FĂ TESTUL ĂSTA CA SĂ VEZI DACĂ O S-O RUPĂ CU TINE!

VANESSA

Adrian nu a venit acasă azi-noapte. Nici cu o noapte înainte şi nici în noaptea precedentă ei. Adică *a venit* – într-un fel. S-a suit în pat la ora două dimineața. Pe urmă s-a sculat şi a plecat la şase. Îmi răspundea la mesaje printr-un singur cuvânt.

Uneori, nu răspundea deloc.

Ieri m-am dus la el să-i fac o surpriză, aducându-i prânzul, şi l-am găsit în sala de şedințe cu vreo şase oameni care deja mâncau sandviciuri. Mi-a zâmbit aproape profesional. Ca şi cum eram un client.

M-a sărutat rapid, mi-a promis că o să mănânce la cină ce i-am adus şi s-a scuzat, spunând că trebuie să se întoarcă la lucru. Pe urmă, m-a condus spre ieşire, cu mâna pe spatele meu, iar eu m-am trezit pe holul de la lifturi, întrebându-mă ce a fost asta.

Îmi tot spuneam că e ceva temporar. Era ocupat cu un caz important – rămăsese în urmă în ultimele săptămâni.

Dar o parte din mine ştia că nu e asta.
Mi se părea că încearcă să se distanţeze de mine. Ca şi cum muncea până la epuizare, ca să umple un gol, ca să mă jelească, iar eu nici măcar nu murisem.
Înţelegeam de ce îi e greu să priceapă decizia mea. El era un tip pragmatic, un om de acţiune. Când întâmpina o problemă, o analiza, o privea din toate unghiurile şi o rezolva cu argumente – şi nu era obişnuit să piardă.
Voia să epuizeze toate căile. Să mă ducă la toţi specialiştii, să citească toate studiile de caz şi să mă înscrie în toate testele clinice. Dar nimic din toate astea nu m-ar fi salvat. *Nimic.* Cu cât înţelegea asta mai repede, cu atât mai repede puteam să ne trăim din nou viaţa – pentru că acum nu o făceam.
Îmi era dor de el. Îmi era *aşa* de dor de el.
Ceva se rupsese în relaţia noastră şi eu nu ştiam cum să repar asta, pentru că nu puteam să îi ofer ce voia. Aşa că îmi petreceam zilele bântuind prin apartamentul lui ca o fantomă, cu speranţa că se va întoarce la mine.
Brent se aruncase cu capul înainte în producţia Balsamului de Sân, aşa că era ocupat. Tata obţinuse slujba pentru care fusese la interviu şi acum ziua era plecat, ceea ce însemna că nu puteam să mă duc cu Grace la el pentru a lua masa de prânz. Cina ieşea din discuţie, pentru că voiam să fiu aici dacă Adrian venea acasă la o oră decentă. Aşa că eram singură. Tot timpul.
Doar eu şi Grace.
Ieri stăteam cu ea în pat şi mă ţinea de deget cu mânuţa. Mă întrebam dacă îşi va aminti de mine după ce nu voi mai fi, dacă îi va rămâne vreo frântură de amintire cu o femeie cu ochi căprui care a iubit-o cândva. M-am trezit cu dorinţa de a o face să se uite la faţa mea şi s-o păstreze într-un loc sigur undeva, în interiorul ei. Pe urmă mi-am dat seama că

ar trebui să o păstreze în acelaşi loc în care îl va păstra pe Adrian – pentru că şi pe el avea să îl piardă.
Eu întotdeauna îl văzusem pe Adrian ca pe o santinelă. Un far în mijlocul furtunii. Sigur, cu picioarele pe pământ, un punct de orientare. Constant. Dar se năruia sub greutatea acestei situaţii. Şi am avut revelaţia tristă că dacă Grace era a noastră, iar el m-ar fi pierdut aşa cum o pierduse tata pe mama, Adrian ar fi dispărut şi din viaţa lui Grace, îngropându-se în muncă pentru a suporta moartea mea.
Tata, cu toate defectele lui, ne ţinuse împreună după moartea mamei. O pierduserăm pe ea, dar niciodată nu ne pierduserăm unul pe altul.
Era curios când te gândeai că tata era mai puternic decât Adrian din punctul ăsta de vedere. *Tata*.
Mecanismul de adaptare adoptat de tata nu fusese prea sănătos. Dar măcar exista.
Trebuia să fac ceva, aşa că mi-am completat lista cu lucrurile pe care le mai aveam de făcut.
Azi fusesem la cei de la servicii funerare şi făcusem aranjamentele.
Nu voiam o urnă. Nu voiam să fiu unul dintre obiectele înghesuite în casa tatei, dacă el s-ar fi întors la obiceiurile lui, dar respingeam ferm ideea de a plăti 7 000 de dolari pe un sicriu şi un loc de veci, câtă vreme banii aceia puteau să meargă spre cercetările din domeniul SLA.
Aşa că am plătit o incinerare şi o cutie de carton pentru rămăşiţele mele. Nu aveam încredere în tata că îmi va împrăştia cenuşa într-un loc cu o anumită semnificaţie, chiar dacă i-aş fi spus concret care e locul în care aş vrea să mă odihnesc. Probabil aveam să ajung în cămară, lângă conservele de boabe de porumb şi cocktail de fructe expirate. Bănuiala mea era că Adrian avea să fie prea afectat să facă lucrul acesta. Aşa că i-am încredinţat această ultimă

misiune lui Drake şi i-am spus să îmi împrăştie cenuşa în ocean.
În loc de priveghi, i-am plătit agentului meu de turism o croazieră în jurul lumii pentru tata, Annabel, Brent, Joel şi Grace. Puteau să-mi celebreze viața bucurându-se de frumusețile pe care ți le oferă ea.
Şi cu asta terminasem.
Planificasem tot. Aranjasem tot. Singurul lucru care îmi mai rămăsese de făcut era să fac un plan pentru Grace.
Annabel tot nu îmi răspundea la telefon, când o sunam la centrul de reabilitare. Dar măcar era la reabilitare.
Era noaptea de Revelion şi rezervasem o cameră pentru mine şi Adrian la o pensiune din Stillwater, pentru weekend. Când l-am surprins cu asta acum două zile, a părut încântat – mă rog, cât de încântat *putea* să fie la ora unu şi un sfert dimineața, după nouă ore petrecute la birou.
Aveam mari speranțe de la weekendul acesta.
Poate că avusese nevoie de distanța din ultima săptămână ca să digere ce se întâmplase. Poate că acum şocul inițial trecuse şi va fi pregătit să meargă înainte. Weekendul acesta aveam să ne relaxăm, să ne odihnim. Să petrecem ceva timp cu Grace, să refacem legăturile.
Am făcut rezervare pentru cină la restaurantul meu preferat de tip winebar, Ladeyra. Planul meu era să intru în noul an goală, cu sticla de Dom Pérignon pe care o cumpărasem, în patul king size din camera noastră.
Am lăsat-o pe Grace la tata şi la patru m-am cazat.
Adrian spusese că o să plece de la birou la cinci şi că ne vom întâlni acolo, dar încă nu îmi trimisese mesaj să îmi ceară adresa. Nu îi spusesem unde mergem, pentru că nu voiam să caute pe Google locația. Voiam să fie surprins când va vedea.
Rezervasem apartamentul Agatha Christie de la *Rivertown Inn,* din Stillwater. Fusesem cazată în pensiuni din toată

lumea, dar niciuna nu se compara cu asta. Camera noastră era decorată ca un vagon vechi de clasa întâi, inspirat de romanul *Crima din Orient Express.* În baie era copia sarcofagului lui Tutankhamon şi alături un jacuzzi imens, pentru două persoane. Avea saună privată şi duş cu efect de ploaie. Era opulent şi superb, fix escapada de care aveam noi nevoie.

Îmi plăcea în mod special un citat de pe perete:

Îmi place să trăiesc. Au fost momente în care am trecut prin suferinţe îngrozitoare, lipsite de speranţă, profunde, măcinate de durere, dar cu toate astea, ştiu sigur că doar faptul că eşti în viaţă e un lucru mare.

AGATHA CHRISTIE, 1890-1976

Mi se părea foarte potrivit.

La ora şase, Adrian încă nu îmi dăduse mesaj. Nici nu mi-a răspuns la telefon. M-am dus în pensiune, când era ora de cocktail, fără el.

Când m-am întors în cameră, la şapte fără un sfert, nu mă sunase. Dar cina era abia la ora nouă, şi ştiam că luni începea un proces şi probabil încerca să pună lucrurile la punct ca să se poată relaxa în weekend. M-am hotărât să fac o baie cât îl aştept.

A trecut o jumătate de oră.

Pe urmă o oră. Am mai dat drumul la apă caldă în jacuzzi.

Când a sunat, în sfârşit, auzeam cum şuieră vântul în maşină.

— Hei, ai plecat? l-am întrebat eu, băgând un deget de la picior în robinetul care picura.

— Ai ratat ora de cocktail. E aici un jucător profesionist de golf cu o fată. Sunt căsătoriţi, dar nu cred că...

— Vanessa, a intervenit ceva.

Mi-am retras piciorul.

— Ce vrei să spui?

— Sunt în drum spre La Crosse.

Mi s-a strâns stomacul.
— În Wisconsin? *De ce?*
— Garcia a fost arestat. Trebuie să mă duc acolo.Mi-am îndreptat spatele în cadă.
— *Ccum?*
— Îmi pare rău. Nu voi putea ajunge în seara asta.
Dezamăgirea mea a durat doar un moment, înainte să se transforme într-o furie teribilă. Ceva a explodat în mine.
— Dacă vrei să te desparți de mine, atunci desparte-te, în puii mei, am spus eu.
— Ce?
Am clătinat din cap.
— Nu suporți nici măcar să stai în aceeaşi cameră cu mine, aşa e? Nici măcar nu te poți *uita* la mine.
— Nu e as... Vanessa, nu am ce face. Sunt avocatul lui. *Trebuie* să mă duc acolo.
— Singurul motiv pentru care trebuie să te duci acolo e ca să nu fii nevoit să petreci noaptea singur *cu mine.* Are o firmă întreagă de avocați. Tu ai spus asta, se poate duce oricine, nu trebuie să te duci tu neapărat.
Aproape că îl vedeam cum îşi trece mâna peste barbă, uitându-se oriunde, numai la mine nu.
Am strâns din pleoape.
— Nu te preface că asta nu e *exact* ce ştim amândoi că e, Adrian. *Fugi*. Chiar şi când *eşti* cu mine, eşti absent. Nu mai fugi de mine, spunând că ai de lucru. Te rog. *Te rog.* Întoarce maşina. Vino înapoi. Şi *nu* îmi mai face asta.
A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al firului.
— Şi pe urmă, ce? Să mă uit la tine cum aştepți să mori?
Asta era.
Deci avusesem dreptate.
Mi-a tremurat bărbia.
— Nu pot să-ți dau ce îmi ceri, Adrian.

— Nici eu nu pot să îți dau ce îmi ceri. Am *nevoie* de slujba asta. În clipa asta e singurul lucru care mă mai ține cât de cât zdravăn.
— Deci tu eşti zdravăn dacă stai douăzeci de ore pe zi departe de mine?
— Nu am vrut să spun asta...
— Ba da, asta ai vrut să spui.
Mi-am reținut lacrimile.
— Am înțeles. Eşti încă şocat şi încerci să pricepi, şi faci ceea ce faci tu când simți că nu ai control – lucrezi. Dar pierzi timp prețios.
Am clătinat din cap.
— E doar o iluzie, Adrian. Controlul e o iluzie. Nimeni nu îți poate promite eternitatea. Oamenii mor pe neaşteptate în fiecare zi. Au accidente de maşină, fac infarct şi accidente vasculare, şi dacă tu nu faci decât să-ți trăieşti viața fixat pe felul în care se va sfârşi, trăieşti de două ori sfârşitul acela. Încă mai avem timp, iar toate lucrurile alea care crezi tu că mă vor salva, *nu* mă vor salva. Nu mai alerga după ele, doar fii fericit. Fii fericit *cu mine,* cât mai poți.
Nu a răspuns, dar vântul din fundal nu se mai auzea, ca şi cum ar fi tras pe dreapta.
— S-ar putea să fie ultimul meu Revelion, am şoptit eu. Nu pricepi asta? Nu pricepi că fiecare vacanță ar putea fi ultima? Că fiecare zi cu mine e un dar? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?
— *Normal* că înseamnă.
— Atunci tratează zilele astea ca pe un dar! Întoarce-te la mine. Nu în seara asta, bine. Dacă trebuie să te duci la serviciu, pricep. Du-te şi fă ce ai de făcut. Dar pe urmă *fii prezent* în relația asta. Reacția ta instinctivă la aflarea veştii că s-ar putea să fiu pe moarte ar trebui să fie să îți petreci alături de mine fiecare moment, nu să dispari.
A tăcut aşa de mult, încât am crezut că a închis.

— Nu pot să fiu aşa neajutorat, Vanessa.
I se îngroşase vocea.
— Nu pot să stau şi să mă uit la tine cum mori, fără să ştiu că am făcut *tot ce se putea* să prevenim asta.
Am clătinat din cap şi lacrimile care îmi umpluseră ochii s-au scurs pe obraji.
— Nu te pot aştepta luni întregi să te împaci cu ideea, Adrian. Nu am la dispoziție timpul ăsta. Mai ales dacă tu nu vei face nimic care să te ajute să treci peste asta. Nu vrei să faci terapie, nu vrei să intri în vreun grup de sprijin, nu vrei nici măcar să vorbeşti cu mine. Iar eu nu sunt dispusă să fiu nefericită şi singură, în timp ce tu te porți de parcă aş fi deja moartă. Pur şi simplu, nu.
A urmat o pauză lungă, mută.
— Vreau să-mi spui că vei face tratament, a spus el în liniştea aceea. Că o să te duci să fii diagnosticată, că o să participi la teste clinice, că o să iei medicamentele disponibile. Am nevoie de răspunsuri. Am nevoie de un plan.
S-a oprit.
— Pentru mine, asta e esențial.
— Asta e esențial pentru tine? am şoptit eu. Pentru tine *e esențial?* Îmi dai un ultimatum?
Nu a răspuns.
Am clătinat din cap.
— Şi dacă spun nu?
A aşteptat mult timp.
— Vanessa... trebuie să ştiu că o să ai mai mult timp pentru noi.
Inima mea s-a sfărâmat şi s-a dezintegrat într-o mie de fărâme.
— Du-te naibii, Adrian! Tu nu ştii ce să faci nici măcar cu timpul pe care îl ai deja.
Şi i-am închis.

CAPITOLUL 29

ACEST RĂMAS-BUN
TE VA FACE SĂ PLÂNGI

VANESSA

Centrul de reabilitare unde era Annabel era drăguț. Aşa şi trebuia. Mă costa destul.

După ce i-am închis telefonul lui Adrian, am plecat de la pensiune şi am pornit spre Iowa. Mi-am petrecut noaptea de Revelion la un motel aflat la vreun kilometru şi jumătate de locul unde era Annabel. Am verificat orele de vizită de la centru, mi-am fixat alarma pentru dimineață, apoi am băut jumătate din şampania pe care o cumpărasem dintr-un pahar de hârtie şi m-am dus să mă culc înainte de numărătoarea inversă.

Adrian m-a sunat aproape imediat ce am închis. Mi-am închis telefonul. Nu mai era absolut nimic de spus.

Îmi dăduse un ultimatum. Un ultimatum referitor la modul în care trebuia să-mi trăiesc *eu* restul vieții.

Nu ar fi început o relație cu mine dacă ar fi ştiut că sunt bolnavă. Era un lucru la care îmi fusese teamă să mă gândesc. Era un lucru pe care el l-ar fi negat vehement. Dar acum ştiam că toate astea, toată iubirea lui fuseră oferite din ignoranță.

Eram un clickbait.

Eram o decepție. Promisiunea amăgitoare a unui conținut bun. Dar când te uitai atent, nu era decât reclamă falsă. Nu era deloc ceea ce credeai tu că va fi. Îi vândusem lui Adrian ceva ce nu exista. Nu făcusem asta cu intenție, dar el fusese indus în eroare.
Trebuia să-mi dau seama că era prea bine ca să fie adevărat. Trebuia să caut motivul pentru care un bărbat ca el e dispus să iubească pe cineva ca mine. Motivul era că nu ştiuse.
Iar acum ştia.
Implicațiile erau enorme ca să mă gândesc la ele. Aşa că nu m-am gândit. Am făcut un duş, mi-am luat o cafea nasoală de la benzinărie şi m-am dus să o văd pe sora mea.
Annabel nu mă aştepta şi nu ştiam dacă va vrea să mă vadă. M-am înregistrat la recepție şi mi-au dat voie să intru.
Când a venit în sala de vizită şi m-a văzut, s-a oprit o clipă. Pe urmă, a strâns din buze şi s-a aşezat pe fotoliul din fața mea.
— Bună, am spus eu.
Şi-a încrucişat brațele.
— Bună.
Am stat aşa, într-o tăcere apăsătoare.
Părea obosită, dar avea ochii limpezi. Purta o bluză de trening largă şi nişte pantaloni de trening gri. Părul blond era prins neglijent într-o coadă. Părea slabă. Aproape trasă la față.
— Mănânci? am întrebat-o eu.
— Mâncarea de aici e de rahat, a mormăit ea.
—Vrei să-ți aduc nişte batoane proteice sau ceva?
A ridicat din umeri şi s-a uitat în altă parte, trăgând de o bucată de material ruptă de pe brațul fotoliului.
— Ce-ți face umărul? am întrebat-o eu.
— Cred că bine, a murmurat ea. Nu îmi dau nimic pentru asta, deci...

— Păi, nu. Eşti într-o clinică de recuperare, am spus eu, sarcastic.
M-a ignorat.
— Grace e bine, am încercat.
Nu a răspuns.
— Te-am sunat, am spus eu. De multe ori.
A strâns din buze.
— N-am vrut să vorbesc cu tine.
— De ce?
— Pentru că eşti o mincinoasă.
M-am strâmbat.
— Şi de ce, mai exact? Fiindcă am refuzat să-ți finanțez necondiționat chefurile?
S-a uitat în ochii mei. Nişte ochi de un albastru intens. Ochii lui Grace.
— Deci unde ți-e orteza? m-a întrebat ea.
Am clipit, mirată.
— Poftim?
S-a uitat urât la mine.
— Orteza. Pentru *mână.*
M-am foit pe scaun. Nu o purtasem niciodată în prezența ei. Nu o purtasem în prezența nimănui, în afară de Adrian.
— Am văzut-o când am venit să-ți văd apartamentul. Înainte să nasc.
Stătea aşa, provocându-mă să îndrăznesc să neg.
— Deci când aveai de gând să ne spui? Aveai de gând să mori şi să ne laşi să aflăm după?
Pe fața ei a trecut o umbră de durere. O microsecundă de vulnerabilitate pe care şi-a ascuns-o sub expresia dură pe care o folosea ca mască.
Ştia. În tot acest timp, ea *a ştiut.*
— I-ai spus tatei sau lui Brent? am şoptit eu.
A clătinat din cap.

— Nu. Dar ştiau. Nu suntem idioţi. Vedem şi noi că nu poţi să desfaci nici măcar o sticlă de ketchup.
M-am lăsat pe spătarul fotoliului.
Deci de-asta se înrăutăţise starea tatei. De-asta se înrăutăţise starea amândurora. Nu e de mirare că o luase razna. Nu e de mirare că îşi pierduse cumpătul.
Sentimentul înfrângerii mi-a adus un nod în gât, care mă sufoca.
SLA-ul nu îşi slăbea strânsoarea. Îşi înfăşura în continuare tentaculele în jurul gleznelor noastre, trăgându-ne în jos.
Şi acum îl apucase şi pe Adrian.
Apuca pe oricine se apropia suficient de mult.
Am înghiţit în sec.
— Nu ştiu dacă e asta, am spus eu.
S-a strâmbat.
— Da, sigur.
Am amuţit iar, amândouă.
Trăgea de bucata aia de material de pe fotoliu.
— Era gata să iau un flacon întreg în ziua în care am aflat, a spus ea încet. M-am dus direct la clinică. Am luat reţetă, tot. Dar nu m-am dus să le iau. Îmi tot spuneam că Mel ar fi fost dezamăgită de mine dacă le luam cât eram însărcinată. A fost singura chestie care m-a oprit s-o fac, gândul că mă vede Mel.
M-am aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi.
— Annabel, dacă asta e... ce *ar putea* să fie... nu pot s-o ţin pe Grace. Pot să o ţin până când îţi termini reabilitarea. Dar după ce termini, va trebui să o iei la tine.
S-a uitat la mine şi eu nu puteam să mă gândesc decât că e atât de tânără. Nu arăta de nouăsprezece ani. Părea un copil. Părea că nici nu e suficient de mare ca să conducă maşina.
— Dă-i-o tatei.
M-am uitat fix la ea.

— Să i-o dau *tatei*?
— Sau lui Brent şi lui Joel.
— Ce tot... Brent va renunța în clipa în care îi va plesni scutecul! Nu e pregătit să aibă un copil.
Am clătinat din cap.
— Tu trebuie să ai grijă de ea, Annabel. E fata *ta.*
— Nu vreau s-o fac. Nu pot.
Mi-am umezit buzele.
— Ba da, poți. *Poți.* Te ajut eu. Te ajut cu bani, nu va trebui să lucrezi...
— Nu voi sta departe de droguri.
O spusesese degajat. Nu era o amenințare. Era doar o afirmație.
— Nu voi sta departe. Vreau, dar dacă va trebui să am grijă de ea, nu voi putea. E prea greu. Sunt doar sinceră. Aici îmi spun să zic ce cred, şi asta cred. Nu mi-am dorit-o niciodată. Nu vreau să fiu mamă. Nu pot să fac asta.
— Ştii că tata nu poate avea grijă de ea, i-am spus. Dacă mi se întâmplă ceva, o să se dea peste cap. *Deja* e dat peste cap. Nu poți s-o laşi pe Grace cu el...
— Atunci găseşte pe altcineva. Există mereu oameni care vor copii. E copil bun. Cineva o să vrea să o ia.
Lacrimile îmi înțepau ochii.
— Nu se poate să vrei asta, am şoptit eu. E fata ta.
A ridicat iar din umeri.
— Măcar sunt sinceră.
Am studiat-o. Fața de copil, ridurile adânci de pe frunte şi uzura anormală pentru anii ei.
Era afectată. Era *aşa* de afectată.
Şi cum să nu fi fost?
Avea doar paisprezece ani când s-a îmbolnăvit Mel. Era copil, trăia într-un morman de gunoi şi se uita la sora ei mai mare, singura mamă pe care o ştiuse, cum se ofileşte şi moare.

Iar acum ştia că şi eu s-ar putea să mor.
Cât de multe mă aşteptam de la ea să îndure? Nu era suficient de mare ca să consume alcool şi deja trecuse prin mai multe tragedii decât majoritatea oamenilor care aveau de trei ori vârsta ei.
Propria mamă o abandonase. Pe urmă murise Mel, iar eu o lăsasem singură cu durerea ei şi colindasem lumea, în timp ce tata se afunda şi mai mult în afecțiunea lui mintală. Rămăsese însărcinată dintr-un accident, corpul ei fusese luat ostatic de un copil pe care nu îl plănuise şi nu îl dorise, şi nu era capabilă din punct de vedere emoțional să aibă grijă de el. Era dependentă de droguri. Avea propriii demoni cu care să se lupte – şi cel puțin putea să recunoască asta.
Oare făceam şi eu cu ea cum făcea Adrian cu mine? Insistând că ştiu ce e mai bine pentru Annabel, când ea era cea care trebuia să trăiască cu alegerile pe care le făcea?
Poate că cel mai bine pentru ea *şi* pentru Grace era să o ascult.
Chiar dacă nu mi se părea o decizie bună.
— OK, am şoptit eu. O să am grijă să ajungă la o familie bună.
Pentru prima oară după mult timp, i s-a îmblânzit fața.
Poate pentru că, pentru prima oară după mult timp, mă decisesem să o ascult.
Două ore mai târziu, stăteam în parcarea centrului de recuperare şi tastam pe telefon adresa blocului, ca să plec acasă.
Annabel mă strânsese mult timp în brațe înainte să plec.
Azi zărisem o frântură din cine ar putea să fie. A durat ceva până a ieşit la iveală, dar era acolo. Mi-a vorbit despre viitor, despre facultate şi despre obținerea unei diplome. Voia să facă design grafic şi să creeze website-uri. I-am spus cât am fost de impresionată de ceea ce făcuse pentru Balsamul de Sân şi i s-a luminat privirea. Îmi amintea de Grace, când se

uita la Adrian cu aceeaşi fericire pură de care mă temusem că sora mea nu mai e capabilă.
I-am spus că era o idee grozavă. Îmi plăcea că priveşte în faţă.
Ştiam că se poate lăsa de droguri. Era puternică. Şi acum avea acces la toate resursele de care avea nevoie. Cred că se eliberase când spusese că trebuie să o lase pe Grace să plece. Presupun că şi pe mine mă eliberase asta, într-un fel. Speranţa nu fusese niciodată strategia mea preferată. Acum nu mă mai întrebam „dar dacă". Nu mai trebuia să-mi fac griji că dependenţa lui Annabel îi va distruge viaţa lui Grace, după ce eu nu voi mai fi. Nu i-o va distruge, pentru că nici Grace nu va mai fi acolo.
Am terminat de scris şi m-am pregătit să apăs „send" pe bara de căutare...
După care m-am oprit.
Ce sens avea să mă întorc la St. Paul? Ce mă aştepta acolo?
Adrian spusese ce a avut de spus, eu spusesem ce am avut de spus. Îmi dăduse un ultimatum, iar eu îi dădusem răspunsul meu. Se terminase. Şi acum fiecare obţinuse ce-şi dorise. Deci ce sens mai avea să mai stau în continuare acolo?
Annabel primea ajutor. Grace îl avea deocamdată pe tata, iar tata o avea pe Sonja ca sprijin. Vor putea avea grijă de Grace până când aveam să o plasez într-o familie. Brent era pe drumul cel bun.
Adrian avea serviciul lui, ceea ce era esenţial pentru el.
Şi pentru prima dată după mult timp, am simţit că există posibilitatea ca familia mea să fie OK. Era mai mult decât sperasem.
Dar ar mai fi bine dacă aş rămâne eu acolo? Dacă erau nevoiţi să îmi urmărească declinul lent, aşa cum făcuseră cu Melanie?

N-ar mai fi. Pentru că acum privirea spre mine era ca privirea spre soare.
Erau precum un castel fragil din cărți de joc, așezat lângă o fereastră deschisă... iar eu eram briza. Trebuia să plec.
N-aș apuca să-mi iau rămas-bun de la Grace...
Nu mă puteam întoarce. Mi-aș fi pierdut curajul.
Asta m-a lovit direct în inimă, am simțit că nu pot să respir.
Copilul meu...
O văzusem pentru ultima oară și nici măcar nu știusem. Îi sărutasem fața, o ținusem în brațe, îi mirosisem căpșorul și nici măcar nu savurasem momentul, nu zăbovisem asupra lui...
Era mai mult a mea decât fusese vreodată a lui Annabel. Întotdeauna va fi a mea, chiar și atunci când nu-și va mai aminti de mine.
Și trebuia să mă mulțumesc cu asta.
Nutream speranța că micile lucruri pe care le primise de la mine îi vor ajunge toată viața.
Trebuia să îi sun pe asistentul social care se ocupa de cazul ei și pe avocată, ca să le spun unde e.
Mi-am șters lacrimile de pe obraji, m-am uitat la telefon și am șters adresa din bara de căutare. Și dintr-odată, drumul pe care îl aveam în față a devenit un uriaș semn de întrebare.
Plecasem cu mulți ani în urmă să-mi trăiesc viața. Să fiu un fluture în bătaia vântului. Plecasem singură în călătoria mea. Fără un cameraman care să îmi pună microfonul, să vină după mine și să-mi editeze filmarea. Fără un asistent de producție care să rezerve camere la hotel și să-mi stabilească programul. Nu aveam decât o valiză și hainele de pe mine. Pe astea le aveam și acum în mașină. Aveam chiar și pașaportul. Pornisem cu scopul de a râde, de a vedea lumea și de a trăi ca și cum aș mai fi avut doar un an de trăit. Iar acum poate chiar atât îmi mai rămăsese.

Nu eram pregătită să renunț la iubirea vieții mele. Şi nu aveam să mai pierd nicio zi uitându-mă la soare. Niciodată nu aveam s-o mai fac. Alegeam să trăiesc – pentru că orice altceva însemna doar aşteptarea morții.
Am pornit motorul şi am ieşit din parcare. Când a trebuit să virez, am luat-o la întâmplare.

CAPITOLUL 30

GHIDUL SUPREM DE SUPRAVIEȚUIRE DUPĂ DESPĂRȚIRE (E VINA TA)

ADRIAN

Nimic nu era schimbat acasă la mine. Bradul era încă acolo, cu instalația aprinsă, leagănul lui Grace era încă acolo, lângă canapea. Până şi păturica Vanessei era acolo unde o lăsase, făcută ghem pe canapea, cu mirosul ei. Dar totul era acum diferit. Ca şi cum într-un club de noapte s-ar fi stins luminile.
Nu mai primisem niciun semn de la Vanessa de două zile. De când îmi închisese telefonul în seara de Revelion.
În clipa în care s-a întâmplat, am ştiut că am făcut-o de oaie.
Am întors maşina, l-am sunat pe Lenny şi l-am rugat să plece în locul meu şi m-am dus direct la Stillwater. Dar Vanessa nu mi-a răspuns la telefoane şi la mesaje şi nu ştiam unde să mă duc. Am căutat pe Google pensiunile din

zonă şi m-am dus la toate să-i caut maşina, dar nu am găsit-o.
Atunci fusese ultima dată când vorbisem cu ea.
O trădasem. O obligasem să aleagă: eu sau *ea.*
Iar ea şi-a dat seama că jucam la cacealma.
Ultimatumul acela fusese un act de disperare, venit din partea unui om trist şi privat de somn, care începea să înnebunească la gândul că o va pierde. Fusese un gest manipulator şi greşit, dar nici într-un milion de ani nu aş fi acționat în consecință. Acum ştiam asta mai bine ca oricând. Nu eram capabil să o părăsesc, indiferent dacă ar fi continuat să-şi păstreze aceeaşi poziție asupra sfârşitului ei.
Toate elementele universului meu se ordonaseră dintr-odată, cu forța. Toate defectele mele se evidențiaseră clar privind retrospectiv – îmi era aşa de teamă că voi fi părăsit iar de o persoană dragă, încât nici măcar nu puteam să mă mai gândesc la ce e bine şi ce e rău.
Trebuia să fi făcut cum spusese ea. Să fac consiliere pentru suferință, să mă alătur unui grup de sprijin, să caut un psiholog, să vorbesc cu cineva. *Orice* altceva decât ce făcusem. Orice altceva decât să mă închid în mine şi să-i dau un ultimatum fiindcă nu puteam să suport *eu* alegerea ei – şi era alegerea pe care *ea* trebuia să o facă. Ea era un martor expert în SLA, care îmi oferise mărturia, şi eu refuzasem să o ascult pentru că nu eram capabil din punct de vedere emoțional să o accept. Eram cât se putea de varză şi nu făcusem nimic pentru asta, în puii mei, niciodată nu încercasem să-mi rezolv problemele, sindromul copilului abandonat, nevoia mea de control.
Eram la fel ca Richard. Numai că *eu* îmi părăsisem familia fără să plec nicăieri.
Nu credeam că situația putea fi mai rea de atât.
Mă înşelasem.
Asta era limita extremă. *Asta.*

Nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm. Aveam senzația că mi s-a dezintegrat familia. Că îi dezamăgisem, iar soția mea mă părăsise şi luase copilul cu ea. Nu ştiam ce să fac cu mine însumi. Îmi era teamă să plec de acasă. Păstram liniştea ca să aud uşa ei deschizându-se, dacă se întoarce, dar nu s-a mai întors.

Renunțasem la timpul pe care îl mai aveam împreună.

Avusese dreptate. Ar fi trebuit să prețuiesc fiecare secundă petrecută cu ea.

Voiam să mă întorc în timp şi să vorbesc cu ea în drum spre Minnesota, din Nebraska. Voiam să o duc la magazinul de dulciuri pe care voia să îl vadă, să iau masa cu ea când a venit la mine la birou şi să o sărut la miezul nopții de Revelion. În loc de asta, eu îmi petrecusem ultimele zile uitându-mă la soare.

Iar acum trăiam de două ori cel mai rău lucru posibil.

Speram să aibă doar nevoie de puțin spațiu. Poate că avea nevoie de timp să se calmeze. Şi pe urmă avea să se întoarcă şi să-mi dea ocazia să îi cer iertare. Mă agățam de speranța asta.

Era aproape ora două. Eram în sufragerie, cu capul sprijinit în mâini, când mi-a sunat telefonul. Am sărit să răspund, dar era doar Becky.

Mi-am trecut mâna peste gură şi am dus telefonul la ureche.

— Hei...

— Adrian, ce ai făcut?

Îi tremura vocea.

Mi-am îndreptat spatele.

— Despre ce vorbeşti?

— Vanessa tocmai a postat un videoclip.

Am închis şi m-am repezit la laptop să intru pe canalul ei.

Filmul se deschidea cu ea într-un restaurant Delta din aeroport. Avea ochii roşii şi umflați. Era intitulat „Rămas-bun pentru totdeauna”.

Mi s-a strâns stomacul.
„Salutare tuturor.” A făcut cu mâna la cameră. Dar ochii nu îi străluceau ca de obicei. Era îmbrăcată cu un hanorac şi părul îi era împletit neglijent. Arăta aşa cum mă simțeam eu. Distrusă.
„Mi-aş fi dorit să revin cu veşti mai bune, dar aşa cum puteți vedea din denumirea clipului, va fi ultimul. Nu am fost onestă cu voi şi vreau să fiu acum, pentru că meritați.”
A făcut o pauză.
„În ultimele luni, am avut nişte simptome care mă tem că anunță începutul SLA.
M-am gândit mult la viața mea şi, pentru că ştiu că s-ar putea să mai am puțin timp de trăit, m-am hotărât cum să mi-l petrec. Şi anume în intimitate.
Mă voi plimba în continuare prin lume. Şi voi face videoclipuri cu ultima parte a timpului meu petrecută aici, dacă despre asta e vorba. Dar nu vor fi făcute publice decât după moartea mea. De ce?”
A ridicat din umeri.
„Pentru că vor valora mai mult după ce nu voi mai fi şi aş vrea să ofer acțiunii mele caritabile o ultimă contribuție după moartea mea. Un ultim deget mijlociu de la mine pentru această boală – cât încă îl mai pot ridica.”
A zâmbit şters spre cameră.
„Voi, dragilor, ați fost vântul de sub aripile mele. Sincer. N-aş fi putut să fac nimic din toate astea fără voi. Am strâns milioane pentru cercetarea din domeniul SLA şi am reuşit să facem oamenii să fie mai conştienți de asta decât aş fi sperat. Mi-ați oferit o moştenire de care pot să fiu mândră şi care, într-o bună zi, va salva vieți. Vă mulțumesc pentru asta. Pentru că mi-ați oferit o platformă şi pentru că ați făcut posibilă o schimbare în bine.”
Apoi a inspirat adânc şi s-a întristat şi mai mult.
„Pătrățele dumnezeieşti – *Adrian*.”

S-a uitat în ochii mei.
„Nu ți-am spus niciodată mulțumesc. Nu ți-am spus multe lucruri. Mi-ai oferit atât de multe în ultima lună. Mi-ai fost prieten şi sprijin. M-ai făcut să mă simt în siguranță, liniştită. Mi-ai oferit şansa să am o familie a mea pentru scurt timp şi, cu toate că ştiu că nu am fost, am avut impresia că sunt soție."
I-a tremurat bărbia şi inima mea s-a frânt.
„Tu eşti iubirea vieții mele – şi nu pentru că viața mea probabil se va termina mai repede decât speram. Vreau să-ți spun că nu te învinovățesc pentru faptul că nu ai putut să faci asta. Sper să găseşti pe cineva care să-ți ofere amintirile memorabile pe care eu nu pot să ți le ofer, pentru că le meriți."
Şi-a strâns buzele ca şi cum ar fi încercat să nu plângă.
„Să nu uiți niciodată ceea ce te-am învățat. Viața e prea scurtă, Adrian. E prea scurtă, în puii mei. Mănâncă tortul, pleacă în vacanță, dansează în ploaie. Şi nu face nimic care să-ți frângă inima. Regret doar că în cazul de față, eu am fost cea care ți-a frânt-o."
S-a mai uitat un moment la mine prin ecran.
Pe urmă videoclipul s-a încheiat.
Nu a trecut nici măcar o secundă, când s-a auzit o izbitură în peretele comun al apartamentelor noastre. Am sărit şi am alergat la uşă gâfâind, gândindu-mă că poate s-a întors să-şi ia hainele sau să ia lucrurile lui Grace. Că poate nu era prea târziu.
Dar când am deschis uşa, am văzut o canapea ieşind din apartamentul Vanessei, pe hol, purtată de doi bărbați îmbrăcați în cămaşa albastră a transportatorilor.
Dinăuntru s-a auzit vocea lui Gerald.
— Ai grijă cu alea, sunt piese de colecție! Şi sunt cu ochii pe tine, aşa că nu te gândi să strecori ceva în buzunar!
M-a văzut intrând şi s-a oprit din trasarea sarcinilor.

— A, avocatul!
Mi-a zâmbit.
M-am uitat prin mica garsonieră cu inima bubuindu-mi în piept. O echipă de muncitori aşeza lucrurile în cutii. Cineva cu nişte mănuşi albe dădea jos tabloul lui Banksy cu Vanessa şi îl împacheta în hârtie. Salteaua era rezemată de perete şi un bărbat îi demonta patul. Cineva era în bucătărie şi aduna biberoanele lui Grace. O femeie era urcată pe scară şi dezlipea steluțele luminoase de pe tavan.
— Ce faci? am întrebat eu, uitându-mă la Gerald, cu toate că era evident.
El s-a legănat pe călcâie, cu mâinile în buzunare, în stilul lui imperturbabil.
— Mut posesiunile fiicei mele, la solicitarea ei.
A ridicat mâna.
— Nu-ți face griji. În două ore ai apartamentul înapoi. Măturat tot, cum prevede contractul.
M-am uitat în jur, la activitățile acelea, uluit. Nu puteam să respir. Aveam senzația că şterg amintirea ei. Într-o oră, locul acesta avea să arate de parcă nu fusese niciodată aici.
— Unde e? l-am întrebat eu, uitându-mă la el cum stătea în mijlocul haosului.
I s-a şters zâmbetul şi, pentru o clipă, a părut aproape compătimitor.
— Băiete, ştii că nu îți pot spune asta.
M-am uitat la el disperat.
— *Ba poți*. Trebuie să-mi spui unde o găsesc. Te rog, l-am implorat eu.
Şi-a coborât sprâncenele stufoase.
— Poate ar trebui să stăm puțin de vorbă. Aş zice că apartamentul tău e mai potrivit pentru asta? Mergem?
M-am mai uitat un moment, clipind uluit, la scena imposibilă din garsonieră. Viața ei dispărea sub ochii mei.
— Da.

După ce am ajuns în apartamentul meu, în timp ce se îndrepta spre sufragerie, a arătat cu capul spre bar.
— Dă-mi şi mie ceva tare, bine? A fost o zi grea.
I-am turnat nişte bourbon cu mâinile tremurându-mi, i l-am dat şi m-am aşezat.
Plutea o ceaţă de şoc aşa de groasă peste toate astea, încât mi se părea ireal. M-am uitat la el cum stătea acolo, ca şi cum ar fi fost extensia unui vis straniu.
A băgat nasul în pahar şi a adulmecat. Pe urmă, a dat din cap aprobator şi a luat o înghiţitură.
— Ahh, ce bun e. Foarte, foarte bun. Ai gusturi.
A ridicat paharul spre mine.
— Şi la bourbon, *şi* la femei.
— Trebuie să îmi spui cum să fac să o găsesc. Acum. Trebuie să plec acum, am spus eu, prea disperat ca să am tact.
A râs.
— Ştii, îmi aminteşti un pic de mine când eram de vârsta ta. Iar Vanessa e copia fidelă a mamei ei. Aceeaşi energie. Luminoasă.
A întins paharul spre mine.
— Tu ştii despre ce vorbesc. Au lumina aia interioară. Şi căpoase! Doamne, ce căpoase sunt.
A râs sec, în paharul lui.
— Soţia mea, Samantha, a avut simptome timp de un an înainte să facă accidentul de maşină. Au spus că a pierdut controlul volanului. Adevărul e că nu ar fi trebuit să conducă, dar nimeni nu putea să-i spună Samanthei ce să facă.
A zâmbit ca pentru el, cu privirea îndepărtată, ca şi cum ar fi rememorat totul. Pe urmă, colţurile gurii i s-au lăsat în jos şi s-a uitat la mine pe sub sprâncenele stufoase.
— Ştii, nici ea nu voia să participe la teste. Nu puteam să înţeleg. Am fost furios – *ani la rând.* Cum a putut să ne lase

aşa? De ce nu a încercat? Mi-a luat mult timp să îmi dau seama că doar pentru faptul că nu recunoşti lupta pe care o aleg nu înseamnă că nu luptă.
S-a aplecat în față.
— Asta nici nu e partea cea mai grea, fiule. Faptul că iubeşti nu e partea cea mai grea. Nici că taci din gură şi o sprijini chiar dacă nu crezi în ceea ce face. Partea grea urmează să vină şi o să dureze toată viața, după ce lumina în care ai trăit se diminuează şi se stinge. Chiar dacă asta până la urmă se dovedeşte a nu fi nimic, o să stai şi o să aştepți să cadă drobul de sare, pierzându-ți mințile. Te macină pe interior. Dacă nu poți să suporți acum, crede-mă, nu eşti făcut pentru ce va urma.
A făcut o pauză.
— Dar cred că ştiai asta.
S-a uitat în ochii mei.
— Ai ştiut ce faci când i-ai dat ultimatumul acela. Ai ştiut că nu eşti făcut pentru asta. Nu o urmări. Ai toată viața înainte. Ia darul ăsta pe care ți-l face ea, du-te înapoi la lucru, iubeşte o altă femeie. *Mergi mai departe.* Las-o să plece.
L-am studiat. Nu putea avea mai mult de cincizeci şi cinci de ani. Dar părea cu zece ani mai în vârstă. Riduri adânci. Uzura deceniilor de suferință.
A luat ultima gură de băutură şi s-a ridicat.
— Am custodia lui Grace. Annabel renunță la drepturile părinteşti. Poți să treci oricând pe la ea s-o saluți.
S-a oprit în uşă şi s-a uitat la mine câteva momente.
— Ai avut întotdeauna binecuvântarea mea, polițai de hol ferchezuit. Mi-a plăcut să am un avocat în familie.
Şi a plecat.

CAPITOLUL 31

AI INIMA FRÂNTĂ? FĂ TESTUL ĂSTA CA SĂ VEZI!

Două luni mai târziu

VANESSA

— Cred că ar trebui să ne grăbim dacă vrem să prindem lumina, a spus Laird.

Stăteam pe plajă într-un tiki bar gol. Mă rezemasem de balustrada de bambus dinspre apă. Soarele apunea şi o briză sărată de ocean îmi arunca părul peste umeri.

Brent era în apă, cu pantalonii suflecați, şi se uita la valuri. Eram pe insula lui Drake. Brent stătuse în țară aproape tot timpul cât fusesem eu plecată. Una dintre condițiile pe care i le pusese Drake pentru a finanța proiectul cu Balsamul de Sân era ca producția să se facă în zona continentală din apropiere, ca să creeze locuri de muncă pentru băştinaşi. Brent şi Joel veniseră să supravegheze pregătirea şi să facă controlul de calitate.

Mâine se căsătorea Drake cu Laird, aşa că Brent luase o barcă şi venise ca să mă însoțească. Era al naibii de deprimant. Nu doar pentru că era partenerul meu, era gay şi avea o relație, ci şi pentru că îmi era ca un frate. Reuşisem să câştig emojiul ăla cu plânsul pentru bifarea tuturor celor trei situații penibile la o nuntă.

Brent şi cu mine avuseserăm o discuție pe față la câteva zile după plecarea mea. El ştiuse tot timpul că s-ar putea să fiu bolnavă şi îmi respectase dorința de a nu spune nimănui,

aşa că nu deschisese niciodată subiectul. Dar îl rănea faptul că nu îi fac confidențe.
Deveniserăm mult mai apropiați în ultimele luni. Încetasem să mai fiu sora cea mare şi începusem să-i fiu prietenă – şi îmi plăcea mai mult aşa. Aveam nevoie de un prieten. Iar el simțea nevoia să-mi arate că poate avea grijă de el.
Şi putea.
În fața docului ardea un foc la care se frigea un purcel la proțap. Vedeam lumina torțelor tiki printre palmieri şi auzeam de la distanță muzica. Era un grup interesant acolo. Aici era la fel de posibil să te trezeşti vecin de masă cu un şerpaş sau cu Brad Pitt.
— Ar trebui să te duci înapoi, i-am spus eu lui Laird. Ratezi propria petrecere.
A zâmbit în timp ce îmi prindea microfonul.
— Ei, prefer să fiu aici. E petrecerea lui Drake, nu a mea. Eu detest înghesuiala.
Am zâmbit.
— Ei, atunci mă bucur să am companie – şi ajutor. O să fie frumos să am un video din seria asta, care nu e făcut pe model selfie.
Îmi petrecusem ultimele două luni încercând să nu ies în evidență, ca să nu fiu recunoscută. Câteva săptămâni, făcusem drumeții în UK. Stătusem o săptămână în Amsterdam, prin diverse hosteluri. Pe urmă, parcă îmi pierdusem direcția. Ca o jucărie cu cheiță care n-a mai fost întoarsă, m-am oprit, pur şi simplu. Nu am putut să merg mai departe.
Nu îmi doream să văd nimic. Nu voiam să mă duc nicăieri. Îmi plăcuse întotdeauna Irlanda, aşa că mă dusesem acolo cu gândul că mă va înveseli.
Nu m-a înveselit.
Am închiriat o cabană în apropiere de Dublin şi am stat acolo, pur şi simplu. Trei săptămâni bune am citit romane

de dragoste. Nu m-am dus să vizitez sătucul fermecător din apropiere, nu mi-am făcut prieteni. Singurul lucru care m-a scos din căsuța aia fusese nunta, şi probabil aş fi înțepenit aici, pe insula asta până la moarte, doar pentru că nu mai puteam să plec.

Pe Drake nu îl interesa dacă rămân. Nu cred că avea idee câți oameni stau pe insulă. Era ca un soi de entitate vie, care ducea şi aducea locuitori odată cu valul. Ieri îl întrebasem cine era tipul cu codițe, care locuia în hamacul de lângă grădină, şi efectiv nu ştiuse să-mi răspundă. A zis, şi citez: „Poate e tipul cu lama?"

Dacă putea să existe un tip oarecare cu o lamă care doarme în hamac, putea să existe şi o vloggeriță plină de excentricități, care bea tot vinul şi locuieşte în coliba de lângă bananieri.

Mâna mea nu era mai bine.

Aveam zile bune şi zile proaste. În zilele bune îmi simțeam degetele. Puteam să le strâng un pic. În zilele proaste aproape că nu mă puteam folosi deloc de ea.

Nu era ceva neobişnuit ca avansarea SLA-ului să se oprească sau chiar să regreseze un pic. Dar în final avansa. *Întotdeauna* avansa. Iar acum începuse să urce pe braț. Îmi pierdusem forța bicepsului. Schimbarea era acum vizibilă, comparativ cu celălalt braț. Era mai subțire.

Atrofiat.

Era înspăimântător să mă uit în oglindă şi să văd diferența. Atât de înspăimântător, încât scosesem oglinda înaltă din colibă. Şi mai rău era să văd că toată lumea observă. Să mă întorc şi să-l surprind pe Brent uitându-se în altă parte, ca şi cum nu m-ar fi privit.

Asta mă făcea să fiu şi mai convinsă că făcusem bine că am plecat când am plecat. Annabel şi tata nu ar fi suportat asta.

Era oficial. Exista în Nebraska un chihuahua mititel, ştirb şi bătrân, care avea să trăiască probabil mai mult decât mine.
Acupuncturistul lui Drake a încercat să mă ajute. Tratamentul avea un oarecare efect. Zilele bune veneau chiar după vizita lui. Dar pentru apatia mea, pentru lipsa de avânt, de entuziasm şi de poftă de viaţă – nu exista niciun leac.
Pierdusem ceva când îl pierdusem pe Adrian.
Mi-a trebuit mult timp să mă împac cu ideea. Dar mă împăcasem. Pierdusem abilitatea de a decide să nu fiu tristă. Era oficial pierdută.
Sunt oameni pe care poţi să-i cunoşti de o viaţă şi nu-ţi intră niciodată la inimă. Şi sunt oameni care se găsesc deja în inima ta, înainte chiar să dai ochii cu ei. Îmi dădusem seama că Adrian fusese dintotdeauna o parte din mine. Nu avea importanţă că îl cunoscusem doar un minut din viaţa mea, sau o secundă din a lui. Pentru mine era etern, imortalizat în sufletul meu, înainte, după şi pentru totdeauna. Iar să îl uit era la fel de posibil cum era să îmi modific ADN-ul.
Îmi era dor de el. Uneori mă trezeam în toiul nopţii şi îmi trebuia un minut să îmi dau seama că sunt singură. Că Adrian nu e lângă mine sau de cealaltă parte a peretelui. Uneori vedeam pe cineva din spate şi eram convinsă că e el. Dar fireşte că nu era.
Niciodată nu avea să fie.
Îmi închipuiam că se dedicase cu totul muncii lui. Poate că începuse să se antreneze pentru un nou maraton.
Poate că începuse să iasă iar la întâlniri...
Speram ca toţi să se întoarcă la viaţa lor. Nu aveam cum să ştiu.
Cu tata şi cu Annabel nu mai vorbisem deloc. Îmi schimbasem numărul de telefon şi îmi ştersesem contul de

mail. Era mai bine aşa, cel puţin deocamdată. Eram o cârjă pentru ei – şi poate şi ei erau o cârjă pentru mine.
Trebuia să recunosc că exista un soi de codependenţă între mine şi familia mea, şi că toţi trebuia să învăţăm să trăim altfel. Ei trebuiau să ia propriile decizii, iar eu trebuia să accept ideea că greşesc. Niciodată nu ar fi fost independenţi dacă ar fi fost nevoie doar de un simplu telefon ca să mă duc să-i salvez. Era mai bine să înveţe să reziste fără mine, să se pregătească de pe acum, înainte să fie obligaţi să o facă.
Dacă tata sau Annabel ar fi vrut să ia legătura cu mine din alt motiv decât cel financiar, Brent ştia cum să mă găsească. O pusesem pe avocata care se ocupa de adopţii în legătură cu Sonja. Ştiam că ea şi tata vor găsi familia perfectă pentru Grace. Nu aveau nevoie de mine să îi supraveghez. Tata era un tip inteligent – şi mult prea paranoic ca să o lase să se ducă la cineva care nu trecea testul.
Iar Adrian... avea să meargă mai departe. Să îi fie bine într-o altă relaţie, o relaţie mai uşor de gestionat şi mai predictibilă. Speram să aibă parte de asta. Chiar speram. Îl iubeam îndeajuns, încât să-mi doresc să fie fericit.
Şi eram în acelaşi timp suficient de meschină, încât să sper că sexul cu femeia aceea n-o să fie la fel de bun ca al nostru – dar divaghez.
Brent a venit dinspre mal, cu ochii în telefon.
— Hei, ştiai că pe Twitter e un trending #undeeVanessaPrice?
Am pufnit.
— Nu mă surprinde. Mi-am făcut o ieşire dramatică. Şi bună. Asta înseamnă că videoclipurile vor avea şi mai multe vizualizări când vor fi postate.
S-a uitat la mine cu tristeţe.
— Ştii, dacă vrei, aş putea să vin cu tine undeva după nuntă. Am putea pleca într-o aventură. Poate într-un loc

exotic, unde nu sunt maimuțe agresive rău, care să-ți fure mâncarea şi să se cace peste tot.
Am râs sec.
— Vorbesc serios, Vanessa. Starea asta a ta e scârboasă. Trebuie să vrei să faci ceva.
Am clătinat din cap.
— Nup. Mă pregătesc să fiu sihastra care trăieşte pe insula lui Drake. Americanca nebună şi fără sutien, care bea toată ziua şi fură toți iezii.
Laird s-a strâmbat.
— Cred că avem deja una de-astea.
A luat camera.
— Gata?
Am încuviințat din cap.
— Gata.
Mai întâi mi-am construit zâmbetul fals. Pe urmă m-am întors cu fața la cameră.
— Hei, copii! În cele din urmă, am reuşit! Sunt la nuntă. *Nu* o să vă vină să credeți cum e lista de invitați! The Weeknd a venit azi-dimineață pe ski-jet, şi acolo e Anthony Hopkins.
M-am aplecat spre cameră.
— O să văd dacă reuşesc să-l conving mai târziu să spună replica cu fasolea fava din *Tăcerea Mieilor*. Au fost minunate aceste două...
— Vanessa! Doamne, Dumnezeule! Chrissy Teigen te-a menționat pe Twitter!
M-am oprit din monolog să mă uit la Brent.
— Pe bune? De ce?
Faptul că mă menționa o celebritate nu era tocmai ceva neobişnuit, dar pe ea nu o cunoşteam.
Brent se uita în telefon şi nu a răspuns.
— Deci? Ce a zis?
— O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!
A sărit de pe scaun şi mi-a pus telefonul în mână.

— UITE!

Am citit tweetul.

Poate cineva să îl scutească de suferință pe omul acesta şi să-i spună unde e Vanessa Price?

Se folosise de hashtagul #undeeVanessaPrice şi postase un articol intitulat „Acest bărbat îşi caută pe tot globul iubirea pierdută şi n-o să-ți vină să crezi de ce!”

Sufletul. Mi-a. Ieşit. Din. *Corp*.

Am dat click pe articol şi mi-am ținut respirația, rugându-mă la Dumnezeu să nu fie individul din Monett, Missouri.

Nu era.

Adrian Copeland face înconjurul lumii pentru a o găsi pe femeia care a fugit – şi sunt şanse mari să ştiți cine e.

Săptămâni la rând, celebra youtuberiță Vanessa Price şi-a stârnit urmăritorii cu poveşti despre un bărbat frumos şi misterios cu care avea o relație. Acum ştim că bărbatul e un avocat de prestigiu din St. Paul, care nu se va opri până când nu o va găsi.

Price este cunoscută pentru demersul ei de a găsi un tratament pentru scleroza laterală amiotrofică, cunoscută şi ca SLA, boală care a inspirat provocarea Ice Bucket *din 2014. Price şi-a pierdut sora din această cauză, iar într-un videoclip recent de rămas-bun, a dezvăluit că e posibil să aibă primele simptome ale bolii. Ea a anunțat că îşi închide popularul ei canal, Social Butterfly, şi în câteva cuvinte sfâşietoare de rămas-bun a sugerat că potențialul ei diagnostic e prea mult de suportat pentru iubitul ei, Adrian, şi că îl părăseşte.*

Potrivit lui Copeland, au avut nişte neînțelegeri referitoare la alegerea ei de a nu se trata, şi cei doi s-au despărțit.

„Am făcut o greşeală îngrozitoare şi am pierdut-o pe iubirea vieții mele”, a spus Copeland într-un videoclip viral, pe care l-a făcut în urmă cu trei săptămâni, în care îi ruga pe urmăritori să îi dea informații despre locul unde s-ar putea afla ea.

Copeland, care acum se pregăteşte să o adopte pe nepoata lui Price, a spus că s-a confruntat toată viaţa cu frica de a zbura cu avionul şi că a fost nevoit să meargă la şedinţe intensive de terapie, timp de o lună, pentru a-şi învinge fobia şi pentru a-şi gestiona sentimentele legate de potenţialul diagnostic al lui Price. De atunci, a urmărit pe tot globul diverse piste, cu copilul după el, încercând s-o localizeze pe Price, care a dispărut. Nu putem afirma că ea ştie că e căutată, dar Copeland a spus clar un lucru:
„Nu voi înceta niciodată s-o caut. Iar când o voi găsi, o să-mi petrec tot restul vieţii demonstrându-i cât de mult o iubesc."
— O, Doamne..., am şoptit.
— Cum *puii mei* n-ai ştiut de asta până acum? a întrebat Brent, dintr-o parte.
M-am uitat la el cu ochii mari.
— Fac pauze cu reţelele de socializare, iar când nu fac, primesc vreo două milioane de notificări pe zi! E ca şi cum aş fi asaltată constant de un stol de pescăruşi pe şase reţele de socializare diferite! Le ignor! De ce nu te-a sunat pe tine dacă mă căuta? Tu ştiai unde sunt!
— L-am blocat, din spirit de solidaritate! De la Revelion, pentru mine, e mort!
— Tata nu te-a sunat?
— Ba da, dar nu i-am răspuns. Cine răspunde când sună tata?!
Grace. Adrian o adopta pe *Grace*.
Am scos un hohot între râs şi plâns şi am început să mă pipăi după nişte buzunare inexistente, căutând disperată un telefon pe care nici măcar nu îl mai încărcasem în ultima săptămână.
— Telefonul meu. Am nevoie de telefonul meu!
Brent a făcut un gest teatral spre mâna mea.
— Ai telefonul meu în mână! Foloseşte-l!
Am bâjbâit cu degetele pe tasta de apel.

— Numărul. Nu îi ştiu numărul!
I-am scris numele în contacte şi nu a apărut.
— Cum de nu ai numărul lui?! E unul dintre investitorii tăi!
— E trecut Pătrățele dumnezeieşti! Nu! Stai! E trecut Polițai de Hol Ferchezuit. Scrie Polițai de Hol Ferchezuit!
Am găsit contactul şi am apelat, plimbându-mă pe lângă balustrada de bambus.
Nu se făcea legătura.
Am scos un țipăt gutural, m-am răsucit şi am fugit la Drake, să îl rog să-mi dea telefonul lui prin satelit.
Aveam să ratez nunta. Aveam să mă urc pe ski-jetul lui The Weeknd şi să mă duc cu el la cel mai apropiat aeroport. N-aveam să mă opresc până când Adrian n-avea să fie în fața mea.
— Vanessa!
S-a auzit o voce slabă de undeva, din depărtare.
M-am oprit brusc, alunecând pe nisip, gâfâind.
— Ați auzit? am întrebat eu, întorcând capul spre Laird şi spre Brent, care veniseră după mine. Laird încă filma.
— Venessaaa!
M-am întors.
— OK, asta a fost sigur mai aproape. Cine mă strigă?
Cred că l-am văzut cu toții în acelaşi timp, pentru că Laird nu a mai mişcat camera şi a orientat-o spre un bărbat care venea în fugă dinspre locul în care se făcea purcelul la proțap. Părea a fi un invitat. Era îmbrăcat într-un costum alb de in şi arunca nisip în spate în fuga lui.
— Vanessa!
Am mijit ochii.
Apoi am dus mâna la gură.
Era el.
Adrian.

Mi-a trebuit doar un moment în care să înregistrez ce se petrece, după care am luat-o la fugă spre el pe plajă şi ne-am izbit unul de altul.
M-am simțit instantaneu completă.
M-a strâns lângă el aşa cum îl văzusem pe Drake strângându-şi paraşuta după un Base Jumping. O mână peste alta, înfăşurată toată la burtă, ca să o poți lua în brațe. Coapsele mele au fost săltate în jurul mijlocului său, rochia mi s-a ridicat, mâinile lui erau sub fundul meu, pe buze am simțit o gură caldă şi o clipă m-am întrebat dacă nu cumva am murit, până la urmă, şi acum sunt în rai.
Am întrerupt sărutul.
— Stai. Stai, stai, stai, ce faci aici? l-am întrebat dintr-o suflare. Cum? Cum m-ai găsit?
S-a retras un pic, cât să se uite la mine. Plângea. Arăta ca un om care a plâns zilnic în ultimele luni. Ca şi cum ar fi început să se priceapă la asta şi acum îi era mai uşor să plângă decât să se oprească.
— Ştiam că vei fi aici. Nu aveai cum să ratezi nunta lui Drake. Ştiam că am o singură şansă să ştiu sigur unde eşti. Vanessa, iartă-mă. Am greşit. Am greşit când ți-am spus ce ți-am spus. Nu aveam niciun drept.
Am clătinat din cap.
— Ai spus sincer care sunt nevoile tale.
— La naiba cu nevoile mele! Trebuia să îți creez stabilitate. Era *datoria* mea să îți creez stabilitate. Am făcut mari eforturi să mă ocup de ceea ce zăcea în mine şi mă împiedica să fiu puternic pentru tine. Era gunoiul meu de sub preş, trebuia să mă ocup de el. Îmi pare rău.
Am înghițit în sec.
S-a uitat adânc în ochii mei.
— Te iubesc! Nu ți-am spus-o niciodată şi ar fi trebuit să ți-o spun în fiecare zi, în puii mei. Te iubesc!
Mi-a tremurat bărbia.

— Te-ai urcat în avion...
A clătinat din cap.
— Am urcat în zeci de avioane. Am renunțat la slujbă. M-am trezit în fiecare zi fără să ştiu unde mă duc şi ce fac. Nici măcar nu ştiam dacă vei vrea să vorbeşti cu mine atunci când urma să te găsesc.
— Ai adoptat-o pe Grace? am întrebat eu cu vocea gâtuită.
— M-am dus s-o iau de la Gerald chiar în ziua în care l-ai pus să-ți golească apartamentul.
— Te-ai... te-ai dus? am îngăimat.
A schițat un zâmbet în colțul buzelor.
— Mi-a ținut o prelegere lungă despre cum ar trebui să te las să pleci. Pe urmă, şi-a făcut o ieşire dramatică, iar eu nu l-am lăsat nici să iasă pe hol, m-am dus după el şi i-am spus că n-o să renunț niciodată la tine şi că îmi vreau fiica înapoi. El mi-a spus că vrea să vadă dacă voi lupta să-mi țin familia unită. Probabil am trecut testul.
Am râs printre lacrimi.
A zâmbit.
— A fost negocierea secolului. M-a pus să-i promit că îl las să o vadă şi că o să-i dau doar jucării de gen neutru. Pe urmă s-a apucat să vitupereze la adresa patriarhatului şi a mesajelor subliminale din filmele pentru copii. Am mers o dată pe săptămână cu Grace şi tatăl tău la Perkins, de când ai plecat.
Nu credeam că era posibil să-l iubesc şi mai mult pe Adrian, să fiu şi mai mândră de el. Dar eram.
A făcut un semn cu capul peste umăr.
— E chiar acolo. E cu Drake – care nici acum nu poartă tricou, apropo.
Am râs şi mi s-au scurs lacrimile pe obraji.
M-a privit cu ochii lui verzi şi mi-a şters obrazul cu degetul mare.

— Te rog, a şoptit el. Spune-mi că nu e prea târziu. Spune-mi că îmi mai dai o şansă. Nu vreau să mai pierd niciun minut. Oricum am pierdut destul.
Am dat din cap.
— Da, am şoptit.
— Da?
Am râs printre lacrimi.
— Da.
Zâmbetul lui a fost uriaş. Radios. M-a sărutat iar şi eu m-am topit în sărutul acela.
Nu era nimic nostalgic la el, nici în mirosul lui familiar şi nici în forma trupului său, fiindcă nostalgia ar fi sugerat că el e o amintire. Nu era. Inima mea nu îl părăsise niciodată, nu uitase niciodată vreun lucru legat de el. Pur şi simplu reluam lucrurile de unde le lăsaserăm, ca pe o discuție care nu se întrerupsese vreodată. Era actul inspirării, după lunga expirare din ultimele două luni.
S-a retras ca să se uite la mine.
— Hai să facem din asta cea mai frumoasă perioadă din viața noastră. Ca şi cum fiecare zi ar fi ultima ta zi.
Mi-am tras nasul.
— Şi ce-o să se întâmple când una dintre ele chiar *va fi* ultima mea zi? l-am întrebat, uitându-mă la el.
— Eşti sufletul meu pereche. Te voi găsi în viața viitoare. Aşa cum te-am găsit şi în asta.

EPILOG

ACESTE CELEBRITĂȚI AU DISPĂRUT DIN LUMINA REFLECTOARELOR, VEZI UNDE SE AFLĂ ACUM!

Zece luni mai târziu

ADRIAN

— Hai, ia-mă de gât!
Vanessa a strâns din buze. Detesta chestia asta.
— Pot să fac asta şi singură.
— Nu, nu poți.
Am luat-o în brațe.
— Nu eşti suficient de puternică. O să cazi şi o să te loveşti. În plus, pe Drake l-ai lăsat să o facă pe muntele ăla din Venezuela.
I-am zâmbit şi am dus-o în sufrageria apartamentului meu – *al nostru* – şi am aşezat-o pe canapea.
Am învelit-o cu pătura şi am sărutat-o pe frunte.
— Gata. A fost aşa de rău?
Şi-a încrucişat brațele la piept, sfidătoare. Începuse şi Grace să facă asta. Eram depăşit numeric, doi la unu.
Grace era la picioarele mele, deschizând şi strângând pumnişorii.
— Tata.
Am luat-o în brațe pe fiica noastră.
— Vezi ce încăpățânată e mami a ta? am spus eu şi am gâdilat-o pe burtică, iar ea a râs, legănându-şi cârlionții blonzi.

— Nu sunt încăpățânată, a bombănit Vanessa, încercând să-şi ascundă zâmbetul.
— Nu mă face să mă pornesc, am spus eu, zâmbind. Ai fi putut face asta cu luni în urmă şi nu ai mai fi avut acum nervul afectat.
Problema nu fusese SLA.
La şase luni după ce mă dusesem să o caut pe insula lui Drake, Vanessa încă avea probleme cu furnicăturile din degete şi cu slăbiciunea lor – dar nu avansase mai sus de braţ. Până la urmă, a acceptat să meargă la medic şi s-a descoperit că avea un chist benign care-i presa pe nerv. Azi-dimineaţă tocmai şi-l extirpase. Era o procedură ambulatorie şi încă era ameţită de la anestezie.
De când nu îşi mai folosise mâna, îşi pierduse tonusul muscular din braţ, dar cu puţină fizioterapie avea să şi-l recapete.
Recăpătase o mulţime de lucruri de când primise acest diagnostic.
Acum avea treizeci de ani. Trăise oficial mai mult decât bunica, mătuşa, mama şi sora ei mai mare.
Asta nu însemna că scăpaserăm. Niciodată nu ne puteam considera scăpaţi. SLA-ul putea să lovească oricând. Întotdeauna avea să fie o potenţială purtătoare a genei. Dar cu fiecare zi care trecea fără apariţia simptomelor, ne simţeam mai plini de speranţă. Şi tratam fiecare zi care trecea ca pe un dar.
A doua zi era Ajunul Crăciunului. Veniserăm acasă pentru sărbători – printre altele. Mai exact, operaţia ei, ziua ei de naştere şi marele eveniment – nunta noastră.
Apartamentul era decorat de sărbătoare. Bradul era împodobit. Pe pereţi erau agăţate tablourile Vanessei, plus alte câteva pe care le luaserăm în călătoriile noastre. Pe tavanul dormitorului nostru erau lipite steluţe luminoase şi în sertarul cu nimicuri era haos. Biroul meu fusese

transformat în camera copilului – nu că am fi fost prea des acolo ca să o folosim. La un an, Grace vizitase mai multe țări decât vizitează marea majoritate a oamenilor într-o viață.
Mi-am luat laptopul şi m-am aşezat pe canapea, lângă soția mea.
S-a uitat în sus la mine, în timp ce ataşam un dosar la un mail pentru Malcolm.
— Sigur vrei să faci asta? m-a întrebat ea. Sunt o grămadă de lucruri personale acolo.
M-am aplecat şi am sărutat-o.
— Sigur.
Toată viața noastră era în dosarul acela. Videoclipuri din ultimele zece luni. Săptămâna emoționantă în care reluaserăm legătura pe insula lui Drake. Călătoria noastră în India, croaziera pe Marea Baltică, eu, sărutând-o în fața Turnului Eiffel. Grace, spunând pentru prima oară „mama”, Grace, spunând pentru prima oară „tata”. O criză emoțională a Vanessei într-o stațiune din Hawaii, când nu a mai putut să vâslească cu mâna pe placa SUP. O liniştisem şi o ajutasem să îşi păstreze calmul. Drumeții în natură prin Columbia, dansuri lente pe o promenadă din Rio de Janeiro, primii paşi făcuți de Grace. Din nou în Statele Unite, în vizită la mama, bunica şi Richard. Ziua Recunoştinței cu Gerald, Annabel şi Brent. Pe urmă, surpriza mea cu cererea în căsătorie pe holul blocului, când aniversam un an de când ne cunoscuserăm. Fotografiile noastre de la logodnă, cu picioarele noastre şi o tăblie între noi, pe care scria cu cretă: A SPUS DA (PENTRU TAPAS).
Ultimul videoclip din serie îl făcuserăm săptămâna trecută. Era nunta noastră, în ziua în care Vanessa împlinea treizeci de ani, o petrecere intimă la Sunken Garden, în parcul Como, St. Paul.

Drake oficiase – ba chiar îşi pusese şi o cămaşă pentru ocazia asta. Vărul meu, Josh, fusese cavalerul meu de onoare şi Gerald o condusese la altar.
Tatăl Vanessei era bine. Se ținea de terapie, se ținea de serviciu şi menținea curățenia în casă. Vanessa era foarte mândră de el.
Brent şi Joel se logodiseră. Balsamul de Sân avusese un succes uriaş – aşa cum ştiuserăm că va avea. Ne ajutase să ne finanțăm mai toate călătoriile.
Annabel...
Părăsise mai devreme centrul de reabilitare şi suferise o recidivă. Apoi, avusese două luni grele. Până la urmă, când s-a întors la tratament, era pregătită să renunțe. Nu mai consumase nimic din mai şi o ducea foarte bine, făcea design grafic pentru Brent şi cursuri online. Din când în când, intra pe Skype cu Grace şi de când reveniserăm în oraş, petrecuse mult timp cu ea.
Noi stabiliserăm că îi vom spune lui Grace cine sunt părinții ei adevărați când va fi suficient de mare să înțeleagă asta, dar Annabel ne spusese clar că ea nu vrea să fie decât mătuşă. Aşa că, deşi fiica noastră urma să afle adevărul, Vanessa avea să fie întotdeauna mama ei.
Annabel a fost domnişoara de onoare a Vanessei la nunta noastră.
Tot acest an fusese luna noastră de miere, chiar dacă nu am fost căsătoriți oficial până acum câteva zile. Iar acum aveam să împărtăşim lucrurile astea cu toată lumea.
Nu mai publicasem nimic despre soția mea şi boala ei de la - videoclipul cu revederea noastră. Laird surprinsese totul pe cameră. Postaserăm videoclipul ca răspuns la hashtagul #undeeVanessaPrice, care circula pe Twitter. După care ne-am dat iar la fund.
Au fost zvonuri, am mai fost văzuți, dar nimic care să strice publicarea acestei serii care avea să stârnească probabil un

vuiet asurzitor, care să vorbească despre lupta împotriva SLA. Urma să donăm toate încasările pentru cercetare. Dacă asta ne-ar fi adus mai aproape de găsirea unui tratament, atunci eram foarte încântat să ofer lumii întregi momentele mele cele mai intime.

Renunțasem la multe lucruri pentru Vanessa şi nu regretam niciunul.

Încă mai practicam avocatura, dar îmi concentram eforturile exclusiv pe drepturile persoanelor cu dizabilități. Devenisem foarte pasionat de asta în ultimul an.

Acum vedeam lumea cu alți ochi. Observam cât de greu este să găseşti taxiuri sau hoteluri accesibile pentru cărucioare. Cât de rar găseai în anumite locuri lucruri pe care eu întotdeauna le considerasem fireşti, cum ar fi trotuarele. Cum foarte multe restaurante şi magazine de suveniruri nu au rampe. În ultima noastră călătorie la New York, văzusem încălcări flagrante ale Legii Americanilor cu Dizabilități la metrou, unde ascensorul lipsea în majoritatea stațiilor.

Dacă Vanessa avea să se îmbolnăvească, voiam ca lumea ei să rămână cât mai mare cu putință. Nu voiam să existe un loc în care ea, sau alții ca ea, să nu se poată duce, şi aveam de gând să lupt toată viața ca lucrul acesta să devină o realitate. Era o activitate care îmi aducea recompense şi satisfacții – şi, în sfârşit, îmi găsisem echilibrul.

Îmi continuam şedințele de terapie şi făceam parte dintr-un grup de sprijin online pentru apropiații celor care suferă de boli terminale. Aveam grijă de sănătatea mea mintală cu aceeaşi dedicare cu care aveam grijă de familia mea – pentru că nu puteam să fac una fără cealaltă.

Vanessa s-a ghemuit lângă mine şi eu mi-am trecut brațul peste umerii ei. Grace s-a lipit de mine în cealaltă parte, cu ursulețul ei preferat în brațe.

Le spuneam în fiecare zi că le iubesc. Niciodată nu luam ca de la sine înțeleasă ziua de mâine. Şiii citeam fără excepție horoscopul pe care Becky mi-l trimitea în fiecare zi.
— Eşti gata? am întrebat eu cu degetul deasupra butonului de trimitere a dosarului. Nu mai puteam da înapoi după asta.
Vanessa a zâmbit larg.
— Cred că SLA-ul n-o să ştie ce l-a lovit.
Mi s-au arcuit buzele într-un zâmbet.
— Bun.
{Send}.

NOTA AUTORULUI

Cu toate că Vanessa este un personaj fictiv, m-am apucat de cartea aceasta inspirată de activitatea de YouTuber a activistei reale Claire Wineland.
Claire era bolnavă de fibroză chistică, o boală de care refuza să se lase definită. Şi-a folosit platforma pentru a inspira şi a educa, călătorind prin lume pentru a le vorbi oamenilor despre viața ei şi încurajându-i pe bolnavii cronic să îşi găsească împlinirea şi să îşi trăiască viața cu mândrie. Un documentar despre viața ei, intitulat *Claire*, poate fi găsit exclusiv pe YouTube.
Claire a murit în 2018, la douăzeci şi unu de ani, în urma complicațiilor survenite după un transplant de plămâni. Şi-a donat organele celor care aveau nevoie.
A fost un suflet minunat.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUŢII:

1. Tu ți-ai da copilul pe mâna unui necunoscut la ora patru dimineața?

2. Tu ți-ai ajuta prietenii şi rudele care suferă de dependență? Care ar fi momentul optim să te implici şi când ar trebui să te opreşti?

3. Cât e de dificil pentru tine să trăieşti clipa şi să te bucuri din plin de viață pe moment, comparativ cu economisirea şi investiția pentru viitor? Le poți face pe amândouă?

4. Ce părere ai despre decizia Vanessei de a nu se trata?

5. Crezi că, într-un cuplu, deciziile despre finalul vieții şi îngrijirea medicală ar trebui luate împreună? Sau doar persoana care va muri trebuie să decidă?

6. Ai putea să începi o relație ştiind că partenerul tău ar mai putea avea doar un an de trăit? E mai bine să nu ştii?

7. Dacă ai avea o platformă, asupra cărei probleme sau cauze ai vrea să atragi atenția? Ce ai putea să faci acum, ca să schimbi ceva?

REȚETA LUI ADRIAN DE SUPĂ DE PUI CU OREZ SĂLBATIC

- 3 ½ cutii de supă de pui de 946 ml. (sau 3,3l)
- 396 g. amestec de legume (sau 2 morcovi, o tulpină de țelină, o ceapă mare – tocate)
- 2 cești de ciuperci feliate (opțional)
- Bouquet garni proaspăt (câte două fire de rozmarin, salvie și cimbru)
- 450 g. fâșii de pui gătit
- 2 cutii de Rice-A-Loni Long grain & Wild Rice cu condimente
- sare după gust

Pentru rântaș:

- ¾ ceașcă de unt
- 1 ceașcă de făină
- 3 căței de usturoi tocat
- ¼ ceașcă vin de gătit
- 473 ml. smântână lichidă

Mod de preparare:

Pune supa, ceapa, morcovul, țelina, ciupercile (dacă vrei), plantele aromatice (cu tot cu tulpină), puiul, orezul și pliculețele cu condimente într-o oală mare și fierbe-le până se pătrunde orezul, iar morcovul este moale, aproximativ 20 de minute. Îndepărtează ierburile aromatice și frunzele de salvie desprinse. Adaugă sare după gust.

Prepararea rântaşului:
Într-o cratiță de dimensiuni medii, topeşte untul la foc potrivit. Adaugă făina şi usturoiul şi amestecă constant până când începe să fiarbă. Lasă să fiarbă un minut. Toarnă încet vinul şi smântâna, amestecând constant până se îngroaşă. Adaugă rântaşul în supă şi serveşte.
Notă: Dacă supa este prea groasă, o poți subția cu supă de pui sau lapte.
Vei obține douăsprezece porții.
Are gust mult mai bun dacă o serveşti în pâine.
Se poate păstra la congelator până la trei luni.

REȚETA VANESSEI DE PIURE DE CARTOFI CU HREAN

- 1,350 kg cartofi roşii cu coajă, tăiați în sferturi
- 237 ml cremă de brânză
- ¼ ceaşcă unt
- 4 linguri (sau mai mult, după gust) cremă de hrean sau sos de hrean
- sare după gust

Mod de preparare:
Pune apa la fiert într-o oală mare. Adaugă cartofii. Fierbe cartofii până se înmoaie, aprox. 15-20 de minute. Scurge-i.

Foloseşte un mixer manual pentru a amesteca toate ingredientele, adăugând pe rând câte o lingură de hrean, până obții gustul dorit.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc farmacistei Tracy Nelson, pentru că m-a ajutat să abordez corect, în această carte, problema narcoticelor şi detaliile referitoare la dependență.
Multe mulțumiri avocaților Lisa şi Katie Tuntigian-Ringer şi avocatului Larry Hales pentru competențele voastre juridice. Vă mulțumesc, Terri Saenz şi Dan Schoonover, şi, ca de obicei, mulțumiri nesfârşite administratorilor mei de grup, care contribuie atât de mult la munca mea. Jeanette Jett, Terri Puffer Burrell, Lindsay Van Horn şi Dawn Cooper, copii, sunteți tari.
Le mulțumesc celor care au făcut beta reading: Kim Kao, Lyndse Kay, Amy Edwards Norman, Trish Gee, Lisa Stremmel şi Leigh Kramer. Agentului meu literar, Stacey Graham, editorului meu, Leah Hultenschmidt, agentului meu de presă, Estelle Hallick, designerului de copertă, Sarah Congdon, editorului de producție, Mari Okuda, coordonatorului de producție, Marie Mundaca şi întregii echipe de la *Forever Romance*. Nu-mi vine să cred că v-am păcălit să mai scoatem încă trei cărți – ha-ha!

CUPRINS

1. Capitolul 1
2. Capitolul 2
3. Capitolul 3
4. Capitolul 4
5. Capitolul 5
6. Capitolul 6
7. Capitolul 7
8. Capitolul 8
9. Capitolul 9
10. Capitolul 10
11. Capitolul 11
12. Capitolul 12
13. Capitolul 13
14. Capitolul 14
15. Capitolul 15
16. Capitolul 16
17. Capitolul 17
18. Capitolul 18
19. Capitolul 19

20. Capitolul 20
21. Capitolul 21
22. Capitolul 22
23. Capitolul 23
24. Capitolul 24
25. Capitolul 25
26. Capitolul 26
27. Capitolul 27
28. Capitolul 28
29. Capitolul 29
30. Capitolul 30
31. Capitolul 31
32. Epilog
33. Nota autorului
34. Întrebări pentru discuții:
35. Rețeta lui Adrian de supă de pui cu orez sălbatic
36. Rețeta Vanessei de piure de cartofi cu hrean
37. Mulţumiri